ISBN 9985-892-74-7

"Oo-oo!" sosistas naine vaevaga. Iha kõrvetas teda. Mehe silmis vilksatas õrnusesarnane tunne. Vaba käega lükkas ta Christie näolt juuksesalgu ning hakkas ta nägu katma õrritavate, täiuslike ja oskuslike suudlustega, proovis värisevaid huuli, puudutas kohevaid ripsmeid ja oimusid, hellitas kaela ja pöördus taas tulistele huultele...

GABRIEL TREVIS

TEE ÕNNELE

SINGONI

GABRIEL TREVIS

Tee õnnele

Gabriel Trevis

TEE ÕNNELE

Romaan

Kirjastus SINGONI

2000

Gabriel Travis

TEE ÕNNELE

Võiks arvata, et sundabielu on meie ajal anakronism. Selgub aga, et ka tänapäeval võib tekkida olukord, mis võtab neiult võimaluse oma tulevast valida ning sunnib teda naituma mehega, kes on talle võõras ja isegi antipaatne. Selline on romaani süžeesõlmitus, millega tutvumisel saab lugeja teada, millised olid peategelaste abiellumise asjaolud, kui keeruliselt arenesid noorte abikaasade suhted ning kas sundabielu kujuneb igal juhul õnnetuks.

ISBN 9985-892-74-7

© Tõlge eesti keelde
OÜ SINGONI,
Tõnu Jaagu

1

Pikk tundmatu liikus suure maja poole, astudes kindlal sammul piki umbrohtunud sissesõidualleed. Tõmmanud värisevate sõrmedega üle pikkade kuldse helgiga juuste, tardus harmoonilisest näost vaatavate suurte siniste silmadega neiu välistrepile. Vähe oli neid, kes viimasel ajal nende mõisat külastasid, pealegi nii varasel tunnil. Läheneva auto müra kuuldes arvas ta, et see peab olema isa, ja jooksis trepile, et puistata ta üle etteheidete ja erutatud küsimustega. Kui ta oli siia saabunud, leidis neiu, et isa jääb sageli koju hiljaks, kuid seni polnud veel juhtunud, et ta oleks terveks ööks ära jäänud. Äkki on temaga midagi juhtunud ja see mees tuleb tooma halbu sõnumeid? Tundmatu välimus näis kurjakuulutav. Ilmeka mehise, isegi karmi näo jooned tegid valvsaks. Mees oli pikk ja sihvakas, laiad õlad rääkisid ebatavalisest kehalisest jõust.

Lähedale jõudnud, ulatas tundmatu tervituseks pikkade sõrmedega käe. Neiu jõudis täheldada hästihooldatud küüsi. Juunipäike sätendas tema kuldkäekella rihmal.

Neiu sirutas mehaaniliselt käe vastu ja küsis ärevusest pisut käheda häälega:

"Kas isaga on midagi juhtunud?"

"Minu teada tunneb ta end päris hästi." Tundmatu häälest kõlas varjamatu iroonia. "Lahkusime teineteisest tund tagasi, nii et teie isa peaks saabuma iga hetk. Ta soovitas mind ette sõita, sest tal oli vaja korraldada väike, ütleme ehk nii, äriasi."

Mees kõigutas end muretult kandadel, käed elegantsete kitsaste tumedate pükste taskus. Smoking oli lahti nööbitud ja selle alt paistis valge batistsärk.

Tänu taevale, isaga polnud juhtunud midagi hirmsat. Aga mida teeb siin nii vara see peenes õhtuülikonnas mees? Ta ei näe välja nii, nagu oleks veetnud terve öö juues ja isaga hasartmänge mängides. Tundmatu oli liiga enesekindel ja kristallkaine.

"Olen teie isa sõber," esitles mees end lõpuks pilkavalt lihtsalt. Tema tundelisi huuli puudutas naeratus, nagu teeks kujunenud olukord talle nalja, ning ulatas taas käe.

Seekord ei saanud mingi ärevus vabandada elementaarse viisakuse puudumist. Ka neiu ulatas käe, kavatsedes piirduda külmalt ametliku käepigistusega. Mees aga haaras ta peened sõrmed tugevasti pihku ja surus neid nii tundeküllaselt, et neiu põskedele valgus kuum puna.

"Olen kutsutud siia teie isa külalisena nädalalõppu veetma," kuulutas mees ta sõrmi peos hoides. Tema külmades silmades sädeles pilge, mis pani öeldus kahtlema. Neiu sattus segadusse, tõmbas käe vabaks ja jooksis trepist üles.

Selle mehe käitumine lubas arvata, et isa jõi liiga palju ja kaotas rohkem, kui võis endale lubada, ning ta mängupartner sõitis ette, et uurida, kas laostunud mõisas on veel midagi, millele sobiks käpp peale panna, kuigi sinna polnud enam jäänud midagi väärtuslikku.

Neiu kuulis oma selja taga kiviastmeil tundmatu kiireid samme. Ta pöördus ja sõnas järsult:

"Palun lahkuge! Ma ei kutsu sisse tundmatuid inimesi ilma soovituseta!"

"Väga mõistlik," nentis mees kuivalt, "ent ma esitlesin end ja nimetasin oma tuleku põhjuse."

"Me ei võta kedagi vastu," sõnas neiu hirmule vaatamata kindlalt. "Kindlasti oleks isa mind hoiatanud, kui oleks otsustanud teile erandi teha. Kas teil on kombeks minna külla kell kuus hommikul?" lisas ta mürgiselt.

"Küllap vaimustate sellega oma sõpru!"

Ent see sarkasm kutsumata külalist ei heidutanud.

"Uskuge mind, ma lubasin endale kannatamatusest esimest korda sündsusereeglite rikkumise."

Mehe tumedates silmades vilksatasid kelmikad sädemed ning neiu pidi endale tunnistama, et kutsumata külaline võib olla üsna veetlev. Kuid mitte temale!

"Ei, ma ei usu teid! Millega te suudate mind veenda, et te pole tavaline räpaste kätega mängur? Pean teid veel kord paluma siit lahkuda!"

Seekord õnnestus neiul teda endast välja viia. Mehe silmad ahenesid kurjakuulutavalt ja ta huuled pigistusid kriipsuks. Endiselt hirmul neiu ohkas katkendlikult ja pahvatas:

"Kui te otsekohe ei lahku, kutsun isa teenrid ja need viskavad teid välja!"

"Teie isal ei ole teenreid. Viimane neist sai lõpparve kuus kuud tagasi."

Neiu sisemus tõmbus külmaks ja jalad läksid nõrgaks. Möödunud jõuluajal oli ta sunnitud loobuma huvitavast ja hästitasutavast sekretärikohast ning naasma koju kindla kavatsusega seada isa õigele teele. Ent sealjuures tuli tal lahkuda ka kõigist oma säästudest, sest teenijad olid selleks ajaks juba laiali lastud, kuid majapidaja missis Perkins, kes oli teeninud nende juures juba ei tea kui kaua, täitis ikka veel oma kohustusi, kuigi polnud enam üheksa kuud palka saanud. Neiu andis talle kõik, mis tal oli, lisaks veel hiilgava soovituse, et tal oleks kergem endale uusi peremehi leida.

Aga kuidas see salapärane tundmatu kõike seda teadis?

"Noh, olgu, ma võin kutsuda politsei!" nähvas neiu, püüdes oma segadust ja hirmu selle enesekindla frandi eest varjata.

"See oleks äärmiselt ebamõistlik," venitas too ja astus neiule päris lähedale.

"Ebamõistlik kellele? Teile?"

Mees raputas pead ja tume juuksesalk langes talle laubale.

"See seaks teie isa raskesse olukorda."

Neiu ei uskunud seda hetkekski, ent ükskõik milline ka polnud mehe siinviibimise põhjus, tundis ta, et midagi head sellest külaskäigust oodata ei ole.

Nad olid märkamatult jõudnud maja sisemusse, suurde esikusse, mille käestlastus tuli avatud uksest langevates viltustes päikesekiirtes halastamatult esile. Kuldsetes kiirtes tantsisklesid tolmukübemed ning langesid tuhmile tammeparketile, pehkinud mööblile ja tumedatel laetaladel rippuvatele ämblikuvõrkudele. Seintel paistsid nelinurgad, mis olid jäänud mõisaomanike piltidest – need olid seal valitsenud juba Henry VII aegadest peale. Silmanurgast täheldas neiu, et häbematu frant vaatas maja seisundit veelgi kriitilisema pilguga, kui tema ise.

Võib-olla on see suli juba taibanud, et raiskab asjatult aega? Oh, kuidas ta seda lootis! Mees oli kuidagi teada saanud, et isa ei suuda enam teenijaid pidada ning suurt maja ja aeda korras hoida, ning näeb nüüd oma silmaga, et siit pole enam midagi võtta.

Neiu kergitas uhkelt pead ning kuulutas väljakutsuvalt ja külmalt:

"Nagu näete, ei ole siin midagi teile sobivat."

"Arvate, et ei ole?" lausus mees salakavala lugupidamisega. "Kardan, et eksite rängalt."

Mehe hallide teraste silmade ilme ajas neiu rohkem segadusse, kui ta oleks tahtnud välja näidata. Tundmatu uuris teda hoolikalt, nagu hindaks tema välimust, iseloomu ja hingeomadusi.

Ootamatult ilmus ta näole meelitav naeratus. Neiu suu tõmbus kuivaks ja ta ohkas kramplikult. Äkitselt meenus talle, et nad on majas ainult kahekesi ja kes

teab, mis võib sellele enam kui kahtlasele külalisele pähe tulla. Ta leidis õudusega, kui nõrk kaitse on talle kiiruga ülle tõmmatud hommikumantel. Ent mehe silmad soojenesid ning ta mehisele näole ilmus sümpaatia neiu vastu. Ootamatult tekkis tal selle mehe suhtes vastutunne.

"Christie..."

Tundmatu astus lähemale ja silmad tõsinesid, nagu kavatseks ta öelda midagi väga olulist.

Sel hetkel kuulis neiu isa läheneva auto mootorimüra ning ohkas kergendatult.

Christie ruttas ukse poole, kartes, et külaline võib teha katset teda peatada, ent kui ta tahtmatult üle õla vaatas, märkas neiu, et see seisab rahulikult paigal, käed püksitaskus, ning näol sundimatu ilme.

Neiu süda tardus, kui ta nägi, kuidas isa lõdvalt autost välja ronib. Oli mõttetu loota, et ta suudab visata välja häbematu tundmatu, kes oli end vestibüülis sisse seadnud nagu oma kodus, otsekui oleks tema nende mõisa peremees! Christie armastas oma isa sügavalt, kuid see armastus ei muutnud teda pimedaks, et mitte märgata isa puudusi. Ta erutus, kui nägi, kui masendatud on isa ja kuidas ta püüab süüdlaslikult tütre pilku vältida.

Pärast ema surma kümme aastat tagasi, kui Christie oli kaheteistkümnene, oli ta harjunud isa kõikuva iseloomuga ja taipas, et ta ei suutnud leppida naise varajase surmaga. Ta oli ema jumaldanud ning leinas teda seniajani. Ent viimastel kuudel oli isa meeleolu nii palju langenud, et neiul tuli pool aastat tagasi oma karjäärist loobuda ja talle appi tulla. Ei saa öelda, et tal oleks selles erilist edu olnud, leidis Christie, märgates tahtmatu kaastundega, et isa samm aeglustub ja ta ootab noomituskõnet, tütre loomulikku reageeringut sellele, et oli terve öö ära olnud ja ta muretsema pannud.

Christie'le oli vaja, et isa vaataks kutsumata külalise

järele seni, kuni ta on politsei kutsunud. Mitte selleks, et tahaks teda soolaputkasse pista, kuid oli selge, et mitte miski peale seaduse kindla käe ei sunni seda meest majast lahkuma.

Neiu ruttas mööda lagunevaid kiviastmeid alla, tundes, kuidas kerge suvetuul ta nägu jahutab ja juukseid sasib, ning oli isale pahane, et see nii aeglaselt liigub. Pagan teab, mida võib too suli vahepeal majas ette võtta! Ent isa rabas teda ootamatu küsimusega:

"Kas Ross Donahew on veel siin? Loodan, et andsid talle toa ja pakkusid tubli hommikueine. Mul läks rohkem aega, kui arvasin." Isa tõmbas väriseva käega üle juuste.

Tunnetades olukorra tobedust, küsis neiu äkitselt kustunud häälega:

"Sa siis kutsusid ta tõepoolest külla?"

"Muidugi. Arvasin, et ta seda sulle ütleb."

"Minu meelest võinuksid mind ette hoiatada või temaga kaasa tulla. Ja mis ajast peale võtame vastu nädalalõpukülalisi?" küsis ta häält madaldades, sest kartis, et Donahew pingutab kuulmist. "Maja pole kohane..."

Neiu laiutas käsi ja jättis lause lõpetamata. Polnudki midagi öelda. Isa teadis maja haletsusväärset seisundit niigi.

"Mul polnud võimalik sulle teatada," kaitses end Ambrose Liddiat.

"Sul tulnuks siiski see võimalus leida, sest ma püüdsin su külalisele ust näidata ning ähvardasin teda politseiga."

"Mida sa tegid?!"

"Aga mis mul üle jäi? Sa olid ära terve öö, isegi ei helistanud, millal võib sind oodata. Siis vajub siia kell kuus võhivõõras ja kuulutab, et ta on nädalalõpuks külla kutsutud. Kuidas pidanuksin sinu arvates sellele reageerima? Arvasin, et ta on..."

"Sellel, mida sa arvasid, tütreke, pole mingit tähtsust."

Isa nägu muutus tuhkhalliks ja hääl alanes sosinaks.

"Arutasin Donahew'ga terve öö äriasju. Lõpliku otsuse langetame täna või homme." Ta heitis kiirpilgu üle õla. "Palun jumalat, et sa kõike ära ei rikkunud."

"Mille ära rikkunud?" küsis Christie ärritatult.

Isa ruttas majja. Ükskõik, mis ka ära rikuti, süüdistada tuleb tal selles iseennast.

Aasta tagasi avastas ta, et isa on hakanud kõvasti jooma ja mängima summadele, mille kaotamine ähvardas talle tuua suuri rahalisi raskusi. Sestap polnud neiul muud valikut, kui koju tagasi tulla ja püüda isale aru pähe panna, müüa maha suguvõsamaja ja hakata elama märksa tagasihoidlikumalt. Isa aga keeldus teda kuulamast, kinnitas, et tema mänguhuvi on ajendatud püüdest taastada väikese pere hüveolu.

Ei, ilmselt mängis ta Donahew'ga terve öö kaarte. Kui palju ta kaotas? Ja kas Donahew arvas, et nende maja väärtusest piisab isa võla katmiseks?

Neiu surus hambad risti, astus isa järel trepist üles ja sattus silmitsi Donahew'ga.

"Kas te juba lahkute?"

Need sõnad lipsasid vastu tahtmist Christie keelelt. Kui ta arvab, et neiu kavatseb vabandada tema suliks nimetamise pärast, siis ta eksib, sest Christie arvamus temast polnud muutunud.

"Mul on kahju teile pettumust valmistada, kuid ma jään siia."

Mehe meeldiv nägu jäi häirimatuks, kuid vallatud sädemed tema mustade ripsmetega raamitud silmades andsid märku, et ta naerab Christie üle. Neiu põskedele ilmus vihapuna, kui mees muretult kuulutas:

"Astusin tulles enda poolt läbi ja pakkisin mõned asjad pärast seda, kui Ambrose oli mind lahkelt külla kutsunud. Tahtsin ainult need autost ära tuua."

Naeratusevari ja kergelt tõstetud kulmud ütlesid Christie'le, et mees peab end selle raundi võitjaks. Neiu silmad tumenesid vihast. Ta astus majja ja püüdis tema ees lipitsevast isast mööduda, ent see haaras ta käe ja pööras ta äreval ilmel enda poole.

"Christie, tunnistan, et sul on õigus minů peale pahandada, aga ära kanna oma pahameelt üle Rossile. Jumala nimel, ole tema vastu lahkem! Tema pole teinud midagi halba."

"Kas tõesti, isa?" Christie pingutas end naeratama. "Vabanda, kui eelistan tema tegude hindamisega oodata."

Kui arvestada, et isa oli teda kutsunud, ei teinud ega öelnud Ross Donahew midagi kohatut, kuid Christie tundis loomusunniliselt temast lähtuvat ohtu. See mees oli külmavereline kiskja, mees, kes võtab pikema jututa kõik, mida tahab, ning kõrvaldab oma teelt igaühe, naeratades sealjuures oma vastupandamatut naeratust.

2

Kell pool kaheksa avas Christie juba lähedase väikelinna elaval tänaval paikneva pisikese kaupluse ukse. Ta jättis kõhklemata isa külalist sisse seadma nii hästi, kui oskab. Kui ta kavatseb kutsuda endale külla oma klubi iga jätist, siis vaevugu ise leidma talle tuba, mille lagi läbi ei jookse, aknad on terved ja põrand sisse ei lange. Las otsib talle tekid ja linad ning hoolitseb hommikusöögi eest. Christie andis selgelt mõista, et isa külalise eest hoolitsemine temasse ei puutu.

Ta oli ärritatud ja täis halbu eelarvamusi isa ja Donahew niinimetatud äriasjade pärast, mis olid kindlasti seotud kaardimänguvõlgadega. Täna oli reede, ainus päev, mil tema ja kaupluse omanik Tanya Clark koos töötasid. Ükskõik, kuidas Christie ka oma sõbrannat armastas, eelistanuks ta täna üksindaolekut.

Tanya lõi enamiku müügilolevate kleitide mudeleist ning veetis neli päeva nädalas oma ateljees või töökojas, kus pool tosinat naist tema kavandite järgi rõivaid õmbles. Ülejäänud kaks päeva veetis ta poes – reedel kontrollis kaupu ja arveraamatuid, laupäeval kohtus ostjatega ning andis Christie'le vaba nädalalõpupäeva. Tema avar punane seelik, must pluus ja heledad kastanikarva juuksed moodustasid hämmastava kontrasti Christie mitte nii kirka, kuid peenema iluga. Neiu kandis täna lihtsat linast varrukateta kleiti.

"Suurepärane ilm!" sõnas Tanya tervituse asemel. "Müüme täna kindlasti mitu rannakomplekti. Mulle meeldib, kuidas sa oled need välja pannud, kullake! Kas meil kohvi on?"

"Kohe saab valmis."

Christie naeratas ja noogutas kaupluse tagaosas

oleva väikese kööginurga poole. Tanya oli üks tema paremaid sõbratare lapsepõlvest peale, kuid tema ülevoolavat energiat oli täna pärast unetut ööd ja Ross Donahew varajast sissetungi raske taluda.

Hommikupoolik möödus nii, nagu võis arvata. Kuum ilm suurendas nõudmist kergete puuvillkleitide ja supelrõivaste järele. Lühikese pausi ajal ostis Christie nädalalõpuks toiduaineid. Ta ei suutnud kuidagi pahameelest ja halvast ettetundmisest vabaneda.

Ta ei usaldanud Ross Donahew'd põrmugi. Isa käitumine muutus aina arutumaks, Neiu püüdis abitult mõistatada, mis toimub praegu Liddiat Hallis. Ta esitas isale mõttes ultimaatumi: ta kas jätab hasartmängud järele või tütar lahkub. Las isa jääb enda hooleks!

Christie hing lausa pulbitses pahameelest, kui ta kummardus ostetud liha külmikusse panema.

Sisenenud Tanya küsis:

"Mis sul on, kallis? Sa oled täna nukker nagu udune ilm."

"Kas tõesti? Vabanda." Christie ajas end pikkamisi sirgu. "Kõik on normis," valetas ta.

"Parem räägi juba ära." Tanya tõusis laua tagant. Ta avar seelik lendles ja paljastas sihvakad päevitunud jalad. "Milleks siis sõbrad üldse on, kui mitte selleks? Ebameeldivused meesterahva pärast?"

Kui kõik oleks ometi nii lihtne! Christie ainus probleem meestega suhtlemisel seisnes selles, kuidas neid endast võimalikult kaugemal hoida. Ta oli liialt huvitatud oma karjääri jätkamisest ja sõltumatuse säilitamisest.

Christie raputas pead ja naeratas vaevatult.

"Mul niiviisi ei vea. See on isa pärast."

"Jälle tema vanad vigurid?"

Christie noogutas nukralt. Polnud mõtet teeselda. Kõik krahvkonna vanad perekonnad pidasid omavahel sidet ja teadsid üksteisest kõike. See oli Tanya ema, kes talle kirjutas ja soovitas talle püüda võõrutada Amb-

rose Liddiat tema uuest hukutavast hasartmängukirest.

"Sinu asemel jätaksin ta enda hooleks," arvas Tanya. "Sa oled teinud kõik, mida suudad. Kuigi hakkan sinust põrgu kombel puudust tundma, tuleb sul oma ametialase tõusu eest hoolt kanda. Eks ole, sa seisid ju edutamisjärjekorras?"

"Seda arutati," vastas neiu ja asetas teekannu pliidile. "Ma saan endise koha, kui tagasi lähen."

Christie'l oli tõepoolest kahju sellest elust, mida harrastas enne sellesse kolkasse tulekut. Ta oli Londonis ülieduka reklaamiagentuuri mänedžeri sekretär ning käis mänedžeride ja raamatupidajate kursustel. Väiksesse korterisse, mida ta jagas teise samas firmas töötava neiuga, jõudis ta õhtul suure vaevaga ning uinus pärast pingelist töö- ja õppepäeva otsekohe. See-eest andis boss talle mõista, et teda ootab edutamine pärast seda, kui üks töötajaist on välismaale siirdunud.

"Mine tagasi. Siin raiskad sa üksnes aega. Kui pakkusin sulle tööd, siis arvasin, et sead vana Ambrose'i kiiresti paika. Raha, mida mina sulle maksan, on köömes selle kõrval, mida Londonis teeniksid. Ükskõik kui kahju mul su isast ka ei oleks, võid ainult rikkuda oma elu selle pärast, et ta keeldub mõistuse häält kuulda võtmast."

Christie'l tuli nõustuda, et sõbrannal on õigus, kuid loogikal on vähe ühist armastusega. Neiu teadis, et ta ei suuda isa hüljata, olgu ta käitumine kui tahes arutu.

"See on nagu haigus, Tanya. Ta on kaotanud tahtejõu. Seepärast püüan teda aidata. Kedagi teist tal ei ole. Ta oli neljakümnene, kui mina sündisin, ja viiekümne kahene, kui ema kümme aastat tagasi suri. Ta pole ikka veel kaotusest toibunud, sest armastas ema väga, ent kunagi ei lakanud ta minu eest hoolitsemast. Isa püüdis igati, et ma ei tunneks end muserdatuna, ning tegi minu heaks kõik, mida suutis. Seepärast ei saagi ma niisama lihtsalt ära minna ja jätta teda oma elu hukutama."

Kui Ambrose kööki astus, pakkis neiu parajasti oma oste lahti. Maja paistis olevat tühi, Donahew musta autot polnud ukse ees näha.

"Sa näid olevat väsinud, pisike? Raske päev?"

Christie tahtnuks öelda, et teda ei muserdanud raske päev, vaid raske öö, mille ta isa koju oodates veetis, kuid hammustas keelde – isaga oli midagi lahti. Ta sekeldas abitult, pea ja käed värisesid, kui ta püüdis tütrele appi hakata.

"Mis siis sind selle Donahew'ga seob?" küsis Christie sirgjooneliselt.

"Minu arvates oleks parem, kui ta ise sellest räägiks," sõnas isa ta pilku vältides. "Ta võib osutada meile märkimisväärset abi. Ainult meie pisikese koostöö puhul võiksime näha Liddiat Halli täiesti korrasolevana ja vabaneda rahamuredest. Mida sa selle peale ütled?" Ta müksas tütart naljatades ja kinkis talle oma kõige laiema naeratuse. "Tean, et ta tahab ise väga sinuga kõike arutada. Seepärast mine ja pane endale selga midagi ilusamat ja ole jumala pärast tema vastu lahke ning kuula ära, mida ta tahab sulle öelda. Pea meeles, et ta võib meid nii toetada kui hukka saata."

"Ütle, milles on asi!"

Christie pöördus ja lõi pea selga. Toetada või hukutada? Donahew? See kõlas nii uskumatult, et ta ei suutnud isa uskuda. Milleks on sellel mehel tarvis kulutada tohutu summa maja parandamiseks ja isa rahamuredest vabastamiseks? Isal polnud mingit omandit peale paari aakri maa Cartfordis ja pehkinud maja, mille, nagu Christie siiralt arvas, võiks võileivahinnaga maha müüa. Millist ärihuvi võib isa pakkuda?

"Tahaksin, et kuuleksid kõike temalt."

Christie mõistis, et ta ei saa isalt midagi teada ning tal tuleb taotleda selgitusi Donahew'lt.

"Ole tema vastu lahke." Isa ütles seda kaks korda. Ilmselt oli see talle väga tähtis. Aga miks? Igal juhul ei kavatse ta selle keigari pärast ümber riietuma hakata. Christie käis duši all, tõmbas ülle teksad ja vana, kuid puhta musta lühikeste varrukatega pluusi ning läks alla.

Donahew ootas teda vestibüülis tühja seina ääres kamina kõrval seisvas kulunud tugitoolis. Neiu samme kuuldes tõusis ta lausa kassigraatsiaga ja Christie tundis taas seletamatut erutust. Ta pulss sagenes. Kunagi varem polnud ta mehe juuresolekule nii reageerinud. Sisehääl soovitas tal olla valvas. Nii ta teebki.

"Tahate mulle midagi teatada?" Neiu hääl oli pingeline, naeratus külmalt viisakas.

"Jah."

Ka Donahew naeratas, kuid tema naeratus oli pigem sümpaatiat taotlev. Vahest ehk annab ta vastused küsimustele, millest isa kõrvale põikles.

"Arvan, et võiksime minna kööki. Minu arvates on see maja kõige meeldivam ruum. Ega te selle vastu ole?" Donahew võttis Christie'l käe alt kinni. Köögi suhtes oli tal õigus. Viimasel ajal elasid nad isaga seal, sest see ruum oli soe ka kõige külmemal ajal. Christie kogus sinna tervest majast kõige viisakama mööbli, et vähemalt sealgi oleks õdus ja puhas.

Seekord oli Ross riietatud lihtsalt. Tema teksad ja trikoosärk toonitasid mehe suurepärase keha sihvakust. Jah, oma antipaatiale vaatamata pidi Christie tunnistama, et mees on ilus. Ta püüdis mitte Rossi poole vaadata.

"Veini, Christie?" pakkus Donahew. Tema hääl oli madal ja sametine. "Teie isa loal."

Mees naeratas rahulolevalt, nagu oleks ta kindel oma vastupandamatuses.

"Tänan," vastas neiu külmalt.

No mida hirmsat selles siis on, et ta leiab mehe olevat füüsiliselt veetleva? arutles neiu. Muidugi oli ta ilus,

seda tuleb tunnistada, kuid see ei tähenda hoopiski, et Donahew veetleb teda isiksusena. Pigem vastupidi.

Mees valas veini, istus ta kõrvale üpris vabas poosis ning tõstis jala põlvele.

"Mulle meeldib, kuidas te olete selle ruumi sisustanud," lausus Ross. Tema pilk libises üle lilleliste kardinate ja samasuguse riidega kaetud mugavate tugitoolide, männipuust kappide ja väikese laua. Need odavad asjad lõid ruumile õdususe ning tegid sellest raamas ja pooltühja maja oaasi.

"Vahest ehk asuksime asja juurde? Tahtsite rääkida minuga niinimetatud äriasjust, mis teid isaga seovad."

Neiu hääl kõlas teravamalt, kui ta oleks tahtnud, ning sarkasmivarjund lisas sellele mürki. Ta peab mehest üle olema. Peab. Ta oli ärritatud, kuid ei kavatsenud selle pärast eelseisvas jutuajamises vigu teha. Christie tahtis seda meest paika panna, anda mõista, et ta ei sarnane isaga, kes on valmis uskuma igasuguseid luiskelugusid.

"Ah nii siis iseloomustas Ambrose teile olukorda... Ja meie jutuainet," nentis Donahew irooniliselt.

"Mingem siiski asja sisu juurde," kordas Christie närviliselt sõrmedega lauale koputades. "Mul ei ole ülearust aega..."

"...et raisata seda sulidele?" lõpetas mees.

"Kui see määrang teid rahuldab, siis jah."

Tal polnud põhjust oma esialgset arvamust muuta. Donahew polnud ilmselt omakasupüüdmatu heategija. Neiu võttis väljakutsuvalt vastu hallide silmade pilgu, siis aga langetas kiiresti silmad laual seisvale veiniklaasile.

"Selle määrangu valisite teie, aga mitte mina," tuletas Donahew meelde. "Kuigi ma saan aru, et minu nii varajane tulek teid hämmastas, teate nüüd, et mind siiski kutsuti, ja erilisel põhjusel."

Donahew tõusis püsti ja jäi neiu ette kõrguma. Christie

ärevus kasvas. Seisnud nii pisut aega, astus mees akna alla ja jäi kuidagi pingsas asendis aeda vaatama. Neiu hingamine vakatas, kui Ross aeglaselt sõnas:

"Ambrose kaotas möödunud ööl suure rahasumma."

Seega siis oli Christie'l õigus. Asi puudutas kaardimänguvõlga. Neiu tundis iiveldust.

"Kui palju ta teile võlgneb?"

Donahew pöördus aeglaselt, toetus aknalauale ja jäi teda tähelepanelikult silmitsema. Christie ei näinud vastu valgust ta näoilmet. Mees rüüpas suure sõõmu veini ning lausus pikkamisi:

"Mulle ei võlgne ta midagi. Ta kaotas suure summa Lassiterile, selle klubi omanikule, kus ta öö veetis. Mul on võimalik teda aidata, ta võlad ära maksta – teatud tingimustel."

Christie suu kuivas ja ta süda hakkas kiiremini taguma. Ta taipas instinktiivselt, et sellele mehele võlgu jääda on sama, mis pea silmusesse pista. Peaasi on mitte paanikasse sattuda. Christie oli juba ammu püüdnud isa veenda Liddiat Halli maha müüma, tunnistama, et ta ei suuda seda enam üleval pidada ega vajalikke remonte teha.

Niisiis võivad nad maja ära müüa ja võlad kustutada. Võib-olla jääb veel järele nii palju raha, et osta väike maja või korter. Kui mitte, teenib ta ise piisavalt, kui saab edutuse, ning suudab mõlemat ülal pidada.

"Saan aru teie vapustusest, kuid kas te ei tahaks kuulda minu tingimusi? Tasuks isa võlgade kustutamise eest võtan selle maja, remondin ära ja luban teie isal ta soovi korral elada siin oma elupäevade lõpuni ning tagan talle vastuvõetava töö. Kas väljendusin selgesti, Christie?"

Neiu võpatas, tõstis oma mittenägeva pilgu veinilt, mida oli vaevalt puudutanud, ja vaatas Donahew'le otsa.

Väljendus selgesti? Tema arvates küll. Esmapilgul

helde pakkumine. Elada ja surra oma eellaste majas oli isa unistus. Ent Christie ei uskunud Donahew'd ning see oli kirjutatud ta näole, kui ta ütles:

"Te pole veel öelnud, kui palju isa võlgneb."

See võis olla väike osa summast, mille nad saaksid maja avalikul oksjonil maha müües. Põhiosa mõisavaldustest oli müüdud juba enne tema sündimist. Maja hakkas käest minema pärast ema surma. Ei, Christie oli tänapäevainimene, kellele tulevik oli minevikust tähtsam. Kui isa Donahew ettepaneku vastu võtab, kaotavad nad selle sentimentaalse unistuse pärast kõik, aga kui maja müüa, jääks neile mingi summa, millest isa võiks ära elada.

"Arvan, et võla suuruse ütleb teile isa," vastas Donahew ja astus neiule lähemale, aga ma pean esitama veel ühe tingimuse."

"Laske tulla."

Ta ütles seda peaaegu lõbusalt, pisut bravuurseltki, teades, et see ei mõjuta põrmugi otsust, mille ta oli juba langetanud.

"Minu arvates olete piisavalt tark mõistmaks, et minu pakutav tehing ei vaja teie nõusolekut. See omand ei ole majoraat. See lakkas seda olemast juba teie vanaisa ajal. Seepärast võib kõike korraldada Ambrose'i ja minu vahel. Aga..:"

Mees viivitas, nagu otsiks sõnu. Seni olid need tema suust kergelt lennanud. Christie nõustus mõttes, et siiakohta võinuks punkti panna, kuid see teda ei häirinud. Ta teadis, et isa kuulab ta sõna mitte üksnes seepärast, et nad olid lähedased, vaid ka seetõttu, et oli traditsionalist ning pidas tütart maja kaasomanikuks. Seega jääb viimane sõna Christie'le.

Sestap Donahew jutt teda eriti ei häirinud, kuid järgnev kutsus esile šoki.

"Teine kohustuslik tingimus on, et nõustute saama minu naiseks."

See mees oli ilmselt hullumeelne. Ta võinuks isaga pikalt vaielda oma väljapääsuvariandi üle, kuid see oli juba liig. Ambrose ei läheks sellisele kokkuleppele.

Christie puhkes naerma, algul vaikselt, siis hüsteeriliselt. Donahew võttis neiul käest kinni ja tõmbas ta püsti. Tal polnud tarvis anda Christie'le kõrvakiilu, et hüsteeriale lõpp teha. Piisas üksnes puudutusest, et neiu toibuks.

"Käige välja!" karjatas Christie, tõmbas käe lahti ja hõõrus toonitatult kohta käel, mida Donahew oli puudutanud, otsekui oleks see puudutus teda rüvetanud.

"Ärge arvake, Christie, et see on teie viimane sõna. Uskuge, nii see ei ole." Mees tegi kannapöörde ja lahkus.

3

Christie vaatas tardunud pilgul Donahew'le järele, püüdes unustada nii teda kui tema hullumeelset ettepanekut. Enne seda viimast oli mees tegutsenud täiesti mõistlikult. Kui ta maja soodsalt kätte saab, on remontimiseks kulutatud raha kapitalimahutus. Seda, et isa sinna elama jääb, käsitas ta paratamatu pahena, peibutisena tehingu sõlmimiseks.

Seejärel näitas ta end arutuna. Milline normaalne mees tahaks abielluda tütarlapsega, keda ta polnud varem näinudki, saati siis veel sellega, kes oli selgesti mõista andnud, et põlgab teda.

Christie leidis isa tallist. Ta mäletas, et pärast ema surma polnud isa sealt nädalate kaupa väljunud, söötes ja hooldades tõupuhtaid ratsusid. Nüüdseks olid hobused laostumise tõttu ammu müüdud ning Christie arvates oli pealesunnitud tegevusetus saanud tema meeletu mängukire põhjuseks, eriti pärast seda, kui tütar läks Londonisse otsima soodsamat töökohta, millest maakohas ei saanud unistadagi.

Kui Ambrose ta samme kuulis, pöördus ta tütre poole, näol hajevil naeratus.

"Kas rääkisid Rossiga? Ta sõitis ära ja palus mind sulle öelda, et astub sinuga ühendusse."

Christie pani käe ta kõhnade õlgade ümber ja sõnas: "Räägime võlast."

"Jah, muidugi," vastas isa rahutult. Liiga rahutult. Ta pilk oli õhtupäikese kiirtes otse anuv.

Neiu tõstis käe ennetamaks isa katseid end tema ees õigustama hakata ning anda järjekordseid lubadusi, mida ta oli juba küllaga kuulnud. Mis tehtud, see tehtud. Oluline oli üksnes tulevik.

"Me maksame võla ära," alustas Christie rahulikult. "Maja tuleb muidugi maha müüa, kuid sinna pole enam midagi parata."

Ta võttis isa käe ja naeratas rahustavalt. Neiul oli isast kahju. Ta teadis, kui palju perekonnamaja sellele tähendab.

Kui ta oli veel laps, rääkis Ambrose talle eellastest lugusid, mis olid seotud nende piltidega, ning autasudest, mis olid saavutatud lahingutes, sealhulgas Waterloo all. Palju huvitavat oli rääkida sellistest kaugetest paikadest, nagu Hiina, Sudaan ja Venemaa, ning seotud sealt toodud meenetega, ja hauaplaatidega kirikus.

Nüüd olid portreed müüdud koos kollektsioonidega. Kirik oli suletud ja selle meloodiline kell vaikis. Järele oli jäänud üksnes maja ja raamas aed. Oskamatu juhtimise tõttu oli läinud tuhat aakrit maad. Sajandeid olid Liddiatid valitsenud edukat mõisat. Ent feodaalhierarhia lammutati Teise maailmasõja algul ja ärivaistuta Ambrose ei suutnud eellaste kogutud vara suurendada ega isegi säilitada. Ta püüdis katta tulude puudujääki kaardimänguga. Nüüd aga tuli tal vaadata tulevikku, ükskõik kui südamelähedane esivanemate maja talle ka oli, Christie paneb teda sellest aru saama. Ta kordas leebelt:

"Maja tuleb ära müüa. Sa pead selle eest hoolitsema."

"Ma ei saa müüa maja, mis mulle ei kuulu."

Neiu kivines.

"Aga miks siis?"

"Olen Lassiterile kuradi moodi võlgu." Ambrose heitis tütrele valulise pilgu ja pöördus kiiresti kõrvale. "Edu, mida ma olin mitu kuud asjatult oodanud, saabus eile. Võitsin tagasi kõik, mis mul oli varem olnud. Jätkasin mängu, panin kaardile Liddiat Halli..."

"Miks?" Christie tõmbas peoga üle oma kuldsete juuste. "Milleks oli sul tarvis jätkata?"

"Seepärast, et mul oli võidupäev..."

Isa silmad tuhmusid.

"Ja siis kaotasid," ütles Christie jäiselt oma oletuse.

Isa tunnistas:

"Siis tuli Donahew... ta... Noh, ta taipas, et olen pinna jalgade alt kaotanud. Ta pani ette mind teatud tingimustel aidata."

Ah siis nii! Christie oigas. Ta tahtnuks asjad kokku panna ja juba täna lahkuda, kuid nüüd ei saanud ta seda enam teha.

"Kuulsin Donahew tingimusi," sõnas neiu kibedalt. "Kas ta vaevus sulle ütlema, et mina olen osa tema tingimustest. Selleks, et ta nõustuks su võlgu tasuma, pean temaga abielluma!"

Christie ootas, et isa sellisest koledast häbematusest pahandab, kuid see ütles vaikselt:

"Jah, ma tean."

"Ja sa leppisid sellega?" Christie'l oli tunne, et see kõik on õudusunenägu. "Niisiis säilitasid maja elu lõpuni ning elad siin muretult. Kui katus läbi laskma hakkab, laseb Donahew selle ära parandada. Mina aga abiellugu selle..."

"Christie! Ei maksa nii! Ma ei tahtnud, et nii läheks!"

"Siis pidanuksid kodus ööbima," sõnas neiu külmalt, "aga mitte mängima raha peale, mida ei ole, sulide ja kurjategijatega! Kui sa ei suuda kuidagi oma halvast harjumusest vabaneda, siis mänginud vähemalt härrasmeestega."

"Donahew ei..."

"...ei ole härrasmees," pistis Christie teravalt vahele. "Arvad, et ma seda ei tea? Ja mida ta minult tahab? Kui ta arvab, et olen piisavalt loll temaga abielluma, taipab ta üsna pea, et see tehing ei ole talle kasulik."

"Kui sa talle lähed, oled elu lõpuni kindlustatud ja sul on kõik, mida iganes soovid."

"Aga kuidas on lugu armastuse ja austusega?"

pahvatas tütar. "Või pole nendel enam mingit tähtsust?"

"Armastus tuleb," sõnas isa rusutult. "Aga mis austusse puutub – noh, Ross on lugupeetud mees, pealegi harukordselt rikas. Peale muu on tal esmaklassiliste restoranide võrk."

"Kas sa arvad, et see mulle muljet avaldab?" pahandas Christie. "Võin öelda ainult üht – ma ei abiellu temaga, isegi mitte selleks, et säilitada sulle seda maja. Kuule," lausus ta anuvalt, "anna talle see maja ja lähme siit ära! Ma teenin piisavalt, et me mõlemad võiksime ära elada. Mu endine töökoht ootab mind ja olen päris kindel, et saan peagi edutuse. Üürime korteri."

Kõigile äpardustele vaatamata armastas ta isa. Neil on kahekesi hea. Vahest ehk läheb isal korda leida mingi osalise päevaga töökoht, et oma aega täita. Igal juhul puudutab see häda mõlemat ja koos rabelevad nad ka sellest välja.

Christie lootis, et tal läks korda isa veenda, kuid nii see polnud. Ambrose jätkas meeleheitel:

"See on hea mõte, kuid seda ei saa ellu viia. Kaotasin hoopis suurema summa, kui see maja väärt on, ning seaduse järgi see enam mulle ei kuulu. Jutt on nii suurest rahast, et ma ei suuda seda kunagi maksta. Tõenäoliselt satun õige pea vanglasse. Aga kui sa ei suuda Donahew' nõudmisega leppida, Christie, siis saan sellest aru."

Christie jäi hirmust kangestununa seisma. Ambrose väljus tallist ja lonkis maja poole.

"Isa!" Christie jõudis talle järele alles trepil.

"Oota! Mida sa vanglast rääkides silmas pidasid?"

Ambrose pöördus aeglaselt, vältides tütre pilku. Christie nõudis kähedal häälel:

"Räägi mulle lähemalt, mis juhtub siis, kui keeldun Donahew'ga abiellumast?"

Maja ei tähendanud nüüd enam midagi. Isa võinuks

selle põlema pista. Tal polnuks sellest sooja ega külma. Mitte millelgi ei olnud enam tähtsust. Ainuüksi mõtte juures, et peab vastu tahtmist mehele minema, ronis talle kurku iiveldus.

"Ta ei õienda mu võlgu. See on sama selge, nagu kaks korda kaks."

"Ja siis?" nõudis neiu kahvatades.

"Siis kaotan selle maja, kaotan kõik. Ja peaaegu kindlasti mõistetakse mulle vanglakaristus."

"Mille eest?!"

Christie tundis, kuidas ta jalad kipuvad üles ütlema. Ta võttis kokku kogu vapruse, et saada ammendav vastus ning seejärel midagi välja mõelda.

Isa alustas aeglaselt, väga aeglaselt ja kähedalt.

"Kui nägin, et olen Halli kaotanud, püüdsin seda tagasi võita. Teise panusena kasutasin farmi."

"Mida sa tegid?! Sa oled aru kaotanud! Farm müüdi juba viiekümnendatel aastatel vanaisa matusekulude katteks!"

"Ma tean seda ja sina tead ka, kuid Lassiter ei teadnud. Kaotasin omandi, mis mulle ei kuulu. Seepärast lähengi trellide taha, kui Donahew mu võlgu ei õienda."

Sugenenud vaikuses kostis telefonihelin. Aeglaselt nagu unes läks Christie kööki. Juba enne, kui ta toru tõstis, teadis ta, kes helistab.

"Donahew."

Hääl oli ükskõikne, ilma varjunditeta.

"Täna õhtul sööme koos lõunat. Tulen teile järele kell kaheksa. Kindlasti nõustute nüüd, et meil on tarvis millegi üle aru pidada."

Neiu pani toru ära. Mõne minuti seisis ta halvatuna. Siis haaras teda võbin. Õine hirmuunenägu jätkus.

4

Christie istus vaikides suures mustas luksusautos. Ka Ross Donahew ei lausunud sõnagi. Ta pilk oli suunatud teele. Ja jumal olgu tänatud, et ta vaikis – neiu poleks suutnud end vaos hoida. Üks märkus mehelt – ja ta oleks plahvatanud. Ainult vastastikune vaikimine aitas tal säilitada enesekontrolli.

Lõpuks peatas Ross auto vaiksel tänaval ja pöördus neiu poole.

"Olete näljane?" küsis ta vaikselt.

"Ei."

Christie pöördus kõrvale. Ta ei tahtnud mehele otsa vaadata, ei tahtnud, et neil oleks midagi ühist, kuid teadis, et tuleb kõike põhjalikult kaaluda. Ta peab Rossiga rääkima, püüdma teda mõjutada. See oli ainus põhjus, miks ta end valmis seadis ja teda ootas, kui mees talle kell kaheksa järele tuli.

"Kahju küll," sõnas Donahew kuivalt. "Meid oodatakse."

"Kes ootab?"

Suutmata kiusatusele vastu panna, pöördus Christie ja uuris maja elegantset fassaadi, mille ees nad peatusid. Selle kohal säras tulikirjas "Tinkers". Arvatavasti kuulus see luksusrestoran Donahew'le. Neiu kehitas kergelt õlgu, tahtes näidata, et hoone ei jätnud talle mingit muljet. Miski selle mehega seotu poleks talle soodsat muljet avaldanud.

Tal ei olnud isu. Ainus, mida ta soovis, oli veenda Rossi temast loobuma. Talle oli ükskõik, kus nad räägivad.

Vetruva liigutusega astus Donahew autost välja ja aitas Christie'l väljuda. Poolhämaruses näis neiule, et mehe ilme on rahulolematu. Olgu. Mida kiiremini mees taipab, et neiu pole loodud tema lõbustamiseks, seda parem.

Christie tõstis uhkelt pea ja seisis Rossi kõrval, keda tervitas univormis šveitser.

"Adglie, palun paiguta auto parklasse."

Ross heitis talle võtmed, võttis Christie'l käe alt kinni ja juhtus teda edasi. Neiul jäi üle üksnes talle järgneda. Selles õudusloos tuli tal säilitada oma uhkus ja eneseväärikus. Ainult need võisid teda aidata.

"Tere õhtust, mister Donahew, miss Liddiat."

Keskealine musta riietatud mees naeratas austavalt. Üle tema õla nägi Christie restoranisaali. Seal valitses tumepunane värv. Kristall-lühtrid laes särasid, laudadel sädelesid hõbenõud ja kristallklaasid.

Luksusasutus, mõtles neiu ärritatult, mõeldud valitud rikkale publikule, kes võis endale lubada igasuguseid kulutusi.

"Christie, saa tuttavaks Alec Canfieldiga," sõnas Ross. Neiu noogutas kergelt pead vastuseks Canfieldi naeratusele – selle mehe silmist võis lugeda varjamatut uudishimu. "Alec juhib minu Londoni restorani, kuid peagi tuleb meil lahku minna. Ta läheb Ühendriikidesse juhtima "Tinkers New Yorki" niipea, kui restoran avatakse."

Neiu sundis end Alec Canfieldile nõrgalt naeratama ja huvi ilmutama. See mees polnud ju oma bossi tegudes süüdi.

Christie märkas elegantse vestibüüli tagaseinas kaunilt kujundatud lifti ja võpatas, kui Ross ta selle juurde juhtis. Hõbedased metalluksed sulgusid nende järel.

"Lõunastame minu ruumides. Londonis viibides elan siin ülakorrusel. Nii on mugavam. Seal on meil rahulikum."

Pole paha mõte, leidis Christie. Ta ei tahtnud, et keegi kõrvaline isik nende juttu kuuleks.

"Mul on tund vaba aega, mister Donahew. Kas sellest piisab meie jutuajamiseks?"

"Mis minusse puutub, siis olen juba kõiges selgusele jõudnud ja oma seisukoha arusaadavalt esitanud," ütles Ross täiesti rahulikult.

Lifti uksed avanesid. Christie püüdis mehe meeleolu ära arvata, kuid loobus sellest katsest. Rossi ilme oli läbitungimatu.

Eesruumis võttis ta Christie mantli. Neiu rõõmustas, et oli täna oma välimuse eest hoolt kandnud, kui nägi, et see avaldas soovitud muljet.

Tema sihvakat keha ümbritses kaelast pahkluuni hinnaline must atlasskleit. Selle ranget stiili ei rikkunud õrnal kaelanahal helkiv pärlikee. Kuldsed lokid olid seekord hoolikalt sõlme seatud, huuli pisut korallpunase huulepulgaga puudutatud ning laud tumehalliks varjutatud.

Ta tahtis näidata end rangena ja tasakaalukana, kuigi sisemuses möllas kabuhirm. Neiu täheldas, et osaliselt läks see ka korda. Mehe pilk libises tast üle peaaegu tundetult, ilma ehmatava seksuaalse huvita, mida ta oli mehe silmis varem märganud. Just seda ta taotleski. Kui tal veab, hakkab ehk Ross kahetsema isaga sõlmitud häbiväärset tehingut.

"Kas joote midagi?"

Christie raputas eitavalt pead ning istus pehmesse nahktugitooli. Ajal, mil mees endale jooki valas, vaatas ta tähelepanelikult ringi. Ruum oli sisustatud hinnaliselt ja maitsekalt, kuid miski seal ei rääkinud peremehest. See võis olla osa erakordselt kallist hotellinumbrist.

Christie oli kindel, et parim kaitse on pealetung, ning täna õhtul oli ta otsustanud lahingusse astuda. Seepärast kergitas ta kulme, kui Ross tema poole pöördus, nägi mõõdukat viskikogust ning tähendas üleolevalt:

"Mina aga arvasin, et mängurid joovad kõvasti."

Ross vaikis viivuks, siis aga sõnas teravalt, nagu oleks ta kannatus katkemas:

"Issand! On aeg teie upsakust taltsutada!"

Mõni aeg kiirgas ta silmist viha, kuid Christie kannatas ta pilgu püstipäi välja. Ka mees istus ja sirutas jalad ette.

"Et panna i-le punkt peale, teen teatavaks, et ma ei joo, kui olen roolis, aga mul tuleb teid veel täna koju viia. Ja ma ei mängi kunagi. See on lihtsameelsete ajaviide."

See oli kõige jämedam vale, mida Christie iganes kuulnud. Ta küsis jäisel häälel:

"Kuidas te siis tollel ööl Lassiteri juurde sattusite? Ärge öelge, las ma arvan ise. Te jalutasite tänaval ja vaatasite sinna sisse, pidades seda karskusklubiks. Ka minu isa sattus sinna juhuslikult. Nägite, et ta on kimpus, ja kasutasite seda oma räpaste asjade ajamiseks ära. Ma ei imestaks põrmugi, kui te kõik selle Lassiteriga kahasse kokku soperdasite."

Neiu ootas selle mürgise märkuse peale Rossi vihapuhangut ja oli selleks valmis. Seda enam jahmatas teda mehe naer. Tahtmatult tõstis ta käe kõri juurde ning sõrmed puudutasid kaelas rippuvaid piimvalgeid pärleid.

"Maja laguneb teie silme all." Nüüd polnud ta hääles naeru varjugi ning huuli kõverdas pilkav naeratus. "Võlausaldajad koputavad teie uksele, teie aga kannate pärleid ja moekunstniku kujundatud kleiti. Tahaks teada, miks?"

Mees ristas käed rinnale. Ta silmad uurisid neidu tähelepanelikult.

"Armastate ennast liiga palju selleks, et loobuda seltskonnainimese ehetest? Või ei luba Liddiatide väärikus ilmuda inimeste silme alla poest ostetud valmisrõivais ja võltsehteis?"

Christie hoidis end kõigest väest tagasi Rossile häbematusi ütlemast. Ta teadis, milleks siia tuli. Pärlid olid kingitud emale pulmapäevaks. Kee oli ainus emast säilinud ehe ja neiu poleks miski hinna eest seda maha müünud. Kleit oli üks Tanya mudeleid, osa väikestest õhtutualettidest, mis olid mõeldud väljalaenutamiseks.

Kui Christie hommikul kauplusse saabus ja loo ära rääkis, valis Tanya talle ühe oma kõige ilusamatest kleitidest. Kui Christie seda selga proovis, raputas Tanya oma kuldpruuni pead.

"Sa näed välja ilus, kuid upsakas. Sa oled kartmatu, kullake. See peab olema väga julge mees, kes sulle läheneks, kui sa niiviisi riides oled. Kas sa ei eelistaks tulipunast sifooni?"

Christie'l aga oli just tarvis kujutada külma ja üleolevat naist. Sestap valis ta musta ega kahetsenud seda. Neiu silmis säras külm pilge, kui Ross ta lauda palus.

"Mul pole isu."

"Christie!" Mehe hääl kõlas peaaegu raugelt. "Meil on tarvis rääkida ja ka süüa. Miks te ei püüa käituda tsiviliseeritult?"

Neiu kehitas hooletult elegantseid õlgu ning järgnes aeglaselt, nagu vastu tahtmist Rossile akna all seisva laua juurde, ent kui kelner oli neid teenindanud ja lahkunud, haaras teda ärevus.

"Loovutame isaga teile Liddiat Halli igasuguste tingimusteta. Piisab, kui te võla tasute."

Rossi vastus oli ootamatult järsk.

"Isa ei saa Halli loovutada. Ta juba kasutas seda kaardimängus panusena ja kaotas Lassiterile nagu palju muudki, mille eest maksmiseks tal pole mingit lootust."

Christie mõistagi teadis seda, kuid milleks oli seda maja Rossile vaja? Kas pole nii? Peale selle oli maja omandamine üks tingimusi, mille vastu oli kõige vähem väiteid.

"Aga te olite ju valmis maja korrastama, lubama isal seal elu lõpuni asuda ja tagama, et tal ei teki rahalisi raskusi. Selline lahendus vist osutuks teile liiga kalliks ja ebamugavaks, kui isa elaks veel kaua. Me anname teile maja ilma igasuguste tingimusteta. Suudan täiesti luua isale perekondliku õdususe, ja kuna te tahate Halli..."

"Ei, Christie," kõlas lühike vastuväide. "Püüdsin juba teile selgeks teha, et maja, maa ja palju muud kuulub Lassiterile või kui see teile paremini kõlab, siis klubile, mille omanik on Lassiter. Kui sinna saabusin, oli teie isa endast täielikult väljas. Mina üksnes ilmutasin osavõtlikkust ja pakkusin talle väljapääsu... raskest olukorrast."

Rossi kulm kerkis pilkavalt ja Christie tundis, kuidas tal veri näkku lahvab.

"Teil pole tarvis meid hooldada..:" alustas neiu, tundes, et kaotab olukorra üle kontrolli.

"...ega teid kaitsta? Oli nii?"

Ross sirutas käe röstsaiaviilu järele.

"Nagu ma juba ütlesin, oli Ambrose hirmul. Ta ei teadnud, mida ette võtta. Niisiis lubasin teatud tingimustel ta võlad kinni maksta. Ma ei ole eriti huvitatud Liddiat Hallist, küll aga teie saamisest oma naiseks."

"Aga miks? Jumala pärast, miks?"

Tema küsimus kõlas oigena, kuid Ross eiras seda. Ta võttis taldriku, mida Christie polnud puudutanudki, ja pani talle ette kelneri toodud teise roa. Mehe hääl oli täiesti kiretu, kui ta ütles:

"Naaseme parem tõikade juurde. Ambrose võlgneb palju rohkem, kui ta suudab eladeski maksta, ja tõenäoliselt ähvardab teda vangla. Olen nõus ta võla täielikult kustutama, maja taastama, lubama isal seal elada ning andma talle raha muretuks äraelamiseks. Kõike seda aga teatud tingimuse täitmise korral."

"Te olete mulle vastik!" karjus Christie Rossile näkku. Isa võis ilmutada nõrkust, mängida arutult suurtele summadele, kuid selle kuulamiseks, mida rääkis tema vastas istuv mees, polnud neiul jõudu. Rossil polnud au ega südametunnistust!

"Arvan, et suudan selle välja kannatada," sõnas mees kiretult. "Teie isa on mulle sümpaatne. Peale selle ei meeldi mulle mänguklubide pidajad. Nad toituvad ja

rasvuvad teiste nõrkustel. Tunnen teie isa juba ammu." Ta ulatas Christie'le täidetud taldriku. "Oleme kohtunud mitmesugustel asjaoludel. Ta meeldib mulle ja ma tahan teda raskest seisust välja aidata."

"Aga milleks on vaja mind? Mis kurat teid kiusas mind saama, nagu te armastusväärselt väljendusite? Mida on minul teile anda?"

"Väga palju."

Mehe nägu ei väljendanud midagi. Ta toetus toolileenile ega pööranud tähelepanu sellele, et Christie taldriku valitud maiuspaladega demonstratiivselt eemale lükkas. Neiu püüdis ta mõtteid lugeda, kuid Rossi nägu ei väljendanud midagi. Christie arvas, et Ross Donahew varjab viisakusemaski taha oma tõelist palet, ja see hirmutas Christie't kõige enam.

"Tõsi või? Mida te minult tahate?" nõudis neiu.

Ross naeratas nagu kass, kes on märganud, et jõululauda keegi ei jälgi, ja torkas kahvli otsa kalatükikese.

"Minu naisena tooksite mulle märgatavat sotsiaalset kasu. Hakkaksime elama Liddiat Hallis, vanas ja kõigile tuntud mõisas. Tänu teile pääseksin krahvkonna silmapaistvamate inimeste ringi. Liddiatid on igati lugupeetud perekond ning teie abikaasana võetaks mind vastu kõikjal." Ross asetas kahvli lauale. Tema ilme püsis häirimatuna. "Minu kogemustest, rikkusest, ärihaardest ja saavutustest piisab selleks täiesti. Liddiate võetaks ka kaltsudes vastu sellistes ringkondades, kus siidrõivais Donahew'le viisakalt ust näidataks."

Ah siis selles on asi! Suguluse kaudu Liddiatidega taotleb Ross pääsu aristokraatide ringkonda!

"Mina ei abielluks teiega isegi surmaähvardusel!"

"Minu päritolu on teile liiga plebeilik?" küsis Ross mesiselt.

"Täiesti õige."

"Te ei soovi unustada, et olete päritolult aristokraat,

eks ole? Viimane Liddiat Liddiat Hallist?"

Nüüd oli mehe toon jäine ja ta suunurgad võbisesid kergelt. Järelikult suutis neiu teda siiski riivata. Selle adumine andis talle võidutunde, kas või ajutisegi. Christie sõnas järsult:

"Võtke siis Liddiat Hall. Milleks teile veel mind vaja on? Mul pole vähimatki tahtmist teie naiseks saada."

Kui mees arvab, et ta loobub pahandavast ettepanekust aristokraatliku snobismi tõttu, siis las arvab. Seda parem. Ross oli ilmselt riivatud ja Christie ei lase käest võimalust talle veelgi soolata. Neiu ei olnud snoob. Kaugeltki mitte. Tõsi küll, Liddiatidel oli dokumenteeritud sajanditepikkune ajalugu ja jutustused esivanemaist olid teda alati köitnud, kuid tal polnud aega viibida krahvkonna eliidi seltskonnas ning tema arvates tuli hinnata inimest tema tegude, mitte aga päritolu järgi. Viimasel ajal polnud neil isaga millegagi uhkustada ning Christie tundis end õnnelikuna kodust eemal viibides ja karjäärile pühendudes.

Donahew ilmest paistis ärritus, kuid ta nentis rahulikult:

"Siis tuleb teie isal endal oma võlad maksta. Kui te just seda taotlete..." Ross venitas meelega ja Christie tundis otse kehalist valu, kui mees külmalt jätkas: "Isegi siis, kui müüte ära maja ja kõik muu," ta pilk peatus pärlikeel, "ei päästa see isa vanglast. Arvate, et ta suudab sellise alanduse üle elada? Kahtlen väga."

Tal polnuks tarvis seda öelda. Neiu teadis, et isa ei elaks mingil juhul alandust ja avalikku skandaali üle, seda enam aga vahistamist ja kohtuprotsessi...

"Ma pean kõige üle järele mõtlema," sõnas Christie murtult.

"Ei," vastas Donahew kannatlikult ja lahkelt nagu lapsele. "Ambrose vist ei öelnud teile, et kui Lassiter ei saa esmaspäeva hommikul kella üheksaks tšekki, kaebab ta teie isa kohtusse. Kui tema avalik häbistamine

teile midagi ei loe, siis mõelge endale ja oma mainele. Näete siis, Christie, mis toimub, kui te minu ettepaneku tagasi lükkate. Kui aga annate nõusoleku, saab Lassiter täeki kell üheksa hommikul. Mis muusse puutub, selleese, et täidate kõik tehingu tingimused, siis võin vist uskuda Liddiatide ausse, kas pole?"

"Minust saaks teile halb naine."

Las mees võtab seda hoiatusena, nii-öelda tema kavatsuste deklaratsioonina, kuid ta hoiatab Rossi ausalt.

Donahew lausus külmalt:

"Isegi kõige halvemat naist saab taltsutada. Nii või teisiti..."

Mööda Christie põski veeresid jõuetu raevu pisarad. Seda meest oli võimatu ümber veenda. See eirab kainet mõistust ja sündsust.

Christie tõusis.

"Eelistaksin nüüd lahkuda. Öelge mulle, mister Donahew, kas te tõesti olete võimeline isa sellisesse kriitilisse olukorda heitma?"

Neiu teadis vastust juba ette, kuid ta läks siiski välja sellisele alandusele. Ta süda haamerdas vastust oodates raskelt.

Ka Donahew tõusis, näol viisakusemask.

"Olen küll. Sekunditki kõhklemata."

Christie küünitas oma seemisnahkse koti järele.

"Mis siis ikka. Sel juhul pole mul muud väljapääsu, kui teie ettepanek vastu võtta."

5

Ambrose püüdis tütre silma alla mitte sattuda. Ta tunnetas täielikult oma süüd ja häbenes tehtut. Ent see oli nõrk lohutus Christie'le, kellel tuli maksta isa vabaduse ja rahu eest murtud eluga. Ent ta ei suutnud isa saatuse meelevalda jätta. Pealegi püüdis ta end lohutada sellega, et alati on võimalik lahutada. Ta korraldab Donahew'le säherduse perekondliku põrgu, et see on rõõmuga nõus lahutama. Sellele, et ka mehe käitumine võib olla mõneti eetikavastane, ei osutanud ta tähelepanu.

Christie ruttas läbi pehkinud vestibüüli köögis heliseva telefoni juurde. Tõenäoliselt on see Donahew, et teda pärgel võtaks, oma kavadega tänase õhtu suhtes. Kui ta toru võttis, kõlas ta hääl jäiselt.

"Liddiat Hall."

"Chris? Võtad vastu kuningasoost isikuid või tegeled millegi sellisega?" küsis naerusegune bariton ja neiu naeratas viimaste päevade jooksul esimest korda.

"Howard? Sa tabasid mind sobimatul hetkel."

"Tahad öelda, et pahas tujus?"

Christie naeratas jälle. Halb tuju oli tal olnud harva, kuid see avaldus siis maruliselt ning Howard, kes teda lapsepõlvest peale tundis, püüdis temast sellistel puhkudel eemale hoiduda.

"Kas saaksid täna minuga koos lõunastada?" küsis noormees. "Võiksime minna linna või kohalikku restorani. Kuulsin, et seal on nüüd uus peremees ja praegu saab seal hästi süüa."

"Mis on juhtunud?" Christie püüdis tema viimase tüdruku nime meenutada. "Kas Magda andis sulle hundipassi?"

"Helen," parandas noormees. "Magda oli mõni kuu tagasi. Vajan väljanutmiseks sõbra õlga."

Kõik on selge. Christie muigas. Nad olid nii suured sõbrad, et jooksid teineteise juurde, kui armuasjad ei klappinud. Samas aga tuli Christie'le pähe üks mõte.

"Howard," sõnas ta õrnalt, "täna õhtul ma ei saa. Isa kutsus ühe noormehe lõunale. Ole nii armastusväärne ja osuta mulle moraalset toetust. Must lips, kella poole kaheksast kaheksani."

"Saab tehtud," nõustus Howard ja küsis: "Aga kes see noormees on? Kas ma tunnen teda?"

"Ei usu," vastas Christie muretult. Howardi perekond oli pärinud varanduse ning pärast ülikooli lõpetamist altas ta juhtida õitsvat perekonnamõisat. Ta seltsis üksnes aristokraatidest maaomanikega, kelle hulka Ross Donahew ei kuulunud, kuigi kavatses nende ringkonda pääseda.

Kui neiu oli toru ära pannud, mängles ta huultel kaval naeratus. Vaevalt on Ross rahul, kui Howard ilmub lõunale, mille oli korraldanud Donahew koos isaga, et arutada ettevalmistusi eelseisvaks pulmaks, millele Christie mõtles õudusega. Ja Rossil on kahekordselt ebameeldiv, kui ta Howardi abiga näitab, kes on ta kiindumuse tõeline objekt. Võib-olla hakkab siis Ross mõtlema, mida tähendab olla abielus naisega, kes on nõustunud sellega väliste asjaolude sunnil. Las piinleb temagi!

Lõunasöögiks riietudes märkas Christie, et naeratab oma peegelpildile. Esmakordselt viimaste päevade jooksul oli ta sisepinge pisut langenud.

Sel õhtul kavatses ta Rossile näidata, et kuigi mees on praegu temast üle, ei jää see nende lühikese abielu jooksul, nagu neiu lootis, alati nii. Ta ei kavatse astuda altari ette nagu tapalavale. Teda on küll nurka aetud, kuid ta ei mõtlegi sinna jääda.

Kui isa ütles, et Ross on ise end täna õhtuks lõunale

kutsunud, oli neiu esimene mõte nad sinna kahekes jätta. Millegipärast aga muutis ta oma otsust ja võttis nõuks korraldada midagi piduliku õhtu taolist.

"Köögis oleks meil mugavam," arvas Ambrose, ku tütar ta smokingit korrastas.

Neiu aga oli juba võtnud nõuks anda lõunasöök suures söögitoas. Õnneks oli laupäev, tema vaba päev, ning tal oli aega ruumi kordaseadmiseks.

"Keda me veel ootame?" küsis isa kulmu kortsutades, kui nägi ovaallaual nelja nõudekomplekti.

"Howard Mortmayne'i," vastas neiu muretult.

Läheneva auto mürin muutis ta valvsaks.

"Ongi vist tema."

Christie ei tahtnud, et esimesena saabuks Donahew. Tal oli vaja aega, et anda Howardile juhtnööre.

Isa kehitas õlgu ja torises ust avama minnes:

"See pole küll hea mõte. Donahew andis selgesti mõista, et kohtuksime ainult kolmekesi."

Õnneks oli see tõepoolest Howard. Ta väljus oma uuest autost ja ruttas maja poole, sest ilm oli pilvine ja tuuline ning hakkas langema esimesi vihmapiisku.

Howard nägi välja isegi ilusam sellest, nagu Christie teda mäletas. Sõnakuulmatud juuksekahlud olid selleks puhuks silutud ning merevaigukarva silmadest kiirgas soojust ja sümpaatiat. Tema perekonna rikkus ja seisund põhjustasid palju seiklusi naistega. Howard ei osanud neile vastu panna, need aga jätsid ta maha, kui nägid, et noormees ei kavatsegi laulatussõrmuseid ostma minna.

"Chris!"

Howardi tugevad käed kahmasid neiu karusülelusse. Oli möödunud juba viis kuud sellest, kui neiu viimati Howardit nägi. See oli talvel. Christie oli juba terve kuu kodus olnud. Howard kohtas teda külatänaval ostudega koormatuna ja pakkus end teda koju sõidutama, millega Christie meelsasti nõustus. Ent tal polnud tuju võtta vastu

noormehe kutset lõunale ja tantsima. Talle oli kuhjunud tohutult tööd ning ta oleks noormehe õhtu üksnes ära rikkunud. Täna aga oli ta Howardit nähes eriti rõõmus.

"Howard, kas sa ei osutaks mulle üht teenet?"

Howard asetas käe tema omale.

"Kõike, mida soovid. Sa ju tead."

"Teeskled täna õhtul, et oled minusse meeletult armunud."

"See pole kuigi koormav." Noormehe soojad silmad sädelesid. "Aga miks?"

"Seletan hiljem," lubas Christie ja viis Howardi söögituppa.

Isa torises mitte eriti sõbralikult:

"Tere päevast, Mortmayne. Šerrit?"

Sellega tahtis ta tütrele mõista anda oma rahulolematust veel ühe külalise kutsumise pärast.

Põikpea, mõtles Christie, klaas käes, ja nihkus sohval istuvale Howardile lähemale. Ta tundis, et noormees on täna õhtul ta ainus liitlane.

Aeg venis. Christie jäi kuulama meeste juttu. Neil oli ühiseid huve, ühiseid mälestusi ja tuttavaid.

Ambrose unustas peagi oma ärrituse ja läks üle kohalikele uudistele, kuid Christie täheldas, kuidas ta ehmunud silmad vaatavad teda ja Howardit, kes oli talle käe ümber õlgade pannud. Tal tulnuks Howardile öelda, et ta selle etenduse Rossi saabumiseni edasi lükkaks, kuid ei tulnud sellele.

Hakkas juba paistma nii, et Ross ei tulegi. Neiu kuulatas väsimatult, kas ei kosta auto lähenemist. Ta närvitses üha rohkem ja tundis pettumust. Ta ei võinud ju ometi tahta, et see mees tuleks? Lõpuks kostis autoukse paugatus. Christie südamele langes koorem ja ta tahtis lõusta, kuid Howard hoidis teda paigal ja Ambrose ütles tütrele:

"Istu, istu, ma lasen ta sisse."

Ilmselt tahtis isa rääkida Donahew'ga esimesena ja teda ette valmistada. Ta ei tahtnud, et kogu krahvkon- nas saaksid teatavaks selle kiirabiellumise põhjused. See aga juhtuks, kui Howard varjatud asjaoludest teada saaks. Seega siis jäävad tänu Howardi siinolekule iiveldamaajavad pulmajutud ära.

"Lase end lõdvaks," sosistas Howard talle kõrva. Ker- ge öelda! Siiski sundis ta end naeratama ja noormees kiitis: "Nii on juba parem."

Ta kergitas nimetissõrmega neiu lõuga, puudutas teda huultega ja küsis leebelt:

"Noh, kuidas on?"

"Misasi?"

Neiu põikles ta suudluse eest kõrvale ja hoidis end vaevu tagasi, et mitte talle vastu kõrvu lajatada. See sarnanes verepilastusega. Howard oli talle nagu vend, keda ta alati oli endale soovinud. Nende vahel ei olnud midagi, isegi mitte kaugeltki lähedast romantilistele su- hetele.

"Kas oled juba oma palve unustanud?"

"Oo!"

Neiu huuled paotusid kutsuvalt. Howard suudles teda kõlavalt, äratades temas tunnetesegadiku. Samal hetkel kuulis ta isa köhatust. Ross pidi olema samuti näinud seda, mis võis kõrvalt paista tulise embusena. Ta seisis isa kõrval, näol irooniline muie. Donahew jälgis neiu värisevaid käsi vastikuseilmel ning see pilk andis Christie'le mõningal määral enesekindlust.

Christie oli kavatsenud muuta selle õhtu Rossile ebameeldivaks, lasta teda tunda, et ta tungib neiu ellu kutsumata ja palumata. See, et Howard mängis talle mää- ratud osa kõigest hingest, oli väga hea. Kui veab, ei taha Ross teda mingi hinna eest ja jõuab võla asjus isaga mingile muule kokkuleppele.

Howard tõusis. Ambrose esitles teda kiiresti Ros-

sile. Selle nägu väljendas külma väljakutset, mille põhjust Howard ei mõistnud. Mehi jälgides pidi Christie Dona- hew'd tunnustama – ta oli nägusam, sihvakam ja mehe- likum mitte üksnes Howardist, vaid kõigist tema nähtud meestest. Äkitselt näis kava mõjutada täna õhtul Rossi Howardi abiga talle naiivne.

Christie võpatas, kui Rossi hallide silmade pilk solva- valt üle ta keha libises ja näole peatuma jäi. Neis silmis nägi neiu karmi hukkamõistu.

"Vabandage mind," sõnas ta kähedalt, mõistmata, mis oli juhtunud ta häälega. "Ma pean söögi lauale tooma."

"Kas võin aidata?" Neiu oli juba köögis, kui ta selja taga kostis madal mehehääl. Christie süda hakkas pekslema ning ta tundis millegipärast pettumust, kui nägi Howardit.

"Võid võtta veini," vastas Christie.

"Hea küll." Howard haaras pudelid. "Sa ei öelnudki mulle, et isa külaline on Ross Donahew. Kuradima huvi- tav mees."

"Kas tõesti?" Christie püüdis kõigest väest oma huvi varjata. Ei tea, mida ütleks Howard, kui teaks, et isa ja Ross arutavad praegu tõenäoliselt pulmaks valmis- tumise üksikasju.

Neiu oigas surutult, kuid Howard oli selleks liialt oma mõtete kütkes, et seda märgata.

"Ta on esimene tõeline multimiljonär, kellega olen tutvunud. Lugesin temast "Financial Times'ist" paar kuud tagasi. Ta hakkas töötama neljateistkümneselt. Praegu on ta kolmekümne neljane. Donahew'l on mitu kõrgema klassi restorani, lisaks hotelle kogu maailmas. Lisaks sellele on ta paljudes ettevõtetes osanik."

"Väga hea." Igal juhul seletasid need teabekatked midagi. Tänulikkus Donahew'le selle eest, et ta isa krah- hist välja tiris, vähenes. Ta võis endale säherdust liigu- tust lubada.

"Hea?" Howard muigas. "Ta on ju, pagana pihta, geenius!" Noormehe hääl kõlas innukalt. "Ta sündis Liverpooli mülgastes kerjuslikus perekonnas. Seepärast nimetabki ta oma restorane "Tinkersiteks" – see on iirlaste hüüdnimi. Sellega väljendasid vaestekvartali asukad oma põlgust perekonna vastu, mis oli neist veel vaesem ning asus sotsiaalselt madalaimal astmel."

"Vahva," vastas Christie.

Ross rääkis nähtavasti tõtt, kui ütles, et tahab endale õilsa päritoluga naist, kes avaks uksed, mis olid talle seni suletud. Varem oli Christie omaette imestanud, miks tahab rikas üliedukas mees kuuluda millessegi nii vanamoodsasse ja tühisesse, nagu on krahvkonna kõrgem seltskond. Nüüd oli kõik selge ja neiu teadis, et teda pelgalt kasutatakse ära. See teadmine riivas teda - kusagil hingesügavuses oli ta lootnud, et eelseisval abiellumisel on mingid meeldivamad motiivid. Selgus aga, et mees oli olnud tema vastu täiesti aus – nagu temagi mehe vastu, meenus talle. "Minust saab teile halb naine," oli Christie öelnud ja selleks ta kavatseski saada, kui Donahew ei mõtle ikka veel oma meeletust ideest loobuda.

"Kas võtsid kõik kaasa?" küsis Christie ja püüdis naeratada võimalikult pingevabalt. "Ära siis unusta – täna õhtul oleme teineteise pärast arust ära. Ära küsi, miks," kui Howard suu avas. "Hiljem seletan sulle kõik ära."

Kui sundabielu oht on möödas, lubas ta endale.

"Ainult ole osavam." Neiu viivitas enne ukse avamist. "Ära üle mängi. Heida ainult mulle armunud pilke ja puuduta juhuslikult kätt. Püüa oma osaga hakkama saada."

"Mis mäng see on, Chris?" Hääl oli nõudlik, silmad küsivad, nagu poleks ta neidu varem kunagi näinud. See pidi Christie't hoiatama, et ta mängib tulega, aga ei – tema mõistus oli liialt seotud Ross Donahew'ga ning seal polnud ruumi muudele mõtetele.

See oli neiu elu kõige halvem õhtu. Oo, lõunasöök

õnnestus suurepäraselt, vestlus kulges sundimatult, kuid Rossi tarkade hallide silmade iga pilk pani Christie südame võpatama.

Neiu ei suutnud Howardi armunud pilkudele vajalikul viisil reageerida ja kui noormees teda puudutas – ja seda juhtus üsna sageli -, siis see üksnes ärritas teda. Kõik kujunes hoopis teisiti, kui ta oli arvanud. Näiteks hakkas ta millegipärast Rossile kaasa tundma. See oli täiesti rumal, sest sellel mehel oli kõik – meeldiv välimus, head kombed, mõistus, mehelikkus ja tohutu varandus. Ent iga kord, kui isa ja Howard nimetasid vestluses tiitlitega tuttavaid, vaatas Christie Donahew'le näkku. Tal polnud mingit põhjust sellele mehele tänulik olla, kuid isiksusena seisis ta kõrgemal, kui ükskõik kes krahvkonna aristokraatidest.

Mõne aja pärast märkas ta, et Howard valmistub lahkuma, ning Christie'l polnud võimalik teda enam kinni pidada.

Jahedas hämaras vestibüülis püüdis Howard teda emmata, kuid neiu lükkas ta kergelt eemale.

"Mäng on lõppenud, kulla sõber," sõnas neiu. Tal oli juba häbi selle jandi alustamise pärast.

Kuulnud eemalduva auto müra, toetus Christie uksele ja sulges silmad. Samas kostis ta kõrval terav, vaikselt ähvardav hääl:

"Selliseid mänge ärge kunagi enam mängige!"

"Te ehmatasite mind!"

Christie'l pidi hing äärepealt kinni jääma. Donahew seisis tema ees, kiikudes kergelt kandadel. Tema nägu polnud ähmases valguses näha, kuid Christie'l polnud raske tema ilmet aimata, kui ta sõnas kurjakuulutavalt mõõdetult:

"Kui teid veel Howard Mortmayne'iga koos näen, siis, kurat võtku, teen sinu ehmatamisest hoopis rohkem."

Niisiis oli Howardiga antud etendus soovitud efekti

saavutanud, kuid miskipärast see teda ei rõõmustanud, kuigi tal oli kange tahtmine Rossile öelda, et see koristaks end kus kurat ja et ta hakkab kohtuma ükskõik kellega ja millal soovib, nii enne kui pärast abiellumist.

Ent ta ei suutnud seda teha. Veelgi enam, ta tahtnuks vabandada tänaõhtuse tobeda etenduse pärast, juttunud ütlemiste pärast tema korteris ning tema nõustumise pärast Donahew' sõnadega mehe plebeiliku päritolu kohta. Pärast Howardilt kuuldut näisid need mürgised märkused andestamatud. Ross võib isegi arvata, et neiu on seda lehekirjutist lugenud, ning ladus talle seepärast kaela nii palju solvavaid sõnu.

Christie ei tahtnuks, et mees nii arvaks. Kui ta vabandab, võiksid nad ehk kõike otsast alustada. Nad püüaksid saavutada mingi kokkuleppe, vältides abiellumist. Kui ta lubab esitleda meest inimestele, keda ta peab ekslikult endast kõrgemal sotsiaalsel astmel seisvaks, paneb neid tunnustama sellena, kes ta tegelikult on... Howard nimetas teda geeniuseks...

"Kaotasite kõnevõime?" Ross nihkus lähemale. Ta ei puudutanud neidu, kuid selle ärevus kasvas. Ta teadis, et peab saavutama mehega vastastikuse mõistmise, aga ei olnud päris kindel, kuidas. Sestap alustas ta kähedalt, lootes, et Ross mõistab ta ettepaneku mõtet ja loobub armastuseta abielust:

"Kas me ei võiks rääkida..."

"Ütlesin juba kõik, mida tahtsin öelda Mortmayne'i kohta. Mis aga puutub jutuajamisse, siis see oligi minu külaskäigu eesmärk, kuid te pugesite selle poisi selja taha. Nüüd on juba kuradi moodi hilja. Kusagil kolmanda ja neljanda kohvitassi vahel kaotasin viimase kannatuseraasu, mis oli mulle veel jäänud."

Ross nihkus temast eemale, avas ukse ja laskis sisse pahmaku jahedat ööõhku.

"Mul on ainult üks soov. Esmaspäeva hommikul saatke

töökohta teade, et katkestate lepingu. Pärast abiellumist ei tarvitse te enam töötada, sest viibime välismaal sama palju aega, nagu Inglismaal. Kui teil on vaja arutada pulma üksikasju, siis rääkige isaga. Rääkisin talle põhjalikult, mida tahan. Kohtume altari ees."

Rossi häälest kostis ähvardus. Christie seisis mitu minutit liikumatult, pilk mehe järel sulgunud uksel. Elu sees polnud keegi temaga niiviisi rääkinud ning kunagi polnud teda niiviisi vihastatud.

Ta oli tõepoolest tahtnud Rossi ees vabandada ja temaga mingile mõlemaid pooli rahuldavale kokkuleppele jõuda, kuid mees ei andnud temaga teravalt ja võimukalt rääkides selleks võimalust. Arvab vist, et võib rääkida temaga nagu tühja peaga nukuga? Arvab, et temast saab alandlik orjatar?

Pigem näeb ta seda meest põrgus, kui püüab temaga taas suhteid klaarida. Sellest hetkest peale algab nende vahel sõda. On ta Rossiga abielus või ei, nende vahel on sõda.

6

Christie püüdis asjatult oma pulmakleidi seljal tillukesi nööpe kinni saada ja pidas halvaks endeks, et see korda ei läinud. Akrobaatikatrikkidega ta hakkama ei saanud. Seepärast avas ta magamistoa ukse ja hüüdis isa.

Ambrose ilmus peaaegu paugupealt. Oma hästiõmmeldud ülikonnas nägi ta välja nii elegantne, et neiul oli raske teda ära tunda. Nii selle kui tema rõivad maksis kinni Ross, meenutas Christie vastikusevärinaga.

Ta polnud näinud Rossi kolme nädala jooksul pärast seda äpardunud õhtut, kuid antud juhul ei õigustanud end kõnekäänd "mis silmist, see südamest". Peaaegu iga päev juhtus midagi, mis meenutas talle Donahew'd ja osa, mida see mees nüüd tema elus etendab. Tuli tunnistada, et need mõtted polnudki talle ebameeldivad.

Saabusid aednikud ja muutsid umbrohtunud tühermaa smaragdrohelisteks muruplatsideks, mida raamisid liiliad ja hortensiad.

Christie ja Ross laulatati vanas mõisakirikus. Pulmapidu pidi peetama aasal suures telgis. Väike kirik avati taas. See oli puhastatud ja värskendatud. Jäi mulje, nagu poleks see kunagi suletuna seisnud.

Christie suhtus muudatustesse filosoofiliselt. Ta tunnistas endale, et on meeldiv näha selle tulemusi, mida võivad saavutada soliidne pangaarve ja otsusekindlus. Kui aga hakkasid tulema intiimsemat laadi saadetised, tundis ta end hoopis teisiti.

Üks asi on see, kui Ross kulutab ränka raha muruplatside kaunistamisele. Nii see kui pulmapidu, kui ta tahab, et sinna kutsutaks tohutu hulk külalisi nii isa sõprade kui krahvkonna eliidi hulgast mulje avaldamiseks, on tema asi. Ent oli siis Rossil tarvis tegelda sellega, mis puutub otse temasse?

Laulatuskleit, sellega sobivad siidkingad ning peen naistepesu – kõik see lebas puutumatult elegantsetes karpides. Nende avamine ja sisuga tutvumine käis Christie'le üle jõu. Sel hommikul aga tuli tahes-tahtmata pakkida lahti karp tihedast valgest siidist imega. Christie oleks tahtnud, et kleit talle ei sobiks, ning minna laulatusele oma vanas rõivas, et anda Rossile mõista, millega ta temaga abielludes riskib.

Ent kleit passis talle ülihästi ning vastu ootusi valmistas see neiule rõõmu. Tal oli liiga palju uhkust selleks, et ilmuda külaliste ette milleski vanas. Ta ei väljenda oma rahulolematust avalikult. Vihatud abiellumine Rossiga on ta isiklik asi.

Ambrose kummardus kleiti nööpima ja Christie vaatas end peeglist. Kleit toonitas soodsalt ta rinnajoont ning langes lopsakate voltidena puusalt pahkluuni. Pitslaiud lisasid elegantsi ja salapära.

Christie ulatas isale ema pärlikee. Ambrose'i sõrmed värisesid, kui ta seda kinnitas. Tema nägu peeglis oli sama kahvatu nagu tütrelgi. Christie ei teadnud tema pilku kohates, mida öelda.

"Tänan sind suuremeelsuse eest, Christie," lausus isa vaikselt. Ambrose nägi välja nii, nagu oleks ta vastik iseendale või ei meeldiks talle ümbritsev maailm. "Kõigi nende nädalate jooksul ei öelnud sa mulle ühtegi etteheitvat sõna ega süüdistanud mind kordagi."

"See olnuks kasutu," sõnas neiu, valmis pisaraid valama. Ta pigistas hambaid kokku ja kohendas mõnd lokki värsketest apelsinipuuõitest pärja all.

"Veel pole hilja." Ambrose'i silmist paistis meeleheide. "Jäta see kõik ära. Ma võtan löögi enda peale. Ma ei taha olla sinu õnnetuse põhjustaja."

"Ära jätta?" kordas Christie, pöördus ja vaatas isale suuril silmil otsa. "Ja sina soovitad mulle seda teha?"

"Jah."

Ambrose'i nägu oli kahvatu, kuid väga otsusekindel.

"Kõiges olen süüdi mina, ja ma tunnistan seda. Minu ainus lohutus oleks see, kui sa Donahew'ga õnnelikuks saaksid. Ta on tubli ja tark noormees. Tal on käitumist, hea välimus, raha ja püsivust. Ta on aus. Temaga abiellumisel ei tunne sa millestki puudust ja ma olen kindel, et ta teeb sind õnnelikuks ja et tuleb ka armastus. Aga kui nägin teid Howardiga, siis arvasin, et te pole üksnes head sõbrad. Kui oled temasse armunud, Christie, siis jäta pulm ära."

"Ma ei ole Howardisse armunud," sõnas neiu nukralt.

Christie ei tahtnud, et isa süükoorem veelgi suureneks, ja ta otsustas rääkida tõtt. Donahew oli võlad ära maksnud ja see oli hind abieluga nõustumise eest. Neiu oli leppinud oma osaga selles jandis ja tal polnud enam tagasiteed.

"See kõik oli meil Howardiga ette kavatsetud," tunnistas neiu, küünitas pitsloori järele ja kinnitas pähe hapra pärja. "Mängisime armastajapaarikest, et Rossi lollitada."

Ambrose tõmbas kergendatult hinge, nagu oleks tal kivi südamelt langenud.

"Ära selliseid asju enam kunagi tee. Rossile ei meeldi, et teda lollitataks."

Christie kuulis selgesti heakskiidusosinat, kui ta isa käevangus külaliste ette ilmus. Luksuslik kleit ümbritses elegantselt ta pikki sihvakaid jalgu. Laulatuse ajal hoidis ta pea püsti ning ei vaadanud Rossi poole. Õrnadest apelsiniõitest kimp ta käes ei värisenud ning ei avaldanud mingeid märke ta erutusest. Ainuüksi Christie tundis, et ta süda võbiseb nagu puuripüütud metsloomake ja iga närvikiud tunnetab valuliselt mehe juuresolekut. Ainult tahtejõu varal suutis ta selle talituse läbi teha.

Kui Ross õrnalt ta loori kergitas, taipas Christie, et neist on saanud mees ja naine. Ta ütles masinlikult tõotussõnad, vaevalt tajudes, mida teeb, ja märgates Rossi silmis lahket helki ning ta karmi suujoone pehmenemist, kui see teda suudlema kummardus, haaras teda tunne, et toimuv asub väljaspool reaalsust.

Nagu unes nägi ta end kirikust väljumas värske abikaasa käekõrval ning kuulis õnnitlushõikeid ja fotokaamerate plõksatusi. Vaevalt märkas ta lühikest koduteed selleks puhuks palgatud autojuhiga limusiinis, tuhandete õitega kaunistatud telgialust, kõige peenemaid roogasid ja parimat šampanjat.

Isegi ilm oli imeilus. Selge sinitaeva all märkas Christie, et külaliste silmis on nad Rossiga tore paar. Sihvakas ja ilus noorik, peaaegu õhuline oma õrnas siidkleidis, lillepärg kaunist pead ümbritsemas. Pikk tumedapäine oivalise kehaehitusega mees. See, et ta noorest naisest sammugi ei eemaldunud, nagu ongi paslik armastavale peiule, ei jätnud minutikski asu kahtlustele sellest, kui õrnalt ta oma mõrsjasse suhtub.

"Christie, mu kallis, kui imekena sa välja näed! Minu südamlikud õnnitlused teile mõlemale!" Nende juurde paterdas oma lühikestel jalgadel Howardi vanaema õde leedi Maud. Tema lilleline kübar oli viltu vajunud.

"Tänan." Ross naeratas nii, nagu oleks aristokraatidega suhtlemine talle igapäevane asi ja teaks hästi, kuidas nendega käituda.

Christie hoomas hästi mehest õhkuvat rahulolu. Ta naeratas leedi Maudile lahkelt, sest see ekstsentriline vana daam oli talle alati meeldinud. Pealegi oli tal leedist kahju. See elas üksinda tohutus majas ja kui üksindus talle päriselt talumatuks muutus, korraldas ta oma vanade teenijate abiga toreda vastuvõtu, kuhu kutsus poole krahvkonna aristokraatidest.

Ross on vana leedi ära võlunud, täheldas Christie,

kes kuulas tähelepanelikult nende juttu. Leedi Maud kallutas pea kõrvale ja ütles kavalalt:

"Väga meeldiv on näha meie ringi uut liiget. Nüüdsel ajal võib väga harva näha noori huvitavaid inimesi. Ambrose ütles, et asute Christie'ga elama Halli. See on suurepärane!"

Tema sõrmustatud käsi küünitas mööduva kelneri kandikult vahuveiniklaasi võtma. Ross püüdis osavalt kinni tühja klaasi, mille daam oli pärast täie võtmist automaatselt lahti lasknud.

"Peate mõlemad septembris minu sünnipäevale tulema," kutsus leedi lõbusalt ja kummutas poole klaasi sisust. "Võib-olla jääb see minu viimaseks sünnipäevaks, sest ma ei lähe ju nooremaks. Seepärast kutsun kõiki, lootes palju kinke saada."

"Seda te räägite juba vähemalt kümme aastat," sõnas Christie naeratades, "ja räägite veel kümme aastat. Olete vana petis!"

"Ma tean. Olen parandamatu. Nii mulle öeldakse. Öelge, et tulete!"

"See pakuks meile rahuldust," lausus Ross sooja sametise häälega.

Christie leidis, et mees pole talle kunagi nii naeratanud ja nõnda rääkinud, et ta tunneks end ainsa naisena maailmas. See mõte oli valus, tunnistas ta endale segaduses. Ta ei tahtnud, et Ross ajaks temaga õrnu jutte. Hoidku jumal selle eest! Pealegi ei saanud ta vanale kenale leedi Maudile ju armukade olla! Ometi pakkus talle kergendust näha, kuidas Howard nende poole läbi külalistehulga teed rajas. Tema ilus nägu oli punane. Christie teadis, mis selle taga seisis – isa oli saatnud teda leedi Maudi korrale kutsuma. Vana daam muutus pärast mõnda klaasi rahurikkujaks. Howard oli ta lemmiksugulane ja oskas temaga kõige paremini toime tulla.

Arvates, et Ross on süvenenud vestlusse leedi Mau-

diga, võttis Christie nõuks pisut eemalduda, kuid ta eksis. Tugev mehepihk haaras tal käest, pigistas kõvasti ta sõrmi, tõmbas enda juurde ja surus teda tugevasti oma sihvaka muskleis keha vastu. Läbi õhukese kleidisiidi tundis Christie Rossi keha soojust. Üksnes tema kuulis mehe hääles ähvardust, kui ta üliviisakalt külalistele ütles:

"Peame Christie'ga minema ümber riietuma. Päevakord surub peale."

Leedi Maudile ja Howardile, kes teda kõvasti käsivarrest kinni hoidis, pidi see kõlama vabandusena selle pärast, et noorpaar tahab kahekesi jääda. Ross tugevdas veelgi seda muljet, öeldes Christie'le:

"Meil on veel palju tegemist, kallis." Mees suudles teda, otsekui mõista andes, et ei suuda enam oodata, mil saab teda embusse võtta.

Ootamatusest tardunud Christie ei suutnud end mehest lahti rebida ega mehe liiga avaliku kireilmingu üle ironiseerida. Veelgi enam – mida kauem suudlus kestis, seda vähem tahtis ta seda katkestada. Ta liibus mehe laiale rinnale ning teda neelas hämmastav, peadpööritav kirglik iha, mida ta polnud varem tundnud, kui ta paari mehega suudlusi vahetas. Ta võinuks jääda mehe sülelusse igaveseks, imeda endasse uusi tundeid ja uppuda tema lähedusse.

"Meil on tõesti aeg minna."

Christie'le oli see šokk, et just Ross suudluse katkestas ja temast pisut eemale tõmbus. Mehe hääl oli külm, silmad pilklikud ja kõiketeadvad. Ta ei tundnud midagi, taipas naine. Oma õuduseks ta punastas, kuuldes külaliste lõbusaid hõikeid, kes olid olnud äsjase stseeni tunnistajaiks. Ross oli teda ära kasutanud näitamaks Howardile oma võimu ta üle.

Rossile oli see suudlus pelgalt demonstratsioon ja ei enamat. Christie ei huvitanud ilmselt teda naisena,

vaid võtmena seni talle suletud uste avamiseks. Tema aga, pagana pihta, vastas sellele suudlusele! Tema erutus ei võinud mehele märkamatuks jääda. See annab Rossile tema ees eelise! Rumal küll, kuid Ross pani oma suudlusega ta pea tõeliselt pööritama ning Christie hõivas kummaline tunnetus, et ta õige koht on mehe embuses. Ent mehe suudlusele vastamine oli ohtlik tegu ja olgu mees kindel, et ta ei korda kunagi midagi sellist!

"Jääme siia ainult üheks ööks, nii et sea end sisse võimalikult mugavalt."

Christie libistas pilgu üle Rue d'Astori tänava hotelli noorpaarinumbri. Pärast pulmapeolt lahkumist oli Ross vahetanud temaga vaevalt tosin sõna. Nüüd, pärast seda, kui nad olid alles asunud ühte Pariisi luksuslikumasse hotelli, polnud naisel jututuju.

"Kuhu seejärel?" küsis Christie lühidalt, silmitsedes kartlikult laia baldahhiinvoodit.

Kus nad veedavad oma mesinädalad? Paar nädalat tagasi küsis isa, kas ta pass on korras. Tal oli ükskõik, kuhu nad sõidavad. Nende abielu puhul oli mõttetu rääkida mesinädalatest, kuid ometi polnud paha teada, kuhu nende edasine teekond viib.

"Cannes'i. Veedame paar nädalat minu villas." Ross päästis lahti lipsusõlme ja Christie pöördus kiiresti kõrvale. Pärast pulmapidu oli ta tõmmanud selga tumeda, kitsaste mustade triipudega ülikonna ja nägi nüüd välja pigem tähtsale ärikohtumisele suunduva mehena kui mesinädalate veetjana. Aga need ju olidki ebatavalised mesinädalad.

Ross võttis kuue seljast ja riputas selle kuninglikes mõõtudes riidekappi. Christie astus pikkamisi mööda toredat vaipa akna juurde. Ta võbises, kuid pidas end vapralt ülal, et mees seda ei märkaks. Ta oli juba aknal,

kui mees esitas talle muretul toonil küsimuse, millest tal pidi äärepealt paha hakkama:

"Lähen duši alla. Kuidas oleks sellega, et minuga ühineksite?"

Christie põsed roosatusid. Ta kogus end ja vastas külmalt:

"Ei, suur tänu."

Jah, ta ei suutnud vastu pidada ja vastas kirglikult mehe suudlusele. Ross pidi seda märkama. Ainult ärgu ta arvaku, et Christie on valmis kordama seda etendust talendatud programmi järgi ja lubama talle vabadusi, milleks ta täna õiguse sai.

"Arvasingi, et ei."

Rossi hääles polnud pettumuse varjugi. Christie selja taga kostis seljast heidetavate rõivaste sahinat. Ta vaatas mitte midagi nägeva pilguga aknast välja ning sisemuses kasvas pinge. Ümber pöördus ta alles siis, kui kuulis vannitoa ukse klõpsatust ja veepladinat.

Peale meelelisuse rahuldamiseks mõeldud voodi paiknes toas Christie meelest liiga vigurlik ampiirstiilis mööbel ning ilus, kuid pealtnäha ebamugav sohva. Ent võib kasutada ka seda, kui pole midagi paremat käepärast, leidis ta.

Avatud kahe poolega uks viis võõrastetuppa. Elegantsed ampiirstiilis toolid olid paigutatud ümber paari ajakirjadelaua. Aknaorvas seisis söögilaud kahele.

Tuleb magada sohval, otsustas Christie kahetsusega. Ta eelistanuks omaette tuba, kuid Ross ei nõustuks ju võõrastetoas toolidel magama!

Christie võttis voodist rikkalikult tikitud atlassteki ja ühe patjadest ning asetas need sohvale. Mehe ükskõiksus Christie keeldumise suhtes temaga dušikabiini jagada viis ta segadusse. Ross ei sarnanenud üldsegi kiretu mehega, kes on valmis loobuma ükskõikselt oma abikaasaõiguste kasutamisest, kuigi ta võitlus vilet-

susest suure äri tippu jõudmise nimel oli teda ilmselt õpetanud oma tundeid meisterlikult vaos hoidma.

Oma vastupandamatu välimuse ja õitsva tervise tõttu oli Rossil vaevalt küll probleeme naistega. Ilmselt seetõttu arvas ta, et ka Christie peagi kapituleerub. Piisab üksnes tema puudutamisest. Kahtlemata kinnitas seda arvamust naise kirglik reageering tema suudlusele. Mis siis ikka. Teda ootab üllatus.

Ent Ross näis pigem lõbustatuna kui imestununa, kui ta vannitoast väljus. Käterätt varjas vaevalt ta puusi ja mööda keha veeres veepiisku.

"Arvasid, et meil on voodis selle teki all liiga palav?" küsis ta irooniliselt. "Kas sa ei talitanud liiga läbematult?"

Christie ei taibanud, mida mees sellega mõtleb, kuid ei kavatsenudki küsida. Ta tahtis, et Ross kas või midagi ülle tõmbaks ja ei vaataks teda nagu rumalat last. Mehe hallid silmad mustade ripsmete raamistuses vaatasid teda pilkavalt. See ei meeldinud talle põrmugi.

"Ma ei tahaks, et peaksid sohval külmetama," seletas Christie üleolevalt ja rebis pilgu kitsa käteräti alla kaduvalt käharalt karvatordilt.

"Mäherdune abikaasalik hoolitsus!" venitas Ross sarkastiliselt. "Mina aga ei kavatsegi sohvale heita."

"Siis kavatsen mina!" Naise põsed lõid ärritusest roosatama. Ta haaras oma kerge koti, läks vannituppa ja lõi ukse pauguga kinni. Ross sundis teda endaga abielluma, kuid ta ei saa panna teda endaga voodit jagama. Ei täna öösel ega mitte kunagi.

Aga kui Christie duši all seisis, võtsid ta mõtted uue suuna. Mida annab uste paugutamine ja nipsakuste ütlemine? Ta hõõrus end kuivaks ja mõtles järele. Nad võivad ju veeta oma aega näägeldes ja teineteist solvates, aga milleks? See oli nende abielu esimene päev. Lahutuseni kulub veel pikk aeg, sestap oleks mõttekam ärritus maha suruda ning tegutseda rahulikult ja ettenägelikult.

Kui nad oleksid enne abiellumist kõiges kokku leppinud, poleks praegu mingeid probleeme, ent Ross ei näidanudki kogu kihluse ajal end Hallis. See, et ta takistas meest nende tulevikust rääkimisel, kasutades Howardit kilbina, ei tulenenud ta uhkusest.

Christie soris kotis ja tõmbas välja öötarbed. Tundes tahtmatult kahetsust, et oli Rossi saadetud atlass- ja pitsesemed maha jätnud, tõmbas ta selga tagasihoidliku puuvillase öösärgi. Tegin targasti, et selle kalli pudipadi maha jätsin, arvas ta siis. Ta ei vaja Rossi kingitusi.

Naine tõmbas supelmütsi peast, silus peoga oma sassiläinud juuksepahmakut. Tema soovimatu abikaasa seisis magamis- ja võõrastetoa uksel ning ilmselt ootas teda. Ross kandis lühikest valget hommikumantlit, mis toonitas ta päevitunud nahka. Christie tundis tahtmatut erutust.

"Kas meil poleks aeg õhtustada ja midagi rüübata?" Ta kummutas ühe pika sõõmuga klaasi jäänud viski.

"Ei, tänan."

Naise hääl kõlas kähedalt ja kindlusetult. Sohva poole minnes haaras teda hirmusööst. Äkitselt taipas ta, et õhuke öösärk ei paku talle mingit kaitset. Ross vaatas teda nii, nagu poleks seda olemaski ja ta on alasti.

Christie'l jooksis judin üle selja. Ta taipas, et Ross suudab teda erutada ka ilma puudutuseta. Ta poleks kunagi uskunud, et keegi mees võib temas selliseid tundeid äratada. Ta on pea kaotanud! Ross ju isegi ei meeldi talle, ta peaaegu ei tunnegi teda, kuid ta kaitse osutus nii hapraks! Kõik mõtted arutada rahulikult ja mõistlikult nende tulevikku lendasid Christie'l peast.

"Ma olen väsinud," lausus ta ebalevalt, olles otsustanud asjaliku jutu hommikuks jätta.

Ootamatult astus Ross päris ta juurde ning Christie märkas ta pilgus kirge.

"Jah, täna oli raske päev," nõustus mees ähmaselt,

kuid ilmselt polnud tal magamaheitmist mõtteski.

Sel hetkel langes Christie pilk mehe huultele ja talle meenus avalik solvav suudlus. Sellest piisas ta mõtete kainestumiseks. Ta haaras sohvalt teki ja tõmbas endale ümber. Ta ei lase end ära kasutada! Siis ladus ta värskele abikaasale välja kõik, mida nende suhetest arvab.

"Me magame eraldi voodites. Tulevikus eelistatavalt eraldi tubades. Kui see ei vasta teie kujutlustele abielust, siis pole midagi parata! Ma juba kujundan oma osa. Leedi Maudi kutse ei jää ainukeseks. Varsti hakatakse meid kutsuma nii paljudele vastuvõttudele, et te igaühele ei jõuagi."

Tema sõnade mõju oli selline, nagu oleks ta mehele pangetäie külma vett kaela kallanud. Ross tardus ja ta pilk jahenes.

"No on alles noor naine!" sõnas mees lõikavalt. Ta silmad tumenesid ning ta silmitses muiates Christie't, kes oli kindlalt kavatsenud mitte loovutada värskele abikaasale oma keha meelelisteks lõbudeks.

"Aga millega siis teie arvestasite?" küsis naine oma kauneid silmi välgutades upsakalt. "Tean väga hästi, milliseks kujuneb kooselu hasartmänguriga! Ega te ometi arva, et abiellusin säherduse mehega oma vaba tahtel?"

"Ma juba rääkisin teile," vastas Ross, püüdes end vaos hoida. "Ma ei mängi. Tol ööl läksin Lassiteri poole see pärast, et mul oli põhjust arvata, et üks minu juhtivaid töötajaid seal aega surnuks lööb. Pierre on oma ala inimeste hulgas briljant, kuid ta on mängur. Kui ta palkasin, tundsin ta minevikku, kuid tahtsin anda talle võimalust end õigustada. Ent aasta tagasi jooksis ta täielikult rööpaist välja ja mul tuli teda käendada, et ta hädast välja pääseks. Andsin talle veel ühe võimaluse pinnale jääda. Ütlesin, et kui ta veel kord mingisse skandaalsesse loosse satub, siis kaotab töö. Hiljuti aga kadus ta mitmeks

päevaks. Alec Canfield helistas talle koju, kuid keegi ei vastanud. Seejärel helistas keegi nimetu. Hiljem selgus, et see oli üks Pierre'i alluv, kes teda vihkas ja tema peale hammast ihus. Helistaja teatas, et Pierre elab tegelikult Lassiteri juures ja mängib suurtele summadele.

Olin just Ameerikast tulnud ja pahandasin, et Pierre polnud sõna pidanud ja et jälle on küpsemas skandaal. Läksin Lassiteri poole, et Pierre'i sealt välja tirida, kuid tema asemel leidsin eest su isa. Hiljem sain teada, et Pierre'il oli olnud gripp. Ta tundis end nii halvasti, et ei suutnud Alecile helistada ega telefonikõnet vastu võtta."

Ross pöördus võõrastetoa ukse poole ja heitis üle õla:

"Valan endale veel. Sa jääd sohval magades kangeks." Ta hääl pehmenes. "Mine voodisse. Ma ei puuduta sind, kui sa seda ei taha."

Christie ei uskunud eriti tema lubadust. Kui Ross oli magamistoast lahkunud, puges ta sügavamale teki alla ja sulges silmad. Ta ei hakka mehega voodit jagama. Ross saab üksnes selle, mille pärast ta temaga abiellus – pääsu aristokraatlikku seltskonda – ja mitte kriipsuvõrdki rohkem.

Mees oli kaua ära, kuid Christie'l ei tulnud und. Pisut hiljem kuulis ta, kuidas Ross voodisse heitis. Valgus kustus. Ent ka pimedas ei vabanenud naine talle mõtlemisest. Ta oli pidanud Rossi põhimõttelagedaks, endale halastamatult teed rajavaks tõusikuks. Ent see kuju ei lahtnud haakuda eduka ärimehe valmidusega anda läbikõrbenud mängurile võimalus välja rabelda ja minna ise otsima õigelt teelt hälbinud meest, et teda Lassiteri küünte vahelt välja kiskuda.

7

Christie poleks osanud arvata, et on olemas nii ilusat loodust, nagu Cannes'is. Imetabaselt kaunis rannik, nooblid hotellid ja restoranid ning lahel ankrus laisalt õõtsuvad jahid.

Kui see olnuks tavaline mesinädal, olnuks nad mehega teineteisesse ennastunustavalt armunud ja polnuks nende abielu aluseks näotu rahaline tehing, oleks Christie võinud olla lihtsalt õnnelik. Nüüd aga... Teda ei rõõmustanud isegi Rossi sõnad sellest, et tal on siin oma villa.

"Ostsin siin krundi mõni aasta tagasi. Mul on siin pool tosinat restorani ja osalus mõnes hotellis. Kuigi Liddington Hallist saab meie alaline peatuspaik, tahan, et sa peaksid seda villat enda omaks. Võime siia tulla igal ajal, kui üksnes soovid."

Ross pidurdas oivalise valge hoone ees ja vaatas naise poole. Täna kandis mees heledaid puuvillpükse ja sinist mudelsärki.

Vargsi heidetud pilk näitas Christie'le, et mehe teravad, täiuslikkusele lähedased näojooned olid pehmenenud. Ta tumedad, peaaegu mustad juuksed olid ilusasti lõigatud, kuid jonnakad salgud lahtises autos sõitmisest sassis. Christie leidis oma ärrituseks, et mees veetles teda eriliselt ja seda mitte üksnes oma välimusega.

Christie vaatas tuimal pilgul enda ette. Ta leidis, et mees ei oota temalt erilist tänulikkust ega tobedat rahulolunaeratust. Tehisvaimustus talle vaevalt meeldiks.

"Ikka veel turritad?" küsis Ross ja vaatas naisele tähelepanelikult otsa. "Selle vastu tuleb midagi ette võtta."

Mehe sõrm libises üle ta põse kuni õrna suukaareni

ja naine võpatas, nagu oleks teda torgatud. Tema näonahk kõrbes seal, kus Ross oli teda puudutanud.

Südame põksudes ronis ta autost välja. Keskpäevapäikese kuumad kiired tungisid läbi ta lühikeste varrukatega pluusi. Rossi ilme näis olevat ärritatud. Nähtavasti mõtles ta, et tema puudutus oli naisele vastik. Olgu, seda parem. Ainuüksi Christie teadis tõde. Mehe lähedus, rääkimata ta puudutustest, mõjus talle nii, et ta vaevu tajus, kus ta on ja mis temaga toimub. Naine kartis, et mehe lähedus võib teda orjastada, ning ta võitles oma tunnete vastu kõigest väest.

Ross võttis pakiruumist nende pagasi. Samas katkestas raske vaikuse rõõmus hüüatus:

"Ross! Tere tulemast koju!"

Donahew mehised näojooned pehmenesid. Christie nägi, kuidas mööda maja valgeid trepiastmeid kiirustab alla keskealine kõhn naine.

"Kuidas reis läks?" Inetuvõitu nägu valgustas lahke naeratus. "Kohe, kui helistasite, seadsin teie ja missis Donahew tarvis kõik valmis."

Naise kerge aktsendiga hääl kõlas sõbralikult, kuid ta tumedad silmad uurisid hindavalt Christie't.

"Kallis, saa tuttavaks Sabine'iga, kes mu villa järele vaatab," ütles Ross ja Sabine võttis ulatatud käe vastumeelselt. Üldse hakkas silma, et majapidaja käitus Christie suhtes enam kui tagasihoidlikult, kuid oli näha, kuidas ta peremeest imetleb ning kui siiralt ta tema saabumise üle rõõmustab.

"Väga meeldiv teid jälle näha, Ross! Te pole juba hulk aega siin käinud. Panin teile valmis suure toa. Kui midagi on tegemata jäänud, siis ütlete, eks ole?"

Sabine kummardus raskeid kohvreid võtma, kuid Ross lükkas ja õrnalt kõrvale.

"Lippa parem ja pane teekann pliidile. Arvan, et mu naine soovib teed."

"No muidugi!"

Rõõmuhelk kadus prantslanna silmist, kui ta Christie'le külma pilgu heitis. Ta häälest kostis isegi kergeid põlgusenoote, kui ta lisas:

"Selline puht inglise harjumus..."

Christie lausa võpatas. Seega siis ta majapidajale ei meeldinud. Naine ei võtnud ilmselt teda omaks ja leidis tema puudused kätte mõne minuti jooksul. Küllap arvab ta, et Christie läheb endast välja, kui saab teada tema kunagistest lähedastest suhetest peremehega. See ärritas tõesti, kuid Christie suutis sellega leppida. Ta järgnes vastumeelselt Rossile, kes tassis kohvreid trepist üles.

Majas oli jahe. Kivipõrandaid katsid pehmed vaibad, värskelt valgendatud seinu ilustasid kaunid gobeläänid. Hoolikalt poleeritud tumedast puust mööbel oli paigutatud maitsekalt, ornamentidega kaunistatud marmornõudes haljendasid mitmesugused taimed.

Christie'l oli ebamugav. Tema kerged teksad ja lühikeste varrukatega särk ei passinud stiililt ja elegantsilt säherduse hoonega kokku. Ta juba kahetses kergelt, et oli tõmmanud lohakalt pakitud kohvrist esimesed kätte-juhtunud rõivaesemed. Ent täna hommikul oli ta tuju räbal – ta oli veetnud unetu öö põhjustel, millest ta ei tahtnud mõeldagi.

Trepikojas peatus Ross avatud ukse ees.

"Sabine on pettunud, kui sa hakkad nõudma eraldi voodeid," sõnas ta tehtult rahuliku häälega.

Üle mehe õla nägi Christie suurt varjukat tuba. Keskel kohal selles seisis massiivne voodi. Värsked lõikelilled täitsid õhku magusa, erutava lõhnaga.

See siis oligi suur tuba, mida Sabine mainis, taipas Christie, kõndides Rossi kannul mööda paksu vaibaga kaetud koridori ja peatus kõhklevalt väiksema toa uksel, kuhu Ross oli juba nende kohvrid maha pannud. Lilli oli

seal vähem, see-eest aga kaks üheinimesevoodit.

"Võid sisse astuda," ütles Ross kuivalt, astus akna juurde ja avas ribakardinad, et lasta sisse kuldseid päikesekiiri.

Aknast avanev vaade lõi Christie pahviks. Ta süda hakkas vaimustusest hüplema. Oleks hea nende keerulised suhted kas või minutikski unustada ja Rossile öelda, kui ilusaks ta seda maja peab, kuid Christie mõtted katkestas abikaasa hüüe:

"Kurat võtku, ma ei tea, kuidas ma seda Sabine'ile seletan. Ta on meie toa kordaseadmisega kõvasti vaeva näinud. Unustasin talle öelda, et mu naine keeldub minuga voodit jagamast."

"On see oluline, mida arvab majapidajanna?" pareeris Christie.

"Muidugi on see oluline."

Mehe pilk oli karm, kui ta pöördus ja naisele otsa vaatas.

"Sabine pole majapidaja ja hoopiski mitte teenija," viimane sõna kõlas põlglikult, "kes ei väära sinusuguste tähelepanu." Siis jätkas ta rahulikumalt: "Mulle on vaja kedagi, kes vaataks villa järele, ja tema teeb seda pigem kiindumusest minusse, kui palga eest. Temalgi on tunded ja ta võib arvata, et tema tehtu meile ei meeldi. Aga sina ju ei saa sellest aru, kas pole nii?" Mees tõstis taas häält. "Sa pole kunagi endale elatist teeninud. Logelesid papakesega koos kodus seni, kuni raha otsas ja olid sunnitud pisut teenima."

"Siis mine sina ja maga ise oma lillelises kasvuhoones!" hüüdis Christie. Ta vihkas Rossi. Oh, kuidas ta teda vihkas! Mees ei teadnud temast midagi, pidas teda parandamatuks snoobiks, arvas, et ta on inimeste suhtes tähelepanematu, tühine egoist! Ta ei öelnud Rossile, et kui ta koolivaheaegadel kodus viibis, töötas ta hoopis visamalt, kui isa palgalised. "Ütlesin teile, et tahan omaette tuba," jätkas ta väljakutsuvalt, eirates ohtlikku

helki mehe silmis. "Hakkan magama siin. Teie võite öö-bida, kus iganes soovite!"

"Milline sõjakus!" Ross muigas ja astus tema poole. Christie taandus. Tal kuivas erutatusest suu. Ta taandus seni, kuni oleks äärepealt lahtisest aknast välja kukku-nud, kuid sel hetkel pistis Sabine pea ukse vahelt sisse. Tema ilme oleks naerma ajanud, olnuks Christie'l naeru-tuju.

"Tulin ütlema, et tee ootab basseini ääres. Aga te ei olegi suures toas? Miks te siin olete?"

"Otsustasime kasutada seda tuba," seletas Ross muretult ja lisas prantsuskeelses kiirkõnes midagi, mis Sabine'i muhelema pani.

"Inglanna! Hullumeelne! Tee on basseini juures. Ärge laske sel jahtuda."

Rossi nägu pehmendas soosiv naeratus, kui ta lah-kuvale Sabine'ile järele vaatas. Christie meel aga läks valuliselt kibedaks. Mida mees Sabine'ile ütles, et ta mui-gas? Seda, et tema ja missis Donahew ei maga koos? Et üks neist ei taha aeleda selles suures luksusvoodis? Miks tal hakkas äkki kurb sellest, et nad hakkavad elama eraldi?

Christie ei suutnud saada jagu kiivast huvist ja küsis tungivalt:

"Mida sa talle ütlesid?" Talle ei meeldinud, et tema üle naeris naine, kes silmitses teda avaliku põlgusega. Christie'l oli väga ebameeldiv, et mees rääkis Sabine'iga nii kiiresti, et ta ei suutnud öeldu mõtet tabada, ja nae-ratas, nagu oleks nali mõeldud üksnes ta ustavale maja-hooldajale.

Saabunud vaikuses sõnas Ross irooniliselt:

"Ma üksnes selgitasin, et sinu temperamenti on mõjustanud vihmase ja jaheda kliimaga kodumaa ning sa leidsid, et minuga ühises voodis magada on liiga kuum, sest praegu on ööd väga soojad. Nüüd aga mingem teed

jooma. Sabine'il on õigus, see jahtub ära, kui me veel viivitame."

Ross võttis tal käest kinni, ent see puudutus viis ta segadusse. Vihastades rohkem oma pirtsakuse kui mehe peale, tõmbas ta käe mehe peost ära.

"Mind pole tarvis vedada kättpidi nagu last!" pahva-tas ta.

Ross puhkes naerma.

"Ära siis käitu lapse kombel."

Ross astus ees, Christie järgnes talle, vihkav pilk mehe seljal. Naine ei taibanud, mis Rossile nii hea tuju tekitas. Otsekui ootaks ees mingi üllatus, mis nende suhete pinget alandaks. Naine oli pahane selle pärast, mida Ross Sabine'ile ütles – seda, et tema, Christie, on vaata et frigiidne, et ta on kalaverega kahvatu nukk, kes ei saa voodis naudingut. Seepärast kuulutas ta tujukalt:

"Ütlen sulle veel kord, et magame eraldi tubades!"

Ross kehitas ükskõikselt õlgu. See ajas ta noore naise veelgi enam marru.

Suure basseini põhi oli kaetud kahhelkividega, seda ümbritses toretsev, kõrge müüriga ümbritsetud aed.

Tee võileibade ja tillukeste kookidega oli serveeritud maitsekalt. Isegi Christie hinges valitsev segadus ei rik-kunud ta isu.

Ross tõusis ja venitas:

"Ma lähen vette. Kas tuled kaasa?"

Christie püüdis pilku kõrvale juhtida, kuid ei suutnud. Mehel oli oivaline keha, mõõdukalt lihaseline, täis jõudu. Pingul nagu metsloom. Christie neelatas, rebis tahtejõu varal pilgu temast lahti ja suunas sõrmeküüntele.

"Minge pealegi. Ma ei võtnud supeltrikood kaasa."

"Sest pole midagi," sõnas Ross muretult ja astus juba maja poole. "Palun Sabine'il sulle miskit otsida."

"Aga ma ei taha..." alustas naine, kuid laskus taas ohates toolile. Ross oli juba avatud klaasuksest sisse astunud, vaevumata isegi tema poole vaatama ja tema vastuväidet kuulama. Täpselt tema moodi!

Christie valas endale veel tassi teed ja rüüpas seda väikeste sõõmudega. Eile oli ta otsustanud, et on tarvis teineteisesse sallivamalt suhtuda. Ta suutis osalt mõista mehe soovi pääseda aristokraatlikku seltskonda, eriti kui pidada silmas tema õudset lapsepõlve. Vahest ehk on see ainus eesmärk, mida mees pole veel saavutanud, arvas ta.

Alles äsja andsid ta ebatavaline ärivaist koos kirkalt väljendatud isikupära ja veetleva välimusega talle kõik, mis hing ihaldas. Aristokraatide ringkonda vastuvõtmine oli ainus, mida ta polnud veel saavutanud. Christie lubas meest selles aidata ning ta valitud seltskonda viia. Nad ilmuvad sinna koos Rossiga, annavad oma käitumisega mõista, et moodustavad üksmeelse ja hästi sobiva paari. Rossil tuleb lubada temast lahutada, ütleme paari aasta pärast. Sellest ajast piisab mehele vabanemiseks oma kinnisideest ja mõistmaks, et niinimetatud ühiskonna koorekiht ei kujuta endast midagi erilist.

Kui Ross Donahew ta ettepaneku vastu võtab, lakkab ta mehe seltskonda vältimast ja talle teravusi ütlemast. Christie esialgne kavatsus oli mehe elu põrguks teha, kuid mingil salapärasel põhjusel see kavatsus teda enam ei veedelnud.

Millestki tuleb alustada. Miks ta ei võiks tõepoolest mehega koos vette minna? Päev oli kuum, läbipaistev vesi nii ahvatlev...

Sidrunkollane trikoo, mille Sabine tõi, oli otsekui temale õmmeldud, arvas Christie, vaadates end riietumiskabiini seinale kinnitatud suurest peeglist. Külglõhikud toonitasid jalgade pikkust ja kui rind oli näha rohkem, kui karmid sündsusereeglid ehk lubasid, siis mis tähtsust sel oli?

Christie't häiris Rossi käitumine. Tõsi, mees kutsus teda endaga koos duši alla ja voodit jagama, aga kui ta keeldus, reageeris mees nii, nagu oleks talle iga vastus ükskama, vaatamata sellele, millises vormis see anti. See ärritas Christie't veelgi enam. Jah, Ross on ilus ja veetlev mees, küllap ka voodis üsna kirglik, ja kui Christie talle järele annaks, kasutaks mees otsekohe ta nõusolekut ja pühitseks oma võitu ta uhkuse üle.

Aga vaat seda ta ei saa! Ometi ütles ta süda muud. Tema kindlus polegi nii vägev ning vastavatel asjaoludel võib see tollele ilusale ja kogenud mehele alistuda. Neiu teadis, et ta hingesügavuses uinub kirg. Need vähesed mehed, keda ta oli kohanud, ei suutnud seda äratada. Suhted nendega piirdusid hüvastijätusuudlustega või käe ümber õlgade panekuga.

See, et Ross oli ta abikaasa, ei muutnud midagi. Seks ilma armastuseta on tühine ja räpane tegevus, ent tema ei armastanud meest ega mees teda. Mees sundis teda snobismist ajendatuna endaga abielluma ja seda ei andesta ta ealeski. Mis puutub nende suhete välisesse külge, siis tuleb tal asjaoludega leppida, arvas Christie, kinnitades Sabine'i toodud sidrunkollase lindiga juukseid kuklale. Nende abielu on pelgalt nominaalne, aga kui nad teineteisele vastu ei tule, muutub nende elu põrguks.

Kui Christie kabiinist väljus, oli Ross juba vees. Ta lamas peaaegu liikumatult pinnal, silmad suletud. Oli näha, et ta naudib eredates päikesekiirtes sätendava vee jahedust.

Christie't, kes oli just äsja otsustanud rahu sõlmida, pahandas mehe lõdvestatus ja ükskõiksus tema kohaloleku suhtes. Isegi abikaasa seksuaalsed lähenemiskatsed polnud teda niiviisi ärritanud. Ta hüppas jooksult vette, tõstis terve piiskadepilve ja ujus kiiresti Rossist mööda, ujutades mehe veega üle. Mõnuga jälgis ta,

kuidas Ross sülitades pinnale kerkib. Ta häiris mehe rahu samuti, nagu see oli ta tundeilma häirinud. Kuigi selline tegu ei suutnud Christie't rahuldada. Ujunud paar korda üle basseini, astus ta veest välja.

Ross puhkas juba lamamistoolil, raamat käes ja jalad muretult ristis. Christie astus tema poole, imetledes taas tema päevitunud keha ilu.

Christie teadis, et näeb välja sama veetlev. Tema sihvaka keha kõik üksikasjad paistsid läbi õhukese liibuva trikoo. Kunagi varem polnud ta enda ilu ja veetlus talle sellist rahuldust pakkunud.

Christie astus pikkamisi mehe poole, päästis lindi juustest lahti ja raputas neid nii, et kuldne juuksepahmak lendles ja kaskaadina ta õlgadele langes. Ross tõstis pilgu ja silmitses naist. Seejärel langes ta pilk raamatule. Silmi tõstmata ulatas ta naisele laualt kreemituubi.

"Kasuta seda. Sinu hele nahk võib saada põletuse, kui sa seda kreemiga ei võia."

Mehe ilmsest ükskõiksusest häirituna laskus ka Christie lamamistoolile ja avas kreemituubi.

Kui Rossil oleks tema suhtes mingeid kavatsusi, pakkunuks ta end appi neid kohti kreemitama, kuhu tal endal oli raske ligi pääseda. Ent mees ei tõstnud silmi raamatult, isegi ei märganud, kui ebamugav tal on. Ja...

"Teeninda ennast ise," soovitas Ross endiselt tema poole vaatamata ja viipas jookidekandikule, mille Sabine oli nähtavasti vahepeal toonud. Ta hääl kõlas unises keskpäevaõhus ülirahulikult.

Christie täitis kõrge klaasi poolenisti jäätükikestega, lisas toonikut ja kaks õhukest sidruniviilu. Siis tühjendas ta klaasi taevaliku õndsusega ja sirutas end graatsiliselt lamamistoolile. Uni hakkas teda vaevama. Pulm, unetu öö, reis, emotsionaalne ülepinge...

Naine ärkas täiesti uuest ja imelisest tundest. Kellegi soojad sõrmed paitasid teda, hõõrusid kreemi ta rinna paljastatud osale. Oh issand! Christie süda hakkas meeletult pekslema, kui tundis, et Ross peaaegu lamab ta peal, ja tema lihaselisi, riidega kaetud puusi. Mehe üks käsi puhkas nüüd ta reie õrnal siseküljel, teine libises trikoo alla ja paitas ta rindu.

"Christie..."

Mehe hääl oli ihast kähe. Ross oli erutatud. Christie püüdis end sundida ta hellitustest vabanema, kuid ta keha enam ei kuuletunud. Tunded, mida Ross temas äratas, olid liiga tugevad, need pimestasid, ning naine ei suutnud enam loogiliselt mõelda. Keha polnud veel unest ärganud, oli liiga apaatne ja alistuv. Tema sisemus võbises ihast tugevasti – ta poleks kunagi osanud kujutleda, et see on võimalik ja ta võib seda tunda...

Naine paotas pisut lauge ning nägi läbi tihedate ripsmete Rossi erutatud nägu ja tugevaid õlgu. Christie kõrist pääses tahtmatu oie. Ta ei tahtnud, et Ross taipaks ta täielikku ärkamist ning toimuva mõistmist, sest niipea, kui ta seda taipab, lükkab ta Christie endast ära... Oleks õudne, kui ta hiljem ironiseeriks selle üle, kui kergesti ta pani naise oma põhimõtteid unustama.

Mees puudutas ta huuli. Christie võttis abitult suudluse vastu ja vastas sellele. Ross paitas ta keha. Nüüd ei jäänud sellel enam ühtki mehe kätele varjatud kohta. Mees puudutas keelega ta trikoost vabastatud rinnanibusid, kuid ta liigutused olid ettevaatlikud ja hellad, nagu kardaks ta naist ehmatada, une võluilma hajutada.

Ent Christie polnud üldse ehmunud. Ta tundis õndsust, mille võimalikkust ta polnud seni aimanudki. Ta keha ei allunud mõistuse järeldustele ning ta lõõmas üleni. Ross suutis äratada ta varem suikunud kire, ja Christie ei suutnud oma tunnetele vastu panna. Ta pani käed mehe paljaste õlgade ümber ja surus ta oiates enda vastu.

Naise huuled olid juba kirglikest suudlustest pundunud, kui Ross tõstis pea ja sosistas:

"Mu imekaunis, imekaunis Christie! Issand, kuidas ma sind ihaldan! Sind tervenisti! Ja ma tean, et ka sina ihaldad mind! Mõistsin seda sel hetkel, kui sind pulmapeol suudlesin. Ära võitle selle tunde vastu. Sa oled minu oma, Christie. Minu oma!"

Mehe tumedate juustega pea kummardus ta rinnale ning huuled puudutasid selle kõvenenud nibu. Selge, et Ross oli ta tunded tabanud, kui teda suudles. Ta oli liiga kogenud selleks, et neid mitte märgata. Ent meenutades solvangut, mida see avalik suudlus temas tekitas, lahvatas temas taas pahameel. Nüüd võib korduda sama, kui ta lubab Rossil oma tundeid õhutada.

Christie keha nõudis, et mees ta iha rahuldaks, kuid mõistus ütles, et ta ei armasta seda meest ja mees ei armasta teda. Nende läheduse ainus tagajärg võis olla häbi.

Christie taipas, et tal tuleb sellest olukorrast võimalikult kiiresti välja pääseda. Aga kuidas? Teha nägu, et on ärganud? Äkitselt talle koitis. Surunud iha mahavaigistamiseks hambad kõvasti kokku, sosistas ta:

"Howard... Kallis Howard..."

8

"Võtan täna õhtul vastu oma Prantsuse partneri Philippe Recault' ja oma sisekujundaja Fleur Moreau. "Tinkersis". Tahan, et ka sina seal viibiksid, nii et ole kella kaheksaks valmis," ütles Ross külmalt.

Christie kõõritas tema poole. Selle nelja päeva jooksul, mis oli möödunud juhtumist basseini ääres, kui ta pani Rossi uskuma, et ainus põhjus mehe suudlustele ja hellitustele vastamiseks oli see, et ta arvas unes end Howardi käte vahel viibivat, oli ta Rossi väga vähe näinud.

Kui ta tuli alla hommikueinele, oli mees juba lauast lahkunud, läinud oma asju ajama ja kadus terveks päevaks. Nii läks Christie õhtul magama oma abikaasat kohtamata. Ross naasis väga hilja. Mõnikord kuulis ta läbi une meest oma voodisse heitvat.

Selles, et Ross teda eiras, polnud midagi imelikku, kuid Christie'le see ei meeldinud. Tal oli tarvis sellest alandavast tundest vabaneda.

Pärast basseini ääres juhtunut ei saanud enam olla juttu sõbralikust platoonilisest abielust, millele Christie oli lootnud. Ross ilmselt arvas, et kuna neiu nõustus tema naiseks saama, ei tohiks olla enam mingeid takistusi temaga voodi jagamiseks.

Sel hommikul oli Ross juba täielikult riides. Seepärast arvas Christie, et mees ootas üksnes tema ärkamist andmaks talle käsku tänaseks õhtuks. Ent naine ei tahtnud üldse temaga koos kusagile minna. Kui nad ei või olla sõbrad ja mees ei taha nõustuda sellega, et nende abielu oleks pelgalt nominaalne, ei olnud tal tahtmist viibida Rossi seltskonnas rohkem, kui hädapärast tarvis.

Christie istus laua teise otsa ja silmitses Rossi mornilt. Ilmus Sabine, kohv ja puuviljad kandikul.

"Sa oled ikka siin, Ross? Kas toon veel ühe tassi?" küsis prantslanna särades, otsekui oleks sünge mehenägu talle valguskiir aknast.

"Mulle mitte."

Mehe jämedavõitu toon ei löönud Sabine'i põrmugi verest välja. Ta naeratas, saatis siis avalikult vihkava pilgu Christie'le, kes teeskles, et ei märka ta vaenulikkust, tundes, taipamata isegi, miks, rahuldust sellest, et Ross oli täna Sabine'iga sama pahur, nagu temaga.

"Pane nende igaveste teksade asemel selga midagi muud," nõudis ta, kui Sabine oli lahkunud. "Muidu hakkab mõni arvama, et sul polegi peale nende midagi."

"Mul ei olegi," vastas Christie muretult. Kes ta pagana pihta on, et õpetada, mida ta peab selga panema. "Vähemalt mitte siin," lisas ta.

Christie valas endale parajasti kohvi, kui Ross tõmbas taskust rahakoti ja lõi plaksuga lauale nii paksu rahapaki, et see pidi Christie arvates olema terve varandus. Naise käsi võpatas, kuid ta ei pillanud maha piiskagi tumedat lõhnavat jooki, kui Ross pigistas läbi hammaste:

"Siis mine ja osta endale midagi sobivamat."

"Ma ei näe selleks vajadust," sõnas Christie rahulikult. "Mul pole pisimatki tahtmist täna õhtul kuhugi minna."

"Ah, sina...!" Ross kargas vihaselt püsti. "Sa oled kõige ülbem näitsik, keda ma olen kunagi näinud! Aga, armuline daam, ma panen teid tegema seda, mida käsin! Ma veel taltsutan teid, leedi, luban seda!"

Mees pöördus ja ta huuled olid veretud.

"Ole kella kaheksaks valmis. Muidu ma ei vastuta tagajärgede eest!"

Christie polnud teda veel näinud nii vihasena, külmana, võõrandununa ja kannatust kaotanuna. Isegi siis, kui ta sosistas mehe hellituste katkestamiseks Howardi nime, ei näidanud mees oma viha välja. Ta lihtsalt tardus, vaatas naist nii, nagu ei suudaks kuuldut uskuda. Tema

aga oli mehe silmis valuhelki märgates valmis Rossile järele jooksma ja paluma tal end taas sülelda.

Õnneks toibus ta õigel ajal ja lohutas end sellega, et kannatada sai üksnes Rossi meheuhkus. Christie mõistis, et polnud käitunud kuigi hästi, ja tal oli selle pärast häbi, kuid tema teo ajendas sisekaitse. Rossi pikad äraolekud pärast seda tõendasid, et mees ravib oma haavatud eneseuhkust ja pettumust kusagil mujal. Tema välimusega mehel polnud tarvis pikalt otsida naist, kes on valmis talle anduma. Sestap polnud Christie'l põhjust end nii väga süüdlasena tunda. Ent tal piisas elutundmist, et teeselda, nagu ei märkakski ta mehe üleaisalöömisi.

Niisiis vaatab ta ümbrust ega tule koju enne mehe naasmist. Mees eiras teda enne pulma ja eirab ka pärast seda, välja arvatud lühikesed võrgutamisstseenid. Kui mees võib nii käituda, miks siis ei või temagi?

Lauale jäetud raha otsustas Christie ohutuse mõttes magamistuppa jätta. Ta ei kavatsenudki seda väikest varandust enda peale kulutada. Ta korjas parajasti raha kokku, kui sisenes Sabine kandikuga. Naise silmad tumenesid vihkamisest.

Vihkamine on vastastikune, tunnistas endale Christie ja pöördus kõrvale. Ta oli püüdnud olla majapidaja vastu sõbralik, kuid kõiki tema katseid jutule saada ignoreeriti ning tema abipakkumised lükati tagasi. Sabine'i käitumise põhjused jäid talle mõistatuseks, kuid mõistagi ei hakanud ta selle pärast veel und kaotama.

Soovides kiiremini majast lahkuda, pistis Christie Rossi antud raha sahtlisse, võttis käekoti ja läks randa. Ent kummaline küll, see ei köitnud tema tähelepanu kauemaks, kui mõneks minutiks. Mõtted pöördusid ikka ja jälle tema hallisilmse mehe juurde. Ta suurim soov oli, et nad saaksid sõpradeks. Meelelahutuseks kõndis Christie linnas ringi, uuris vaateaknaid ja valis kinke

koju kaasavõtmiseks. Tema tähelepanu köitsid siidsallid ja ta valis neist ühe Tanyale kinkimiseks. Seejärel leidis ta midagi isale, võttis kompsud ja astus poest välja.

Christie nägi neid eemalt vastaskõnniteel. Ross ja hämmastavalt kaunis mustapäine naine. Christie komistas tahtmatult ja tõmbus vaateakna katte alla varjule. Ta ei tahtnud, et Ross teda näeks. Nad polnud lahkunud teineteisest hoopiski mitte sõbralikult. See, et mees teda ülbeks näitsikuks nimetas, tegi talle haiget. Christie teadis, et vaevalt suudab ta sellele paarikesele sõbralikult naeratada ja lühikeses vestluses osaleda, kui Ross suvatseb teda oma kaaslasele esitleda.

Lisaks kõigele vestles Ross teise naisega soojalt ja elavalt, mida ta ei lasknud oma naisele kunagi osaks saada, ja Christie'le see ei meeldinud. Veel vähem meeldis talle, kui vestlusse süvenenud naine komistas ja Ross teda käe alt toetas.

Iga teine teinuks tema asemel sedasama, kuid mitte igaüks ei teinuks sellest rüütliliigutusest embust, leidis Christie, vaadates, kuidas tundmatu naine Rossi vastu liibub. Ta nägu oli väljakutsuvalt mehe poole pööratud.

Christie surus huuled kokku, astus oma peidupaigast välja ja suundus villa poole. Ta hingel lasus enneolematu raskus. Ta oli armukade!

Alles mõni tund tagasi oli ta pidanud end küllalt elutargaks teesklemaks, nagu ei märkaks ta meie kõrvalehüppeid. Selgus aga, et elus on kõik teisiti. Teist naist embava Rossi nägemine põhjustas talle talumatut piina.

Villasse jõudnud, pani Christie oma ostud ära ja vajus aeglaselt toolile. Esimest korda vaevas teda üksindus. See tunne oli talle võõras. Isegi lapsena sai ta hakkama eakaaslastega suhtlemata. Täna aga surus üksindus teda nii, et see koorem muutus peaaegu talumatuks. Ta helistab isale, tahab väga kuulda tema lahkeid, armastavaid sõnu.

Numbrit valides märkas ta imestusega, et ta käed värisevad.

Ma ei ole armukade, püüdis Christie end veenda. Mitte põrmugi. Naljakas oleks isegi sellele mõelda. Ta oli lihtsalt pahane selle pärast, et mees lahutas linnas meelt mingi vilka kaunitariga ajal, mil ta noor naine üksinduses hüljatuna ringi hulkus. Ta näitas kõigile, millised on nende perekonnasuhted, et naist alandada. Nii polnud nad kokku leppinud.

"Ja-ah?"

Torust kostev mehehääl katkestas ta mõttelõnga.

"Kas see on Liddiat Hall?"

"Jaa-ah."

Seega siis oli ta valinud numbri õigesti. Christie püüdis naeratada ja küsis:

"Kas saaksin rääkida oma... Ambrose Liddiatiga?"

"Teda ei ole. Helistage hiljem."

Torust kostsid lühikesed signaalid. Christie silmad tumenesid üllatusest. Mis pagan seal toimub? Kellele kuulub see rohmakas hääl ja kus on isa?

Ta valis kiiresti Tanya numbri. Niipea, kui sõbranna ta hääle ära tundis, pistis ta laterdama nii, et Christie ei saanud sõnakestki vahele pista.

"Küllap veedad imehästi aega? Kus sa oled? See polegi muide tähtis – mesinädalad sellise mehega, nagu sinu abikaasa, on paradiisinauding! Ta on esmaklassiline poiss! Te olete fantastiline paar! Sinu pulm on seni olnud ainus, kus ma rõõmust nutsin. Aga pean ütlema sulle ka midagi muud. Sinu järele igatseb mitte üksnes su truu sõbratar, vaid ka Howard käib ringi sünge näoga ja sellele vastavas meeleolus. Arvan, et ta vist on sinusse salaja armunud ja käib pärast sinu pulma ringi nagu talveunest äratatud karu..."

Lõpuks ometi tegi Tanya hingetõmbepausi ja Christie sai öelda, miks ta helistab. Tanya vastas:

"Oh, selle pärast ära muretse. Ambrose läks kindlasti hobuseid vaatama. Ta on muutunud jälle iseendaks. Nähtavasti andis sinu geniaalne abikaasa talle võimaluse jälle tööle hakata – ta kasvatab ja ratsastab puhtatõulisi hobuseid. Talle anti täielik tegevusvabadus kõiges ainult ühel tingimusel – teda kontrollivad lõpptulemuste põhjal Rossi rahandusesindajad. Noormees, kes sulle vastas, peab olema üks ehitustöölistest. Nad saabusid juba teie pulma järgsel nädalal. Ross on sulle kindlasti sellest rääkinud."

Ross polnud midagi rääkinud. Kuulnud, milline tohutu summa on juba maja restaureerimisele kulutatud, vabandas Christie ja pani toru ära.

Niisiis on Ross täitnud oma osa tehingust – andnud isale võimaluse tegelda sellega, mis talle meeldis üle kõige. Mehe heldus ja suuremeelsus vapustasid teda ja ühtlasi tugevdasid ta üksildustunnet.

Christie nägi telefoni kohal rippuvast peeglist oma silmade ilmet. Suured võluvad sinisilmad. Ta luges neist kõige varjatumat. Ta ei himustanud mehe raha. See polnud talle kunagi oluline olnud. Ent Christie oli Rossile sügavalt tänulik selle eest, mida ta oli teinud tema isa heaks. Tal tekkis äkitselt soov mehele meeldida, taotleda ta austust ja armastust. Christie pöördus peeglist kõrvale, astus lahtise klaasukse juurde ja hingas mitu korda täiel rinnal sooja lillelõhnalist õhku, et end kätte võtta.

Igasuguse loogika vastaselt oli ta armunud oma mehesse. Põhimõttelage väljapressija, kelleks ta Rossi esialgu pidas, osutus hoopiski mitte selliseks. Ta oli aus, kohusetruu, helde ja suuremeelne. Ta hoolitses inimeste eest, oma töökaaslase eest Londonis, tema isa ja ta enda eest. Seni, kuni Christie on temaga abielus, kannab ta hoolt, et naine ei tunneks millestki puudust, et ta kodu oleks miljonäri vääriline, et mehe villa oleks tema

käsutuses iga kord, kui ta soovib seda nautida, et teda esmaklassiliselt toidetaks ja peenelt riietataks.

Sellisel viisil hakkab mees tema eest hoolitsema. Ta ei armu temasse kunagi – ja milleks? Ross ostis ta oma maja perenaiseks. Ta peab tagama mehele pääsu seltskonda, mida ta nii kõrgelt hindab.

Kindlasti on Donahew kõrge seksuaalse potentsiga mees ja kui tema, ta naine, teda voodisse ei lase, leiab ta kiiresti lohutuse. Naised lendavad tema juurde nagu kärbsed meepotti.

Nagu tema mõtte kinnituseks astusid mööda aiateed kaks naist, kes pidasid Rossi maailmaruumi keskmeks – Sabine, kellel oli alati valmis sõbralik naeratus oma jumaldatud peremehele, ja brünett iludus, kes tal rahvarohkel tänaval kaelas rippus.

Naised sammusid aeglaselt, olles süvenenud tõsisesse vestlusse. Christie ei kuulnud, mida nad rääkisid, kuid tundis äärmist ärevust. Mida see naine siin teeb? Kas talle on juba saanud harjumuseks Rossi villas käia? Christie nägi, kuidas nad jõudsid väravasse. Sabine pani käe brüneti õlale, suudles teda põsele ja saatis teda pika pilguga.

Soovides kõiges selgusele jõuda, läks Christie terrassile. Ta huuled olid kokku pigistatud ja pea uhkelt tõstetud, kui Sabine lähenes. Naise silmis vilksatav vaenulikkus üksnes süvendas tema otsusekindlust. Ta küsis rahulikult:

"Kes see teie külaline oli?"

Sabine vaatas talle jahedalt otsa ja vastas:

"Mis teil sellega asja on?"

Christie hingas sügavalt sisse. Ta ei teadnud, mis on Sabine'i vaenulikkuse põhjus, kuid ütles kindlalt:

"Üldiselt on see minu maja ja mul on õigus teada, kes siin käivad."

Olnuks külaline keegi teine, poleks Christie seda

juttu alustanud, olgu Sabine'il kas või kakskümmend külalist. Aga see naine...

Christie sõnad avaldasid mõju. Sabine'i õlad võpatasid kergelt ja ta pomises:

"See oli minu õetütar Fleur Moreau. Ross teab seda," lisas ta ilmekalt ja ta silmis süttis sõjakas leek.

Christie pidi teda uskuma. Veelgi enam – neiul vilksas mõte, kas ei kuulunud Sabine'ilt laenatud supeltrikoo Fleurile ja kas ei kandnud Fleur seda koos Rossiga basseinis sulistades, lamamistoolis pikutades ja armatsedes...

Kiivusest pulbitsedes küsis Christie järsult:

"Miks te mind ei salli? Mida ma olen teile teinud?"

Christie tundis, et on eksinud meeletusse tunnetekeerisesse: kiivus ilusa naise suhtes, kes pretendeeris ta mehe ajale ja tähelepanule ja kellel oli vaba ligipääs ta majale ja embustele, tema enda alles hiljuti tunnetatud armastus Rossi vastu, Sabine'i külm vaenulikkus...

"Tahate tõesti seda teada?" Sabine'i silmad helkisid.

"Loomulikult. Muidu poleks ma ju küsinud."

"Isiklikult teid ma ei vihka." Ta kehitas kondiseid õlgu. "Te ei rahulda mind Rossi naisena. Ta on mulle nagu poeg, saate sellest aru? Tunnen teda pikki aastaid ja kunagi osutas ta mu mehele suure teene... Aga teisse see ei puutu. Ma lootsin..." Ta pilk pöördus sinna, kuhu oli lahkunud tumedapäine naine. "Mul ei ole oma lapsi ja seepärast armastan õetütart nagu oma last. Mulle teeb valu see, et hõivasite Rossi südames tema koha. See ongi kõik."

Sabine tahtis lahkuda, kuid Christie astus talle teele ette.

"Tema koha?"

"Kas te ei osanud seda arvata? Enne teiega kohtumist lootsime Fleuriga, et temast saab Rossi naine. Ta saatis Rossi peaaegu pidevalt reisidel ja kirjutas mulle,

et on sellesse mehesse meeletult armunud, et ta on... noh, et ta on tema ja teiste vastu hea ja suuremeelne. Lootsin väga, et need kaks mulle kallist inimest abielluvad. Tema aga saabus koos teiega, oma naisega, aga teie ei osutunud selleks, keda oleksin talle tahtnud. Minu Fleur sobib temale. Aga teie... te võtate talt võimaluse elust mõnu tunda."

Christie võpatas. Ta süda haamerdas. Temagi oli Rossi ja Fleuri koos näinud ja seda oli valus meenutada. Ta pöördus minekule, kuid Sabine järgnes talle ja haaras tal käest.

"Oodake! Ärge jookske minema, nagu räägiksin rumalusi! Räägin teile nii, nagu lood on – te teete Rossi õnnetuks ja teete õnnetuks ka Fleuri. Nii ei tohi enam edasi kesta. Te magate eraldi voodites, olete ta arust ära ajanud. Varahommikust hilisööni otsib ta tööst unustust. Te tõukate ta Fleuri embusse. Fleur annab talle soojust, millest oma naine on ta ilma jätnud. Fleur on tark tüdruk ja teist ilusam. Ta kannab hoolt oma rõivaste eest, teie aga olete riides nii, nagu üliõpilane, nagu alaealine..."

"Aitab, Sabine!" ütles Christie rahulikult ja võimukalt, kuigi ta süda peksles meeletus rütmis. Siis pöördus ta ja lahkus aeglasel sammul. Nüüd oli siis teada, miks Sabine vaatab teda nii vaenuliku pilguga, miks Fleur ei pööranud Rossilt silmi ning miks toetamisliigutusest sai embus.

Hommikusest jutuajamisest mehega teadis Christie, et Fleur Moreau on ta disainer ning et ta osaleb täna "Tinkersis" korraldataval lõunal. Vastupidiselt hommikul öeldule tundis naine nüüd, et ta otse peab seal viibima. Ta oli kindel, et Ross oli otsustanud romaani Fleuriga jätkata ja et neiul pole midagi selle vastu.

Nüüd aga oleneb kõik temast. Ta peab selle ära hoidma.

9

Christie käis duši all ja hõõrus end kuivaks. Siis küünitas ta käe uue pesukomplekti järele, mille oli täna ostnud. Peened siidesemed maksid üüratult palju ja Rossi antud raha kulus peaaegu viimse frangini, kuid nüüd polnud Christie'l sellest sooja ega külma.

Samas rippus uus kleit. Christie tõmbas selle selga ja tundis, kuidas pehme riie nahka paitab. Midagi nii kallist ja ilusat polnud tal veel olnud. Ta valis meelega millegi sellise, mis Rossi pahviks lööks ja milles tal polnud tarvis karta Fleur Moreau konkurentsi.

Valge siid liibus saledale kehale, andis selle kumerustele suurema seksikuse, kui lihtsam kleit. Koos meekarva tooniga, mille ta nahk oli viimastel päevadel omandanud, oli pilt veelgi mõjusam. Nüüd tuli teha rõivale vastav soeng. Christie läks magamistuppa. Soe tuuleõhk lahtisest aknast pani kleidi voldid voogama ja Ross, kes parajasti särki seljast tõmbas, tardus. Sama juhtus ka Christie'ga. Ta ei teadnud meest nii vara koju oodata.

Ross ei öelnud midagi, kuid ta silmist võis lugeda imetlust. Ometi tundis naine end ebalevana ja haavatavana. Selliseks muutis ta äsja puhkenud armastus. Äkitselt lõi Christie kahtlema, kas tal läheb korda suhteid mehega jalule seada. Ta kuulis läbi südamepekslemise vaevu oma häält:

"Ma ei kuulnudki sinu tulekut."

"Sa olid duši all," vastas mees lühidalt. Ta särk rippus juba toolileenil ja käed hoidsid püksirihmast.

Christie punastas, pöördus kiiresti kõrvale ja läks tualettlaua juurde. Äärepealt oleks ta kukkunud, sest oli unustanud kõrged kontsad ja pahkluuni ulatuva kleidi kitsuse.

Peegli ette istudes nägi Christie, kuidas ta põsed

punetavad ja silmad säravad. Kui ta poleks õigel ajal taibanud, kui väga ta meest armastab, polnuks sellel õhtul mingit tähtsust ja Ross võinuks nautida Fleuri sülelusi nii palju, kui süda soovib. Kuid ta armastab meest ja see tunne jääb ilmselt teda saatma kogu elu vältel.

Christie püüdis pulsilööke rahustada ja hakkas oma toredaid kuldseid juukseid sugema. Ta lootis saada valmis enne, kui Ross duširuumist välja tuleb, kuid mida enam nõelu ta juustesse pistis, seda sõnakuulmatumalt need lained õlgadele langesid.

"Jäta need valla. Mulle meeldib nii."

Neetud, ja veel kord neetud! Ross oli võtnud dušši rekordiliselt lühikese ajaga ning peeglist paistis ta painduv, oivaliselt päevitunud jõuline keha. See oli veel niiske ja peaaegu paljas, ainult kitsas käterätt puusade ümber.

Christie langetas kiiresti pilgu ja asus nägu varjutama. Intiimne pinge muutus peaaegu talumatuks ja naine püüdis seda leevendada vestlusega:

"Millal me sinu sõpradega kohtume?"

Pisut tumehalli varju, pisut violetset. Väga hea. Sõrmed pole päris kindlad, värisevad...

"Ütlesin ju, et kell kaheksa "Tinkersis"."

Hääl kõlas kuivalt ja külmalt. Ilmselt on mees ikka veel solvunud, et ta nimetas Howardi nime hetkel, kui ta keha reageeris mehe hellitustele. Ent sel hetkel ta ju veel ei teadnud, et armastab seda meest!

Peeglis paistis mehe tugev pruunistunud selg. Ross oli avanud oma riidekapi ukse. Christie suu tõmbus kuivaks ja süda puperdas, kui ta silmitses mehe päevitunud õlgu, peent pihta ja tugevaid sihvakaid jalgu.

Christie neelatas närviliselt ja küsis:

"Miks sa nimetad kõiki oma restorane "Tinkersiteks"?"

Tegelikult teadis ta seda Howardi jutust, ent Christie ei olnud snoob ega tahtnud, et mees teda selleks peab. Kui ta jääb uskuma, et Christie ei ole lugenud seda õn-

netut lehelugu, milles räägiti tema viletsast lapsepõlvest, siis ehk hakkab ta naisesse teisiti suhtuma. Tema nipsakused olid ju loomulik reageering mehe püüdele panna teda šantaažiga selle abieluga nõustuma.

Ent Ross eiras kontakti loomise katset.

"Ära ainult ütle, et miski minusse puutuv sind huvitab."

"Muidugi huvitab!"

See oli tõsi. Kõigist seninähtuist oli Ross kõige huvitavam inimene. Tugev, hoolitsev, siiras, aus, tark, sealjuures kõrk – tema iseloomujoonte nimistu oli lõputu.

Ilmselt adus Ross ta hääletooni siirust, sest ta vastas usalduslikumalt:

"Kasvasin üles Liverpooli urgastes ja olin vaese perekonna noorim. Vanemaile polnud pähegi tulnud abiellumine. Elasime poollagunenud maja ühes toas. Oma vaesusega paistsime silma isegi teiste sealsete viletsate hulgast. Meid nimetati põlglikult tinkersiteks ehk iirlasteks. Seepärast andsingi oma esimesele restoranile nime "Tinkers" – nagu kättemaksuks õnnetu lapsepõlve eest. Nimetus jäigi külge."

Rõivasahina järgi taipas Christie, et Ross riietub. Sestap tundis ta end piisavalt ohutuna selleks, et pöörduda ja öelda:

"Ma saan kõigest aru."

Mehe irooniline pilk ütles talle, et ta kahtleb selles.

Ross nägi oma tumedas ülikonnas välja oivaline, kuid ei saanud kuidagi hakkama lipsu sidumisega. Christie oli juba valmis püsti hüppama ja talle appi minema. Ta oli nii palju kordi aidanud isal seda teha, et valdas seda kunsti meisterlikult. Ross aga, keda vaevas, et ta ei kuulu kõrgemasse seltskonda, võis seda abipakkumist vääriti mõista. Selle asemel küsis ta rahulikult:

"Mis on saanud sinu omastest?"

Ross vastas jahedalt:

"Mõtled neid Halli kutsuda? Hoiatan sind, et kui sinna ilmuvad Danny ja Rory, pead kõik väärtusliku luku taha panema."

Tema hääles oli nii palju kibedust, et Christie süda kokku tõmbus. Siiski tuletas ta mehele tasakesi meelde:

"Nagu tead, pole sinna jäänud enam midagi hinnalist. Seepärast võime sinna rahumeeli kutsuda su omakseid." Naine rõhutas meelega sõna "võime", sest see oeldas lähedust.

Mees astus üle toa, võttis naisel käsivarrest ja aitas tal tõusta. Seejärel vaatas ta Christie norivalt üle, jäi nähtuga rahule ja noogutas.

"Meil on veel pisut aega midagi rüübata. Tahad?"

"Tänan." Naise vastus oli üsna kindel, kuigi ta mehe käepuudutusest võpatas, ja ta lisas: "Meelsasti."

Nende tutvumisest peale polnud nad omavahel kuigi palju rääkinud. Christie adus, et üksnes teineteisega rääkides võivad neist saada lähedasemad inimesed. Naine tahtis seda väga! Aga kas tahtis ka mees? Tõenäoliselt mitte.

Ometi proovis Christie siis, kui nad istusid teineteise vastas, Rossil käes viski-, temal veiniklaas, juttu alustada.

"Sa oled kaotanud kontakti oma perekonnaga?"

"Sa vist tahad küsida, kas ma ei ole katkestanud nendega sidemeid seetõttu, et häbenen rikka mehena oma vaeseid sugulasi?" Need sõnad panid Christie punastama. Sellist mõtet polnud talle kunagi pähe tulnud, ja pahandas, et mees võis temast midagi sellist mõelda. Ross aga pidas punastamist nõusolekuks ning kui ta jätkas, siis kostis ta häälest kibedust: "Selleks ajaks, kui sain neliteist, polnud ema enam elavate hulgas, isa jõi pidevalt ning Dannyt ja Roryt ei olnud ma näinud enam mitu aastat. Danny veetis mingi aja vanglas ja kui ta vabanes, lahkusid nad Roryga kusagile ning kadusid nagu vits vette. Õde Cathy läks Iirimaale vanavanemaid otsima ja ka teda ma enam ei näinud. Ta oli kõigest viieteistkümnene."

Christie tahtnuks meest emmata ja ümbritseda teda sellise armastusega, mida, nagu ta nüüd mõistis, polnud Rossile kunagi osaks saanud. Ta sõnas kähedalt:

"Oo, Ross!"

Mees ei paistnud ta hüüatust kuulvat ja jätkas:

"Neljateistkümnesena olin juba enda hooleks jäetud. Tulin Londonisse, tegelesin kõigega, mis kätte juhtus, ei põlanud mingit tööd ja rühmasin hommikust õhtuni. Olin oma vanuse kohta suurt kasvu poiss ja mulle ei esitatud ühtki küsimust, kui ütlesin, et olen kuusteist täis. Lõpuks sain lihttöölise koha tuntud restoranis, milles käimist võisid endale lubada üksnes kõige rikkamad. Selle ajani polnud mul säherduse rikkuse olemasolust õrna aimugi ja otsustasin, et kunagi saab ka minust sellise restorani omanik, kuid see on veelgi parem tollest, kus töötasin. Lõpetasin mänedžeride õhtukursused ja panin kõrva taha kõik, mida võis õppida oma peremeestelt. Iga penni, mille suutsin palgast kokku hoida, paigutasin väärtpaberitesse."

Ross tühjendas oma klaasi ja asetas selle laua marmorplaadile.

"On aeg minema hakata."

"Ross, mul on väga kahju..."

Christie tõusis graatsiliselt. Tema paindlik, toredas kallis rüüs keha hõljus mehe poole. Kaastundest selle kange, tänaval kasvanud otsusekindla poisi vastu tumenesid ta silmad.

"Pole vaja."

Ross pööras talle selja. Ta nägu oli seinast valgem, kui ta väljus võõrastetoast, lastes naisel endale järgneda.

"Enne oma esimese restorani avamist käisin Liverpoolis, et sugulastega kokku saada. Ent maja, milles me elasime, oli juba lammutatud. Sain teada, et mõni nädal enne seda oli isa surnud hooldekodus. Vendadest polnud jälgegi, kuid leidsin Cathy. Ta elas lirimaal ja valmistus kolima mehe juurde Austraaliasse, kes oli seal juba mitu kuud töötanud. Ta teenis hästi ja neil oli kaks pisikest. Cathy ütles, et ei tule siia enam kunagi tagasi, kuid ma jõudsin teda paar korda külastada ja me peame seniajani sidet. Nii et, kallis, sul pole tarvis karta, et su

uued sugulased sulle kaela sajavad."

Cannes'i "Tinkers" oli sama peen, nagu Londoni omagi, road jumalikud, teenindamine eeskujulik, vein üle igasuguse kiituse. Ent Christie osutas sellele kõigele väga vähe tähelepanu. Tema mõtteid hõivas ikka veel see, mida oli Rossilt kuulnud.

Mehe mürgine märkus selle kohta, et naisel pole tarvis muretseda Liddiat Halli tormava sugulasteparve pärast, haavas teda sügavalt. Kõik näis kinnitavat, et mees peab teda snoobiks. Seda arvamust tuli kindlasti muuta, sest Christie armastas ja imetles teda. Pealegi tuleb panna mees mõistma, et tal pole mingit vajadust kuuluda ühiskonna koorekihti. Need vanade suguvõsaomandite valdajad polnud teda väärt, arvestades Rossi heldust, tähelepanelikkus teiste vastu ja mõistust, rääkimata juba ta sihikindlusest ja otsusevõimest.

Fleur Moreau osutus üheks ilusamaks naiseks nende hulgas, keda Christie oli eales kohanud. Ta polnud Rossi suhtes ilmselt ükskõikne. Armastus säras vastu igast ta pilgust ja liigutusest. Ent Ross on *tema* mees, ta armastab teda ja on valmis kasutama iga väiksematki võimalust muutmaks nende nominaalne abielu tõeliseks, sest tal pole mõtteski seista kõrval ja jälgida, kuidas Ross Fleuri võludele allub.

Algul puudutas vestlus puht tööalaseid asju ja peagi sai selgeks, et prantslanna, kelle Ross oli ruumikujundajaks palganud, on oma ala asjatundja.

"Niisiis, kallis Ross, kas annad mulle selle projekti piires täieliku tegevusvabaduse?" küsis Fleur kerge aktsendiga.

Ross naeratas, ta tundlik suu muutus veelgi veetlevamaks ning vaatas tähelepanelikult naise leebetesse pruunidesse silmadesse. Fleuri peen valge käsi langes omanikuliigutusega mehe kämblale.

"Muidugi, nagu ka kõiges muus, Fleur."

Mees lausus ta nime hellitavalt, nagu ta oli kahtlemata hellitanud varem ta kehagi ja kavatseb seda ilmselt ka tulevikus.

Christie lausa pulbitses kiivusest ja raevust. Kui magussöögi juurde veini valati, naeratas Philippe Recault talle tumedaid silmi vidutades.

"Arvan, et kõik on juba selge."

Ta tegi selle märkuse Christie tarvis, et juhtida vestlus üldisematele rööbastele. Christie teadis seda. Ent seda lihtsat lauset võis tõlgendada kaksiti. See, kuidas ta abikaasa Fleuri silmitses, muutis nende salasuhted kristallselgeks. Või kavatses Recault teda pelgalt lõbustada? Võib-olla oli ta isegi oma inglise partneri käitumisest jahmunud – värskelt abiellunud mees ripub oma endise armukese küljes!

Kaastunne, mida Christie Recault' silmis tabas, omandas nüüd hoopis teistsuguse tähenduse. See ajas ta iiveldama. Ta ei soovinud kellegi haletsemist. Ta polnud veel kunagi loobunud sellest, mida oli nõuks võtnud, ning ei kavatsenud seda teha ka edaspidi.

Fleur võib soovida meest tagasi saada ja Ross ilmutas prantslanna vastu täiesti selgelt huvi. Seda, et nad olid olnud varem armukesed, võis aduda isegi palja silmaga. Ent tema, Christie, on Rossi naine ja juba üksnes see annab talle eelise. Olla ta naine kas või üksnes nime järgi tähendab rohkem, kui olla seda mitteformaalselt.

Ent täna õhtul alles algab Christie võitlus selle eest, et Ross näeks temas noort ilusat naist, mitte aga üksnes võtit aristokraatlike võõrastetubade uste avamiseks. Ent ka Fleuril oli oma relv, mõistis Christie, kui talle pöördusid ilusad tumedad silmad.

"Andke mulle andeks, et olen teid lobisemisega oma tööst surmani tüüdanud. Võite rääkida kättemaksuks oma karjäärist. Kas tegelesite millegagi enne abiellumist?"

Vihje oli läbinähtav. Ükskõik, mida Christie ka ei ütleks, oleks see Fleurile ääretult igav. Christie oli juba valmis pruunisilmsele iludusele vastulööki andma, kuid Ross ennetas teda:

"Minu naine abistas mõne aja väikeses valmisriieteäris sõbrannat. Teatud klassi kuuluvate leedide vigurid."

Mees nõjatus toolileenile. Ta peene käe sõrmed mängisid klaasijalaga ning hallid silmad jälgisid ärritunud Christie't varjamatu irooniaga, nagu peaks ta kaupluses töötamist naljakaks ja võrdleks seda Fleuri andeka loominguga.

Christie'le meenus, kuidas Ross pani talle ükskord süüks, et naine pole kunagi midagi teinud – ta üksnes lõi koos isaga läbi varanduse jäänuseid. Mees eksis ka kaupluse suhtes. Seal oli asi vigurdamisest kaugel. Ta töötas visalt palga eest, mis koosnes Tanya naljatuse kohaselt pelgalt krossidest.

Kui Ross naljatanuks eile nii, oleks naine leidnud, mida vastata. Täna aga, kui Christie teadis, et ta meest armastab, oli ta enam solvunud, kui pahane. Ent ta ei näidanud seda välja, kergitas lõuga, sundis end Fleurile naeratama ja ütles talle usalduslikult, nagu sõbrannale:

"Isegi kõige targemad mehed võivad osutuda sadistideks, kas pole nii? Eriti oma naiste vastu. Ross unustas öelda, et enne, kui olin sunnitud koju naasma, töötasin ühe Londoni kõige mainekama reklaamiagentuuri vanemsekretärina."

Ta viivitas pisut ja kummardus peenelt metsamarjadest šerbeti kohale, andmaks mehele võimaluse seda tõika läbi seedida. Ross ei teadnud midagi ta katkijäänud karjäärist. Christie oli kindel, et Ambrose polnud sellest rääkinud. Las tunnetab mees oma süüd.

"Mind pidi edutatama juhtkonda. Seda võidakse veelgi teha, kui tagasi lähen."

Ta pöördus pilkavalt muiates Rossi poole. Mehe nägu oli kinnine ja see viitas ta pingelisele mõttetööle. Naine jätkas halastamatult:

"Arvatavasti nõustun selle ettepanekuga. Boss lubas mulle selle koha säilitada. Sa ju tead, kallis," – sellele sõnale pani Christie kerge rõhu -, "et ma pole kunagi tööta vedelnud. Mul on pea ja mulle meeldib seda kasutada."

Õhkkond lauas muutus väga pingeliseks, sest Ross oli ilmutanud oma naise tegemiste ja eluloo absoluut-

set mittetundmist. Hoop sattus täkkesse, leidis Christie, nähes, kuidas mees piinlikkusest ja ärritusest punastas.

Naise sinisilmad olid unistavad ja naeratus mõistatuslik, kui ta kohtas mehe küsivat pilku ning kallutas pead nii, et küünlavalgus ta lahtiste juuste kuldsel kaskaadil mängles.

"Parem arutame seda asja mõni teine kord," sõnas Ross.

"Muidugi."

Nüüd oli Christie naeratus täiesti loomulik. Üks-null minu kasuks, arvas Christie.

Niisiis oli Christie hakanud flirtima. Flirtima oma mehega. Tema kaunid silmad õrritasid, õrnad huuled paotusid sõnatus kutses, käsi puudutas sageli meest toonitatult intiimselt. Tema salajaseks hämmastuseks mängis ka Ross oma osa, otsekui oleksid nad varem selles kokku leppinud. Christie arvates ütleb ta käitumine Fleurile rohkem, kui igasugused sõnad – nüüdsest on kõik ta mõtted seotud noore naisega. Ta tundis end nagu seitsmendas taevas ja kui flegmaatiline Philippe Recault lõbustas tusastunud Fleur Moreau'd kõigest sündsuse piirides, siis mis oli temal sellega pistmist?

See, et nad Rossiga kohalolijaid ilmselt eirasid, näinuks muudel asjaoludel äärmiselt ebadelikaatne, kuid nemad olid ju noorpaar ja kellegi keel ei keerdunuks neile seda ette heitma.

Lühikese tagasisõidu ajal tundis Christie end kindlusetult. Sellist võõrast osa polnud ta veel etendanud. Võib-olla tõukas teda sellele kiivus, joodud vein, lauas valitsenud õhkkond... Praegu aga, jäänud mehega kahekesi, oli tal hoopis raskem mängida õnnest sädelevate silmadega noort naist. Ent see mäng erutas teda. Muidugi pani Ross ta ebatavalist käitumist tähele, kuid ei teadnud, et Christie alustas sel viisil võitlust tema

pärast, ta armastuse pärast. Aga kui Ross rääkima hakkas, siis puudutas ta teemat, mida Christie ei tahtnuks arutada:

"Fleur Moreau on imetabaselt andekas disainer." Ta ütles seda nii siiralt, et naine ei saanud jätta küsimata:

"Kas ta kujundab kõik su hotellid ja restoranid?"

Rossi vastus rõõmustas teda.

"Seniajani küll. Täna aga ütles, et on saanud tööpakkumise Ühendriikidest ja kavatseb selle vastu võtta. Püüan teda ümber veenda."

Ära ainult liialt püüa, soovitas Christie mõttes, mõistatades, kas ei olnud nende tänane armumäng Fleuri ootamatu otsuse põhjuseks. Aga see võis olla ka konks, mille otsa lootis prantslanna ta meest püüda.

Christie lubas endale käe ümber panna, kui nad auto juurest majja läksid. Sees põles üksainus lamp. Kõrge jahe vestibüül oli hämar ja vaikne. Christie heitis kergendusega uued kingad jalast ning astus oma valge kleidi kahisedes mööda põranda jahedat marmorit trepile. Teda läbistas nagu elektrilöök, kui Ross talle selja tagant juurde astus, käed ümber piha pani ja enda vastu surus. Christie tundis, et mees on erutatud ning tema puudutus joovastas naist ja riisus enesevalitsemise. Christie tardus hetkeks, vapustatuna meelastest tunnetest. Siis kiirenes ta hingamine ja rinnanibud kõvenesid ning ta sosistas:

"On juba hilja. Lase mul minna. Ma olen väsimusest ümber kukkumas."

Ross vastas vastuvaidlemist välistaval toonil:

"Täna sa minu käest ära ei lipsa. Lubasid mulle sel õhtul liiga palju ja sul tuleb oma lubadus täita!"

10

Suutmata hingeldamise tõttu sõnagi öelda, laskis Christie end sülle võtta. Veelgi enam – ta põimis käed mehe kaela ümber. Erutus kandus temalegi, kuid Christie põhjendas seda sellega, et oli liiga palju veini joonud.

Ross viis oma kandami vaevata kõrgest trepist üles. Tema tugevas embuses mõistis naine oma hingerahu õnnetuseks, et ta erutus ei seletu veiniga, vaid Rossi lähedusega. Mees kandis ta suurde magamistuppa ja asetas laiale voodile. Naise keha janunes hellituste järele, kuid teadvus takistas teda meelale naudingule andumast. Jah, ta armastab meest otse valuliselt, kuid mehele oli ta pelgalt järjekordne naine paljude reas. Kui ta poleks täna Rossiga kaasa läinud, nagu algselt kavatses, oleks mees praegu Fleuri voodis. Selles suhtes polnud Christie'l illusioone. Ta püüdis embusest vabaneda, kuid mehe käed naelutasid ta toredale pitstekile.

"Sellest tuleb vägistamine," hoiatas Christie kähedalt. Ta silmad avardusid ja tumenesid ning hingamine kiirenes.

"Ei tule," vastas Ross enesekindlalt ja ühtlasi leebelt. "Sa ihaldad mind sama tugevasti, kui mina sind. Kavatsen sulle seda tõestada, ja ongi kõik."

Ongi kõik! Christie't haaras kabuhirm. Ross rääkis tõtt. Ta ihaldas meest. Sellest andsid tunnistust kuumlevad rinnad, pingul nibud, niiskus reite vahel ja suudluste ootel paotunud huuled. Jah, mehele ei maksnuks midagi oma sõnade õigsuse tõestamine, kui ta ei kasuta kogu oma tahtejõudu. Kui mees läheneks talle armastades, ei hakkaks Christie oma kirge tagasi hoidma. Ent mees ei armastanud teda. Võib-olla ei meeldinudki ta Rossile päriselt.

Pööramata naiselt oma tumenenud silmade kirglikku

pilku, hakkas Ross lahti riietuma. Ta heitis oma kuue hooletult põrandale ja hakkas lipsu lahti päästma. Christie oigas tahtmatult, tundes sügaval sisemuses soojuse juurdevoolu. Ta ei võinud, ei tohtinud lubada, et mees ta võtab. Mees ainult kasutaks teda ja ei enamat. Ainult alandaks teda!

Kasutades seda, et mehe käed olid tegevuses pükstega, püüdis Christie voodist välja lipsata ja ukse juurde tormata, kuid see katse äpardus. Ross jõudis tal õlast kinni haarata ning naine oli taas selili voodis. Mees hoidis ta käsi pea kohal ja laskus ettevaatlikult ta peale.

"Oo!" oigas Christie vaevaliselt. Iha hõivas teda tervenisti.

Mehe silmis vilksatas õrnusesarnane tunne. Vaba käega eemaldas ta Christie näolt heleda juuksesalgu ja kattis selle erutavate suudlustega, täiuslike ja osavate suudlustega, proovis tema huuli, puudutas ripsmeid ja oimusid, laskus mööda kaela alla ja tõusis taas huultele.

Naise keha hakkas vastama, alludes Rossi tahtele, vilunud käte ja huulte erootilisele rünnakule. Kui Ross hakkas teda rõivaist vabastama, asus naine endalegi ootamatult talle appi, unustades igasuguse vaoshoituse. Lõpuks liitusid nende kehad ühte ning Christie adus imelisi tundeid, millest tal polnud seni aimugi ning milleni viis teda õrnalt ja kirglikult mehe ilus keha.

Suur voodi oli ebatavaliselt pehme ja mugav. Hommikupäikese kiirtest äratatud Christie sirutas end õndsalikult ja avas silmad. Möödunud öö imetabaseid hetki meenutades naeratas ta unistavalt.

Naine pööras pikkamisi pead ja silitas padjal mehe pea jälge. Ross oli juba tõusnud ja on vist duši all. Täna ei lahku ta temast kindlasti ega jäta üksinda koju. Mees tuleb kohe tagasi, tema sihvakas keha libiseb siidlinade

vahele ja liibub tema vastu... Christie sulges õndsalt naeratades silmad ja uinus taas.

Kui ta ärkas, seisis päike juba kõrgel. Christie ronis haigutades ja ringutades voodist välja.

Kui hea, mõtles naine end kõrgest peeglist vaadates. Ta ei tundnud juhtunu pärast üldse häbi ega alandust. Oli ta ju väga kartnud piinlemist selle pärast, et andub armastatud mehele, kes teda ei armasta.

Christie võttis dušši ja tõmbas selga Sabine'ilt laenatud supeltrikoo, püüdes unustada, et see võib kuuluda Fleurile. See kõik oli nüüd minevik. Ross poleks suutnud teda möödunud öösel nii õrnalt ja kirglikult armastada, kui tal ei oleks naise vastu mingeid tundeid. Ta hakkab seda tunnet hoidma ja rohkendama. Muidugi laskis Ross teda pärast väsitavat armuööd välja puhata. Mees on hoolitsev ja tähelepanelik ning see on üks põhjusi, miks ta temasse armus, kuigi ei osanud oodata, et Ross on tema suhtes nii delikaatne. See mõte soojendas hinge. Naise huultel mängles leebe naeratus, kui ta läks alla meest otsima, ent äsja turult naasnud Sabine ütles, et Ross oli einestanud tavakohaselt vara ja läinud tööasju ajama.

See rikkus korrapealt tema tuju. Kell üheksa õhtul ei leidnud ta enam endale kohta. Ta võttis pisut einet – esimest korda kogu päeva jooksul – ja jõi hingevalu vaigistamiseks kaks klaasi veini.

Ta oli olnud usaldav lollike, arvates, et möödunud öö imehetked võiksid Rossi suhtumist temasse muuta. Jah, see mees oli tähelepanelik ja hoolitsev, kuid temale see tähelepanu ja hoolitsus ei laienenud. Mees ostis ta ära, ja kogu lugu. Ta oli kasulik kaup ning miski ei muuda tema suhtumist.

Möödunud öö ei kordu, tõotas ta endale kell üksteist trepist üles minnes. Ta ei talu seda. Mees kasutas teda. Christie oli tema omand ning pidi olema alandlik ja kätte-

saadav. Mitte midagi sellist ei tule. Vähemalt seni, kuni mees on õppinud vähemalt temast lugu pidama.

Läbielamustest vaevatuna tõmbas Christie endal riided seljast ja heitis oma kitsasse voodisse, kus ta oli maganud möödunud ööni, mida ta püüdis unustada. Tükk aega rahutult vähernud, uinus ta lõpuks ja ärkas alles Rossi tugevatel kätel, kui mees teda suurde magamistuppa kandis.

Naise paljas ihu vastas meeletult mehe puudutustele. Ta püüdis sundida end nõudma, et Ross ta lahti laseks, kuid suutis üksnes kähedalt oiata. Mees suudles teda peaaegu solvava kärsitusega, ja see ärritas Christie't. Mehel polnud enam tarvis teda õrnalt võrgutada, et panna naist end ihaldama. Ross asetas ta suurde voodisse ja kuulutas peremehetoonil:

"See on sulle kuuluv koht. Siin, minu juures. Mitte aga selles väikeses voodis Howardist unistades."

Need sõnad pidanuksid Christie valvsaks muutma, ent kirevõlu mähkis ta endasse, ja kui mehe huuled hõivasid ta meela suudlusega, põimusid ta käed loomusunniliselt Rossi kaela ümber, sest ta armastas meest, ning ta keha liitus Rossi kehaga ühte.

Üksildaste päevade ja kirest täidetud ööde rodu jätkus. Kui Ross tuli koju lõunaks, mida juhtus paar korda, suhtles ta naisega kuidagi võõrandunult – oli viisakas ja ei enamat -, nagu poleks nende tormilisi kireöid olnudki. Võis jääda mulje, et selles, mida nad teineteise embuses tundsid, on midagi salajast ja häbenemisväärset. Mehe käitumine aheldas Christie't, sundis teda tundma mehe päevasel kohalolekul kammitsetust ja ebakindlust.

Pärast kümne päeva möödumist võttis Christie kogu oma tahtejõu kokku ja otsustas avaldada vastupanu.

Ross kasutas teda, kuid tema armastus oli nii tugev, et ta ootas kannatamatult maagilisi öid. Nii ei tohtinud enam edasi kesta. Nende suhted ei arenenud hoopiski nii, nagu ta oli oodanud.

Ärganud hommikul enne meest, avas Christie silmad ja pööras näo tema poole. Öise intiimse läheduse meenutamine muutis ta hääle kähedaks, kui ta mehe nime nimetas ja tema paljast õlga silitas.

"Mm-m?" pomises Ross uniselt ja keeras end laisa graatsiaga selili. Christie suu tõmbus kuivaks – mees oli nii imeilus! Tema mehine lõug oli habemetüükast tume, huuled avatud, tumedad juuksed salkudena laubal, hallid silmad poollangetatud laugude all nii unised!

Christie silmitses pikkamisi ja abitult tema laiu õlgu, pronksivärvi nahka, käharaid rinnakarvu, lamedat kõhtu ning tugevaid puusi ja sihvakaid jalgu, mida siidlina vaevalt kattis. Naise kõri tõmbus krampi ja süda tagus meeletult. Nad olid teineteisele intiimselt lähedased üksnes pimedas, ja nüüd...

"Mis kell on?" küsis Ross asjalikult.

"Ma ei tea. Vara on."

Ta tõusis mehe järel voodist ja küünitas hommikumantli järele. Olles langetanud otsuse ja selle täitmisele meelestunud, ei kavatsenud ta lasta meest käest lipsata.

Christie järgnes Rossile vannituppa, kui mees duši all seisis. Teda võttis vastu selline pilk, et ta oleks äärepealt oma kavatsusest loobunud. Kuid ta ei kuulunud nende kilda, kes algatatu katki jätavad. Nende suhted ei tohtinud enam nii edasi kesta. Mehe vaenulikku pilku eirates keeras ta dušikraani kinni.

"Ma tahan rääkida. Praegu on aeg isegi sinu tööleasumiseks liiga varajane."

Naine läks tagasi magamistuppa, hoides hingamist tagasi ja polnud kaugeltki kindel, et Ross talle järgneb. Siis aga kostsid tema selja taga sammud.

"Kas sa pead täna tingimata asju ajama minema?"

"Miks see sind huvitab?" küsis mees nagu alati viisakalt ja ükskõikselt.

"Sellepärast, et me veedame nii vähe aega koos," vastas Christie. "Me ei saa isegi rääkida. Ma ei näe sind kogu päeva jooksul. Aga need on ju meie mesinädalad." Naise hääl võpatas ja ta hoidis vaevu pisaraid tagasi.

Ross istus voodile, sirutas jalad ette ja ristas sõrmed kuklale. Siis sulges ta silmad ja lausus kuivalt:

"Mina aga mõtlesin, et sul on kõik, mida hing ihaldab. Sa ei saa mulle ette heita, nagu eiraksin sind öösiti, ja Sabine ütles, et veedad päevi lausa luksuslikult, mis sulle kindlasti meeldib – basseini ääres või vees, sööd, jood ja päevitad. Millest sul siis veel puudus on?"

Vähemalt niigi palju pakub ta mehele huvi, et pärib ta ajaveetmise järele! Christie ohkas sügavalt ja ütles:

"Sinust."

Algul näis see sõna meest jahmatavat, siis aga venitas ta irooniliselt:

"Meil hakkas igav, eks ole? Mida sa siis ette paned?"

Endine Christie pannuks talle ette alustuseks vaadata, kuidas ta kuristiku servalt alla hüppab. Uus, meeletult armunu, aga ütles:

"Võiksime päeva koos veeta."

Kahtlemata oli ta soov üsnagi tagasihoidlik, kuid Ross, nagu Christie'le näis, mõtles selle üle järele terve igaviku.

"Võiksime küll. Kuidas oleks, kui veedaksime selle päeva merel?"

Christie surus peo suu ette, et mitte rõõmust hüüatada.

"Väga hea," suutis ta vaevu öelda.

Ross juhendas teda käskivalt:

"Pane riidesse. Ma olen valmis selleks ajaks, kui oled kohvi keetnud."

No küll on ülemus, mõtles Christie naeratades. Veel

kunagi polnud ta tundnud end nii õnnelikuna. Ta käis duši all, tõmbas selga supeltrikoo ning selle peale valge, sügava seljaväljalõikega pluusi ja musta puuvillseeliku ning läks kööki kohvi tegema, hommikueineks puuvilju valima ja Rossile munarooga valmistama. Äkitselt märkas Christie, et ümiseb laulda. Ta tundis end esimest korda Rossi naisena!

Päev oli päikeseline ja soe. Merelt puhus kerge briis.

"Sõidame "Vetevaimuga"," sõnas Ross ja viitas kai ääres laisalt kiikuvale luksusjahile. "See kuulub ühele mu sõbrale ja ma võin seda igal ajal kasutada."

"See on imekena!" hüüdis Christie. "Kas käid sellega sageli sõitmas?"

Ta ei kavatsenud tunnistada, et veeta terve päev sellisel toredal laevukesel kahekesi Rossiga oleks tema unistuste tipp. Ta tahtnuks rääkida ilma kõrvaliste isikuteta nende suhetest ja tunnetest. Ent Ross ei viivitanud tema tuju rikkumisega:

"Sellel on peal valvemeeskond. Viimane kord kasutasin seda miljon dollarit maksvat asjakest kevadel. Veetsime koos Fleuriga merel kolm päeva."

Ja kolm ööd armastades, lisas Christie mõttes südamevaluga. Pole siis ime, et see naine vaatab Rossi säherduse andunud pilguga ja kavatseb kolida teisele poole ookeani, kui saab teada, et Ross on abiellunud. Ross ei kuulunud nende meeste hulka, kellega veedetud öid on kerge unustada. Seda teadis ta oma kogemustest. Kujutledes Fleuri Rossi voodis, tundis Christie end haigena, kuid Christie ei kavatsenud üldse mõista anda, kui rängalt armukade ta on. Sestap püüdis ta muretult naeratada ja ütles ainult:

"Väga armas!"

Ross võttis tal käe alt kinni ja aitas mööda trappi pardale.

Suurema osa ennelõunast liikusid nad kalda lähedal ja Christie püüdis mitte märgata mehe silmist paistvat võõristust ning tema külma viisakust. Seetõttu eemaldas koos veedetud aeg neid teineteisest veelgi enam, selle asemel, et lähendada, nagu naine oli salakesi lootnud.

Christie oli nii tujust ära, et loobus suplusest, kui jaht keskpäeval ankrusse jäi. Ta oli väga tahtnud, et nende vahel kujuneksid soojemad suhted, tahtis mehele meeldida, et mees ei ihaldaks üksnes ta keha, vaid et ta hingeski tekiks vähehaaval tunne...

Selleks ajaks oli Ross juba supelnud ja ronis pardale. Sätendavad veepiisad veeresid mööda ta keha ning tal tekkis mehe vastu kuum tunne. Vaevatult naeratades ulatas ta Rossile jääga limonaadi, mille kelner oli äsja toonud.

"Ei, tänan." Mees heitis talle külma pilgu ja lisas halastamatult: "Päev vabas õhus teeb imet. Sa oled elavnenud ja särad nagu vaskraha."

"Vabanda..."

Naine ei teadnud isegi, mille pärast ta vabandab. Mees ju solvas teda möödaminnes ning ta sinisilmad täitusid pisaratega. Seda nähes sõnas Ross märksa mahedamalt:

"Asjata võtsime selle ette. Lähen ütlen, et meid tagasi viidaks."

"Ei!" pääses tahtmatult Christie suust. Ta ei suutnud taluda, et päev lõpeks täieliku nurjumisega. Ta oli lootnud, et koos veedetud päeva vältel kujuneb nende vastastikune mõistmine, kuid tänane näitas, et see lootus on asjatu. Ross tahtis temalt üksnes seltskonna tunnustust ja tema keha. Kui ta aga abieluvoodi rõõmudest küllastub, siis vist saabub Fleuri kord? Iha närtsib kiiresti, kui puudub armastus.

Ross pöördus ja ta silmad tumenesid, kui nägi naise pisaraid.

"Oh issand!" pigistas ta läbi hammaste.

Christie äigas põskedelt soolase niiskuse ja püüdis nuukseid tagasi hoida, kuigi ta pikkadel ripsmetel sädelesid pisarad ja huuled värisesid. Ross vandus vaikselt, pani talle käed õlgadele ja surus naise palja rinna vastu. Tugevad käed paitasid rahustavalt Christie kuuma selga ning ta ütles ootamatult õrnalt:

"Ära nuta, kiisupojuke. Teeme nii, nagu sina soovid. Lähme Villefranche'is maale ja jalutame ringi."

Ta käitub minuga nagu lapsega, arvas Christie, surudes pisaraist märja näo mehe laia tugeva rinna vastu. Ross rahustab teda nii, nagu väikesele lapsele mänguasja lubamisega. Ometi ei hakanud ta vastu vaidlema, sest tundis esimest korda, kuidas mees ta pärast muretseb ja tema eest hoolitseb. See oli nende veidras abielus midagi täiesti uut. Ta põimis käed ümber mehe kaela. Kui Ross arvab, et ta puhkes nutma üksnes sõidu katkestamise kavatsuse pärast, siis olgu nii. Sel hetkel ta lihtsalt ei tahtnud vaielda.

"See oli imehea!"

Christie pühkis suurätti käsi. Ta silmad särasid. Kalaroog oli esmaklassiline ning vein, mida sadamarestoranis pakuti, hea. Ent ta meeleolu polnud paranenud selle pärast. Põhjus seisnes mehe käitumise muutuses.

Nad hulkusid käsikäes mööda vanaaegseid uniseid tänavaid, jõid kohvi ühes paljudest kohvikutest, astusid sisse poodidesse. Ross nõudis, et Christie ostaks endale bikiinid, et Sabine'ilt laenatud trikoo tagastada. Nüüd sarnanesid nad tõepoolest mesinädalaid veetva noorpaariga, kes naudib teineteise ligiolekut.

"Kohvi, Christie?" küsis Ross talle üle lauakese naeratades. Küünlavalgus pehmendas ta ilusa näo mehiseid jooni.

Christie noogutas ja asetas peo mehe käele, mis lebas laudlinal veiniklaasi kõrval.

"Meelsasti," sõnas ta kähedalt. Ross pöördus ettekandjat kutsuma. Mehe sõrmed põimusid tema omadega ühte, et Christie ei saaks kätt ära tõmmata.

"Seejärel koju voodisse." Mehe leebe naeratus pani ta südame haamerdama. "Sa näed väga hea välja, kiisuke," jätkas Ross. "Ma ei suuda seda ära oodata."

Mees tõstis õrnalt ta käe huultele ja surus need õrnalt ta peole. Esimest korda päeva jooksul rääkis Ross nende vastastikusest kiindumusest, mainis kaudselt nende ühiseid kireõid.

Christie naeratas raugelt ja otsustas nende suhetes sammu edasi astuda, kui Ross käitus temaga sõbralikult, peaaegu õrnalt ja leebelt. Ta sai aru, et pisarad olid meest liigutanud. Noh, mis siis ikka! Mehe meeleolu tuleb kindlasti ära kasutada. Vahest ehk avaneb talle võimalus muuta nende abielu täisväärtuslikuks.

Christie't vaevas tema armastus, sest teadis, et mees on tema vastu külm. Ta oli väsinud põletavast häbist selle pärast, et naudib intiimset lähedust mehega, kes teda pelgalt kasutab. Christie asetas küünarnukid lauale, toetas näo kätele, vaikis pisut ja küsis:

"Ross, millisena näed sina meie abielu?" Kuna hetk näis sobiv, lisas ta: "Kas sa mõtlesid siis, kui abiellusime, sellele, kui kaua me koos elame?"

Naine oli valmis endale keelde hammustama, kui nägi, et mehe nägu muutus võõraks ning tema hääletoon külmaks ja vaenulikuks.

"Miks sa seda küsid?"

Christie poleks osanud arvata, et tema küsimust võidakse tõlgendada nii, nagu kavatseks ta nende abieluliitu katkestada. Ta tahtis üksnes teada, mida mees tunneb ja mõtleb. See oli ainus tee teineteisele lähenemiseks.

Ta ei saanud ju öelda, kuidas ta kardab, et lakkab olemast Rossile vajalik kohe pärast seda, kui mees on kõrgemasse seltskonda vastu võetud. Kas ei taha mees temast vabaneda abiellumaks naisega, keda ta armastab ja kes kingib talle lapsi, tohutu varanduse pärijaid? Kuidas ta sai seda kõike öelda, reetmata oma tundeid Rossi vastu? See oleks liiga vara. Praegu pole mehele veel ta armastust vaja.

"Tahad saada võimalikult kiiresti lahutust, et Howardi juurde naasta?" küsis mees järsult. "Ei lähe läbi. Kallil Howardil tuleb sinuta hakkama saada."

Christie't vapustas mehe muutumine. Ta nägu karmistus, silmad tumenesid vihast. Meeleheites esitas naine küsimuse, mis süvendas niigi kõrget pinget:

"Kui kaua?"

"Nii kaua, kuni see mind rahuldab. Nüüd aga lähme siit minema." Ta asetas pooliku kohvitassi lauale ning võttis taskust rahakoti.

Christie kannatus oli katkenud. Ross käitus temaga nagu naljaka sõnatu loomakesega, kes on talle äkitselt igavaks muutunud. Naine tõstis uhkelt pea ja kuulutas:

"Ma pole veel oma kohvi lõpetanud, aga kui tahad mind oodata väljas, siis palun. Ma ei jää kuigi kauaks."

Ross nõjatus toolileenile ja heitis naisele ärritatud pilgu.

Christie rüüpas väikeste sõõmudega tassist ja ütles:

"Sa nõudsid, et ma sinuga abielluksin, tundmata huvi mu tunnete vastu. Seepärast tuleb sul võtta mind sellisena, nagu ma olen. Sa sattusid isale, kes oli kõrvuni võlgades ja liiga endast väljas mõistmaks, mida ta teeb. Sa kasutasid tema seisundit selleks, et lõigata kasu ja saavutada oma ihaldatud eesmärk..."

"Mida sa sellega öelda tahad?" katkestas mees järsult. "Milline eesmärk?"

"Muidugi pääseda aristokraatide seltskonda. Mida

siis veel? Ütlesid, et tundsid isa ja tõenäoliselt teadsid, et tal on tütar. Pakkusid abielu minuga tasuna ta võlgade kustutamise eest. Aga sa ei tundnud mind üldse. Oleksin võinud osutuda tõeliseks nõiamooriks."

"Risk muidugi oli," tunnistas Ross, "aga mitte nii suur, nagu sina arvad. Nägin sind kord Ascotis ja teadsin, et oled... esinduslik. Meid isegi esitleti teineteisele, kuid sa ei suvatsenud mind mäletada." Ta heitis lauale mõne pangatähe. "Muidugi peegeldab ilu tavaliselt hingeomadusi, kuid mitte alati. Selles mõttes ma riskisin."

Ta lausus need sõnad nii kibedalt, et Christie'l kippus hing kinni jääma. Naine silmitses Rossi jahmunult. Nüüd meenus talle möödunudaastane käik Ascoti ratsavõistlustele. Sel päeval võisteldi Kuldkarikale. Neiu läks sinna üksnes seepärast, et saata isa, keda ta ei julgenud silma alt ära lasta, sest ta võis teha totalisaatoril liiga kõrgeid panuseid. Tal polnud mingit tahtmist minna, sest selleks tuli võtta töölt tasuta vaba päev. Lisaks vaevas teda migreen ning ta ei tajunud õieti midagi. Seepärast võidi Rossi talle tõesti esitleda, kuid see oli mälust jäägitult haihtunud.

"Siis olid sa ülbe, kuid vaene aristokraat ja pole siiamaani paremaks muutunud." Ross tõusis. "Niipea, kui pardale jõuan, asub jaht koduteele. Võid sõita koos minuga või minna jalgsi. Valik on täielikult sinu."

11

"Ma pean sinuga rääkima," ütles Christie. Kesköö oli juba läbi, kui Ross villasse naasis. Tumehalli ülikonna kuub rippus tal üle õla ja lips oli lahti päästetud.

"Kohe praegu?"

Mees seisis võõrastetoa uksel. Laualamp kujundas Christie pea ümber nagu aupaiste, kui ta järsult sohvalt tõusis.

"Millal me siis veel saame rääkida, kui sa pärast kesköö koju tuled?" küsis naine solvangut peites.

Ta ei kavatsenud avaldada oma kahtlusi selles, et mees veetis õhtu Fleuriga, püüdes teda veenda "loobuma talle pakutavast tööst". Rossi arvates ei olnud truudus nähtavasti nende abielu kohustuslik tingimus ning mehele etteheiteid tehes näidanuks ta üksnes oma armukadedust, mida ta põlgas, sest tema arvates ei kuulunud armastus nende suhete hulka.

Möödunud öösel pärast jutuajamist rannarestoranis arvas Christie, et nende öised kohtumised lakkavad, ent kui ta vannitoast väljus, haaras Ross ta summutatult oiates sülelusse. Nende lähedus oli veelgi meeletum, kui enne seda, ning kirglik vajadus teineteise järele avas ukse meelelise naudingu uutele kõrgustele. Hommikul tõusis Ross tavalisest varem ja kadus terveks päevaks.

Pikad üksindusetunnid olid pakkunud Christie'le mõtlemisainet ja nüüd ütles ta iga sõna selgelt rõhutades:

"Kavatsen pärast Inglismaale naasmist tööle minna."

"Kas tõesti?" küsis Ross irooniliselt ja heitis kuue toolile.

"Jah, tõesti!" kinnitas naine tuliselt.

Eilne juhtum andis uue impulsi ta otsusekindlusele taas oma karjäär käsile võtta. Ta ei suutnud veeta mitu

aastat – selle hetkeni, mil mees teda enam ei vaja – pelgalt lootes, et mehes ärkaks vastutunne. Töö, karjääritegemine oleks parim valuvaigisti.

"Võiksin elada sinu Londoni korteris," jätkas Christie.

Tema otsusekindlus suurenes mehe külma, terase pilgu all iga hetkega.

Ross pööras talle selja, astus kapi juurde ja valas endale brändit. Klaasi käes hoides sõnas ta rahulikul toonil:

"Sa oled minu naine. Sul ei tarvitse töötada. Sa tuled minuga kaasa igale poole, kuhu ma lähen. Kuna kavatsen veeta suurema osa ajast Liddiat Hallis, siis tuleb sul minuga koos seal elada. Sellest, et jääksid üksinda Londoni korterisse, ei saa olla juttugi."

"Miks?" Naise nägu kattus punaga. "Tahan elada omaenda elu, mitte aga istuda kodus ja närida küüsi, kuni sa leiad, et oled mind sajaprotsendiliselt ära kasutanud."

"Olen maksnud kuratlikult palju eelisõiguse eest sind kasutada," sõnas Ross karmilt, "ja minu raha peab end ära tasuma. Lohutav eksitus lahutuse suhtes elab üksnes sinu kujutlustes. Abiellusin sinuga ning ei kavatse sulle mitte kunagi lahutust anda!" Ta rüüpas brändi lõpuni ja asetas klaasi klõpsuga lauale. "Võid unustada oma unistused sellest, et saad minu käest minema lipsata ja oma romaani Howard Mortmayne'iga jätkata."

Ross väljus toast ja paugutas ukse kinni.

Christie langes sohvale. Ta peas valitses segadus. See, et Ross loeb nende abielu alatiseks, oli talle täielik ootamatus. Ta oli eeldanud, et nende kooselu kestab ainult senikaua, kui ta on mehele kasulik. Sellest ajast peale, kui ta avastas, et on Rossisse armunud, oli see mõte teda lakkamatult vaevanud. Ükski täie mõistusega mees ei hakkaks ju end siduma kogu eluks naisega, keda ta ei armasta. Ent sel juhul Ross ilmselt ei tea, mis on armastus. Mõistagi ei tundnud ta seda lapsepõlves.

Seejärel oli liiga hõivatud endale elus tee raiumisega ning tal polnud aega õrnadeks tunneteks. Sellele mõeldes tundis Christie mehe suhtes sügavat haletsust. Ta tahtnuks õpetada Rossi armastama, teha teda õnnelikuks. Ta võis olla hoolitsev ja tähelepanelik. Seda olid paljud öelnud. Aga kas ta on suuteline armastama?

"Aeg on juba hiline. Kas lähed ise voodisse või pean sind sinna kandma?"

Järsk hääl pani naise võpatama. Ross seisis ukseavas, täites selle peaaegu tervenisti, ja näis olevat valmis oma ähvardust täide viima. Christie tõusis vastumeelselt jalule, pahandades enda peale häbiväärsest tunnetetulvast, mis peksles igas ta soonekeses, kui ta mõtles nende ööde tummale ekstaasile...

"Homme sõidan Rooma. Pärast seda Veneetsiasse, Firenzesse, Madridi ja Roueni. Kui viibin mandril, pean käima kõigis oma kommertsettevõtteis. Selleks kulub neli-viis nädalat. Võid tulla minuga kaasa või siia jääda."

Ross näis teda jälgivat ja midagi ootavat. See muutis Christie ärevaks. Mees oli talle mõistatus, mida ta ei lahendaks ka miljoni aasta jooksul. Ta heitis pilgu Rossi karmi näkku ja püüdis ära arvata, millist vastust talt oodatakse. Mehe nägu aga ei öelnud midagi ja selles oli miski uus. Mees ajas teda segadusse, manipuleeris temaga esimesest kohtumisest peale, võimutses ta üle, käsutas ta tundeid... Ometigi sõnas Christie ei tea miks ebalevalt:

"Eelistaksin sinuga kaasa tulla..."

Naine nägi, kuidas vaod mehe näos silenesid. Ross oli nagu pingest vabanenud. Ent Christie juba kahetses oma vastust. Need üksindusenädalad andnuks talle võimaluse leppida kujunenud olukorraga. Vahest ehk oleks ta saanud jagu oma vastamata jäänud tundest.

Taas Pariis. Täna sõidavad nad pärast kuuenädalast ringirändamist koju. Pärast kuut hästi veedetud nädalat, tunnistas Christie endale, kui kuivatas vannitoas juukseid. Ta teadis, et hommikueine on juba numbrisse toodud.

Rossile täielikult või osaliselt kuuluvate restoranide ja hotellide külastamine pani teda veelgi enam imetlema mehe saavutusi. Pealegi oli ta õnnelik, et sai taas tegelda sekretäritööga, kui mees pani talle ette osaleda tema ärikohtumistes.

Nende koostöö laabus. Rossi üllatas naise asjalikkus, korraldamisvõime ja kiire reageerimine. Mees ei varjanud oma vaimustust ta võimete üle ning polnud kitsi kiitusega, kuulas tähelepanelikult Christie arvamusi, ja enamasti nõustus nendega.

Köitnud oma kimonotaolise siidhommikumantli vöö – Ross oli talle selle Roomas ostnud -, raputas Christie pead ja laskis oma veel niisked juuksed õlgadele langeda ning väljus vannitoast. Ross vaatas teda võõrastetoa akna all seisva laua äärest ja naeratas heakskiitvalt. See pilk soojendas südant.

"Sa näed välja õrn ja kuldne nagu aprikoos."

Mees pani paberid kõrvale ja valas hõbedasest kannust mõlemale kohvi. Hetkeks tardusid Christie sihvakad päevitunud jalad paigale. Ta vaatas üle toa meest, ta tumedaid siidseid juukseid, tema otsekui marmorist tahutud näojooni ning ta süda oli valmis armastusest pahupidi pöörduma.

"Rõõmustad kojunaasmise üle?" küsis mees ja Christie noogutas naeratades. Ta oli tõesti kodu järele igatsema hakanud. Millegipärast oli ta hakanud igasuguste loogikareeglite vastaselt arvama, et Liddiat Hallis võivad nende suhted paraneda. Nad saavad teineteisele lähedasemaks.

"Kõledasti. Ma ei jõua ära oodata, millal koju jõuan," ütles Christie ja märkas, et mehe nägu tõmbus morniks, nagu oleks ta temale haiget teinud.

"Kas ainult seepärast? Ega sa ometi ole oma Howard Mortmayne'i järele igatsema hakanud?"

Christie võpatas. Päikeseline hommik kaotas tema silmis oma sära.

Masendustunne püsis temas seni, kuni nad olid Halli jõudnud ning ta nägi kõike, mida seal oli kahe kuu jooksul tehtud.

Kui Ross parkis auto maja ette värskelt kruusatatud teele, tuli Ambrose neile vastu. Oli veel keegi, kes neid tervitas.

"Missis Perkins!" pahvatas Christie, kui isa ta käe alt kinni hoides taastatud vestibüüli viis. "Ja portreed!" Ta tõstis imestunud pilgu. "Ross, kuidas sa suutsid need tagasi saada?"

"Tere tulemast koju!" hüüdis missis Perkins, kes nautis ilmselt muljet, mille uuendused Christie'le jätsid. "Tee juba ootab teid. Kas toon selle väiksesse võõrastetuppa?"

"See oleks väga hea, kuid palun pisut hiljem, missis Perkins," vastas Ross ja soovitas Christie'le: "Vaatame kõik järele. Seejärel tee. Aga sind vaadates võib arvata, et sulle kuluks ära midagi kangemat."

"Aga Ross, kuidas sul see kõik korda läks?" küsis Christie pool tundi hiljem, kui nad mööda äsjaparandatud laia tammepuust treppi alla tulid. "Kindlasti kulutasid terve varanduse!"

See, mida ta nägi, lõi ta pahviks. Liddiat Hall nägi välja samasugune, nagu ta mäletas seda varajasest lapsepõlvest, ja isegi veel ilusam. Vanaaegne mööbel oli kohale asetatud ning sellele oli soetatud lisaks muudki, mis ruumide kujundusega hästi kokku sobis, ja paigutatud värskelt uuendatud tubadesse, millest oli juba ammu viidud ära kõik, mis kõlbas müügiks. Ka tallipealsed toad olid taastatud ja need meeldisid Ambrose'ile nii, et ta võttis nõuks sinna suurest majast ümber kolida ja taas hobusekasvatamise käsile võtta. Vaimus-

tuse- ja tänulikkusehoos haaras Christie mehe käe. Ta armastas Rossi nii, et suutis üksnes naeratada.

Ross vaatas kavalalt tema säravasse näkku.

"Tahtsin, et sellest saaks sulle üllatus. Enne pulma oli mul kolm nädalat aega korraldamiseks – muidugi su isa abiga – ja niipea, kui olime lahkunud, saabus siia minu palgatud arhitekt, kes koostas ennistusprojekti ning korraldas ehitajate ja kujundajate tööd..."

"Aga mööbel, pildid – kõik, mis kuulus perekonnaomandi juurde? Palju sellest oli juba ammu-ammu maha müüdud!" Christie'le näis kõik ilusa unenäona, millest ta kartis ärgata vanas räämas kodumajas – aukliku katusega, läbi pehkinud lagede imbuva veega, tühjade tolmuste tubadega... Kas Ross oli tõesti teinud kõike seda tema rõõmustamiseks? Christie ei julgenud nii arvata. Ross naeratas ta õhetama löönud nägu nähes ja seletas:

"Õnneks on enamikul teie perekonnaesemetel antikvaarne väärtus ja nende asukohta polnud raske kindlaks teha. Palkasin mõne hakkaja noormehe ja lasksin neil tagasi osta kõik, mis leiavad, või leida asenduse neile, mille saatust pole võimalik välja uurida või mille müümisest omanik keeldub. Õnneks ei juhtunud seda viimast liiga sageli. Minu heaks töötavatele tegelastele jätan vabaduse teha ükskõik milliseid kulutusi."

Christie oli rääkimiseks liiga vapustatud. Rossile pole miski võimatu.

"Kaotasid kõnevõime?" küsis mees ja istus ühele uuendatud toolile väikeses võõrastetoas, kus varem polnud midagi peale tolmu ja ämblikuvõrkude.

"Täiesti," tunnistas Christie mehe poole kõõritades. Ross vääris enamat, kui mõnd tänusõna. Mõeldes, kuidas anda mõista, kui kõrgelt ta tehtut hindab, küsis naine: "Miks sa võtsid endale nii palju sekeldusi ja kulutusi?"

"Aga miks ma sinu arvates seda tegin?" küsis mees leebelt.

Christie ei teadnud, mida vastata. Väga harva oli tal läinud korda Rossi tegude motiive taibata. Mees jäi talle mõistatuseks. Ent ta soovinuks tuliselt, et mees ütleks, et tegi seda tema pärast, et see on pulmakink... Ent Christie ei uskunud sellisesse võimalusse ja oli seepärast tänulik missis Perkinsile, kes ilmus just parajal ajal suure omaküpsetatud koogiga.

Muidugi oleks rumal arvata, et mees tegi seda tema pärast. Ross oli andnud korraldusi juba enne nende abiellumist. Tegelikult polnud nad veel õieti tuttavadki. Selleks, et midagi nii andunult ja hoogsalt käsile võtta naise rõõmustamiseks, pidanuks Ross olema temasse kõrvuni armunud. Seda aga ei saanud olla.

"Noh?" meenutas mees oma küsimust, kui majapidaja oli lahkunud. Christie, kes valas teed, adus seljaga tekkivat pinget. Ta vihkas kassi-hiire mängimist, mis oli omane nende suhetele. Naine ihkas väga nendevahelist avameelsust, tahtis rääkida kogu tõde oma tunnetest tema vastu, anda mõista, et ta pole mingi upsakas näru, kelleks mees teda pidas. Praegu aga polnud selleks sobiv hetk, sest Rossi hallid silmad jälgisid teraselt iga ta liigutust. Christie ohkas. Esialgu tuleb jätkata mängu mehe reeglite järgi.

"Ilmselt tahtsid, et Hall muutuks selliseks, nagu see oli oma õitseajal, ning investeerida kinnisvarasse ja antikvaarsetesse esemetesse on parim kapitalimahutus."

Christie andis sellise vastuse, mida tema arvates talt oodati. Mõistliku vastuse, ilma tobedate emotsioonideta. Ta ulatas mehele tassi.

"Peale selle tahad sa korraldada vastuvõtte, me hakkame kutsuma külalisi. See aga olnuks võimatu, kui maja jäänuks samasugusesse seisundisse, nagu oli meie pulmapäeval. Proovi seda puuviljakooki. Kui missis Perkins pole oma oskusi minetanud, peaks see olema väga maitsev."

Christie ulatas mehele taldriku, vaadates samal ajal

talle otsa. Seni polnud ta julgenud pilku tõsta, kartes, et Ross võib lugeda ta mõtteid ja märgata ta silmis lootust. Ent mehe ilmet nähes Christie võpatas. Näol polnud seda soojust, mida ta oli seal näinud mõne viimase nädala jooksul, ning see oli valus. Christie viimase lootusekübeme hävitamiseks lausus Ross:

"Muidugi on sul täiesti õigus."

Ülejäänud osa päevast vältis Ross teda, kuigi oli toonitatult viisakas. Christie taipas, et midagi tema öeldust oli kutsunud esile sellise reageeringu ning neid taas teineteisest eemaldanud.

Ta riietus õhtusöögiks eriti hoolikalt, sest kojusaabumine oli talle nagu pidupäev. Nendega koos pidi õhtustama ka Ambrose ja kuna ta tütart armastas, võis ta arvata, et see on millegi pärast solvunud ja torssis. Seda Christie ei tahtnud.

Astudes trepist alla oma uues tulekarva šifoonkleidis, mille Ross oli talle Pariisist ostnud, ja hoolikalt seatud soenguga, kohtas Christie meest. Hetkeks näis, et ta süda kipub seisma jääma ning hakkas seejärel meeletult pekslema, nagu pärast maratonijooksu. Ross kandis kulunud teksaseid, mis ta oli tõmmanud jalga asjade lahtipakkimise ajaks, ning ta pilk oli külm ja ebasõbralik. Hetkeks mees peatus ja sõnas:

"Kaotasin ajataju. Vabanda."

Vaat nii. Ja kõik. Christie ruttas alla, püüdes end kokku võtta, et ta näolt ei saaks lugeda kurvastust kaotatud läheduse pärast, mis oli saavutatud suure vaevaga mööda Euroopat ringi sõites. See oli seda valusam, et ta armastas meest. Armastas!

Ambrose oli õhtusöögil erakordselt jutukas. Ta vestis vahetpidamata hobustest, keda ta kasvatas, ja vaatamata missis Perkinsi tehtud üliheale praele soovis Christie, et isa muudaks jutuainet.

Loomade ostmiseks kulutatud raha kuulus Rossile ja tal tuli kulutada veel sama palju, et majandi arenda-

mise plaanid, mida nad isaga tuliselt arutasid, hakkaksid vilja kandma. See tekitas Christie's piinlikkust. Peale isa võlgade tasumise oli Ross kulutanud rängalt raha maja taastamisele. Aga mida ta on vastu saanud? Õige vähe, tuli Christie'l endale tunnistada, üksnes võimaluse olla kohalike aristokraatide ringis vastu võetud.

Nende suhted mehega peavad muutuma, otsustas Christie ootamatult, keeldudes kreemikoogist. Kui nad jäävad kahekesi, ütleb ta Rossile, kuidas ta on temasse armunud. Mees peab seda teadma. Christie on niigi liiga kaua teeselnud. Ta teadis, et Ross teda ei armasta, aga kui nad kavatsevad kogu elu koos elada, peavad nad olema teineteise vastu ausad. Tema alustab, öeldes Rossile, et armastab teda. Ta teadis, et selleks on vaja julgust.

Oma järsule iseloomule vaatamata polnud Ross hoopiski koletis. Ta suudab mõista, et vastamata armastuse koorem on naisele liiga raske, ja annab talle lahutuse, kui teab, et ei suuda kunagi ta armastusele vastata. Mõistagi on see Christie'le ränk hoop, kuid muud pääseteed ei ole. Hiljem, kui nad on voodis, kergendab nende lähedus ja intiimne olukord ülestunnistamist.

Magussöögi ajal ütles Ambrose:

"Pidin peaaegu unustama. Teie äraolekul on tulnud hulk kutseid. Kõik soovivad teie seltskonda, Ross. Panin need kabinetti. Kohe toon siia."

Vaadates, kui reipal sammul isa toast lahkub, asetas Christie peo mehe lihaselisele käsivarrele.

"Suur tänu sulle selle eest, mida sa oled isa heaks teinud," ütles ta lihtsalt. "Pärast ema surma muutusid hobused ta elu lahutamatuks osaks."

"Sul pole tarvis mind millegi eest tänada." Ross nihkus eemale, nagu ei sooviks ei naise puudutusi.ega tänu. "Võib-olla hoiab see anne teda edaspidi hasartmängudest eemale."

Christie tahtnuks nutta. Tunnid, mis olid jäänud ajani, millal ta saab avaldada armastust ja püüda elu uutmoodi seada, näisid talle lõputud.

Ambrose naasis kutsetega. Christie püüdis naeratada, võttis talt kutsetepaki ja hüüatas:

"Kui vahva!"

Ta tegi näo, nagu ei jõuaks ära oodata, kuni Ross ümbrikud avab. Lõppude lõpuks oli ju üks põhjusi, mis ärgitas Rossi temaga abielluma, nende kutsete saamine. Erinevalt mehest teadis ta, mida tähendavad need igavad seltskonnaõhtud, nagu kokteil Grande Manoris või teeõhtu kolonel Winter-Aspia ja ta naise juures kohaliku parlamendiliikme kandidaadi auks. Tavaliselt eiras Christie neid kutseid, kuid Rossi pärast läheb ta temaga kaasa ja teeb kõik temast oleneva, et mees hästi vastu võetaks. Ta ohkas.

Ross aga tonksas sõrmega üht kuldkirjaga kaarti:

"Sinna ei või me küll minemata jätta – leedi Maudi sünnipäev."

"Arvan, et sa ei tahaks ühtki kutset kasutamata jätta," sõnas Christie naeratades, püüdes näida võimalikult elavana. "Aga võta arvesse, et neid tuleb hoopis rohkem, kui jõuaksime vastu võtta. Hiljem peame ka meie end näitama külalislahke pererahvana."

"Jätan selle täielikult sinu otsustada, ainult et Liddiat Hallis korraldatavate vastuvõttude ajas tuleb sul minuga kokku leppida. Mulle on kuhjunud Londoni kontoris palju tööd," vastas mees erilise innuta.

Tema reageering üllatas Christie't. Oli ju soov pääseda kõrgemasse seltskonda ainus põhjus, miks Ross temaga abiellus. Ta sattus segadusse, nõjatus toolileenile, rüüpas tillukeste sõõmudega kohvi ja rõõmustas, et mehed hakkasid millegi üle elavalt vestlema, andes talle vabaduse, ning jäi ootama hetke, millal nad Rossiga kahekesi jäävad. Ent kui see aeg kätte tuli, läks kõik teisiti.

"Anna mulle enda tehtud märkmed. Töötan veel tunnikese enne magamaheitmist," ütles Ross, kui ta isa järel välisust sulges.

"Muidugi," sõnas Christie ja naeratas hingevalu varjamiseks. Mõni minut hiljem, kui ta mehele mandril tehtud märkmed ulatas, ei suutnud ta vastu panna ja küsis: "Sa ei jää ju kauaks, eks ole?"

Ross vaatas talle otsa ja muigas.

"Muidugi mitte. Hobused ei suuda mind meie voodist eemal hoida. Eriti siis, kui sa nii erutavalt palud."

Aga ta ei tulnud. Christie lebas mitu tundi unetult, ootas meest asjatult. Kui linnulaul ja kirkad päikesekiired ta äratasid, oli ainus tõend sellest, et Ross oli lamanud nende suures voodis ta kõrval, oli mehe peaase padjal.

Christie käis duši all ja riietus kiiresti. Rossi käitumine tegi ta ärevaks. Mitte kunagi varem, isegi nende abielu kõige raskematel hetkedel, polnud mees jätnud kasutamata võimalust veeta naisega kirgedeöö. Halli ümberkujunemine oli neid kummalisel moel teineteisest eemaldanud. Ta ei suutnud kuidagi taibata, mis oli Rossi suhtumise muutumise põhjustanud.

Christie'l polnud tuju einestada ega missis Perkinsi lobisemist kuulata. Pärast seda, kui oli Rossi asjatult kogu majast otsinud, läks ta õue. Päike oli septembri kohta soe ja õhk läbipaistev, kuid Christie oli ilusa päeva nautimiseks liiga tujust ära. Rossi auto seisis garaažis. Järelikult polnud ta oma kontorisse sõitnud, nagu Christie algul arvas. Ta läks tallide juurde. Ross polnud ka seal. Isa saduldas hobust ja ta õhukesel rohelisel särgil paistis higilaik.

"Ma pole teda näinud," vastas Ambrose jooksust hingeldavale tütrele ja äigas laubalt higi. Ta silmadesse

ilmus rahutus. "Kas midagi on juhtunud?"

Isa oli õnnelik ja rahul ning tegeles oma lemmiktööga. Christie ei hakanud teda häirima jutuga sellest, et Ross teda millegipärast väldib. Ta naeratas muretult ja vastas reipalt:

"Muidugi mitte. Tahtsin talt küsida, milliseid kutseid ta kavatseb vastu võtta, aga see võib oodata." Ta lehvitas kätt ja sõnas kergelt: "Hiljem näeme."

Kiirel sammul lahkus ta tallide juurest ja suundus peahoone poole, kinnitades endale, et kõik saab korda. Kõik läheb veel hästi. Mees ei eiranud teda esimest korda. Ta kannatas selle välja siis ja kannatab ka praegu. Nende haprad suhted teisenevad, kui ta ütleb Rossile, kui väga ta on temasse armunud. Christie teadis, et mees teda ei armasta, kuid ihaldab teda. Seegi on juba midagi. Ross tahtis, et nende abielu jätkuks, kuigi andis uduselt mõista, et oleks õnnelik nii naisega, kes teda armastab, kui sellega, kes on tema suhtes ükskõikne. Aga tema ju armastab Rossi, ja kuidas veel!

Christie kortsutas kulmu, kui kuulis läheneva auto mürinat, kuid nähes sellest väljuvat Howardit, naeratas sõbralikult. Noormees oli üks ta ammusemaid sõpru ning Christie polnud teda pärast pulma näinud. Käega silmi päikese eest varjates jäi Christie teda ootama. Howard, nägus nagu alati, kandis kergeid pükse ja musta särki ning tema juuksed olid päikesest pleekinud. Christie tahtnuks kangesti talle maja näidata. Ta tahtnuks öelda kogu maailmale, milline imepärane ja tähelepanelik on ta mees, kuid sõnad surid ta huultele. Kogu Howardi muretus oli kusagile kadunud, nagu aga pingeline ja rõõmutu.

"Howard! Väga meeldiv sind näha!"

Christie naeratus muutus ebalevaks ja kadus hoopis, kui Howard ta ette seisma jäi. Mehe silmad süüdistasid teda milleski, kui ta lõikavalt küsis:

"Kas tõesti? Tahaks seda uskuda!"

Mees silmitses teda teraselt ja Christie soovis, et tal oleks seljas kerge, sügava väljalõike ja kitsaste õlapaeltega suvekleidi asemel midagi rangemat.

"Kuidas on kohviga?" küsis ta, taipamata, milline kärbes on noormeest hammustanud, kuid taipas, et Howardil pole tuju majas ringi käia ja Rossile lauldavaid oode kuulata.

Howard järgnes talle majja, ent kui ta sirutas käe kellanupu poole, et kutsuda missis Perkins väiksesse võõrastetuppa, katkestas noormees raske vaikuse:

"Kohvi pole tarvis. Ma ei tulnud seltskondlikku juttu ajama."

Howard sammus süngel ilmel mööda tuba. Christie võttis hämmastunult istet. See morn mees ei sarnanenud selle Howardiga, keda ta tundis ja kellega koos oli üles kasvanud.

"Donahew töö paistab silma igal sammul. Kõik naabrid aina räägivad rahast, mille ta siia kulutas." Noormees pöördus ja ta silmist paistis põlgus kõige nähtu vastu. "Kas sa selle pärast läksidki talle mehele?"

See järsk küsimus lausa ehmatas. Kas tõesti arvavad seda kõik? Kui see on nii, siis tuleb need kuuldused ümber lükata. Keegi ei tohi arvata, et ta abiellus Rossiga ta raha pärast. See oli alandav ning ta polnud seda ära teeninud.

"Ei," vastas Christie külmalt.

"Miks siis?" käis Goward peale. Ta istus tugitooli käetoele ja võttis naise käed pihku. "Kolm nädalat enne pulma palusid mind teeselda, et oleme teineteisesse armunud," jätkas ta kähedalt. "Mõistagi ei teinud sa seda isa pärast, vaid selleks, et Rossile teatud muljet jätta. Püüdsid seda poissi eemale tõrjuda, kuid varsti..." mehe käed pigistasid nii tugevasti, et Christie nägu krimpsutas, "varsti sain pulmakutse. Oli tal sinu üle mingi võim? Olid millekski kohustatud?"

Howard oli tõele väga lähedal, ent see tõde kuulus pulmaaega. Ta läks Rossile mehele seepärast, et tal polnud muud valikut. Nüüd aga kavatses ta tema juurde jääda ja püüda see abielu õnnelikuks teha. Isa, tema enda ja Rossi huvides ei tohi keegi tõtt teada.

Christie vabastas käed, tõusis, hõõrus muljutud sõrmi ja püüdis naeratada.

"Milline absurdne mõte!"

Ka Howard tõusis ja asetas käed ta õlgadele.

"Kui tal pole sinu üle mingit võimu, siis järelikult abiellusid temaga ta raha pärast. Püha taevas, Christie, sa võinuksid mulle tulla! Kõik teadsid, et vana Ambrose on karil. Oleksin võinud aidata. Ma polegi nii vaene!"

Noormehe silmad sädelesid palavikuliselt ja Christie astus tahtmatult temast eemale. Ta avas suu süüdistuse tagasilükkamiseks, ütlemaks, et ta armastab seda meest, aga mitte ta raha, kuid nägi, et Ross seisab avatud uksel.

Christie süda hakkas võbisema ja käsi läks iseenesest rinnale.

"Ross..."

Tema paluv hääl võbises, kuid mees, kes teda Howardi lähedal nägi, muutus süngemaks kui piksepilv. Ta noogutas oma tumedat pead Howardi poole.

"Tere, Mortmayne." Siis ütles ta Christie'le tema poole vaatamata: "Kui hakkate kohvi jooma, siis palu missis Perkinsit, et ta tooks minu tassi kabinetti."

Ross lahkus.

Howard sisistas vihaselt:

"Sünge saatan!"

Christie püüdis ära arvata, millist osa nende jutust Ross kuulis. Howard süüdistas teda, nagu oleks ta abiellunud raha pärast. Tõepoolest, tookord surus Ross ta nurka, kuid ta ei teadnud veel, et naine on temasse palavalt armunud. Ta naeratas Howardile kergelt ning

sõnas väga külmalt ja viisakalt:

"Minu arvates ütlesid, et ei jää kohvile. Sel juhul vabanda mind, mul on nüüd tuhat tegemist."

Howard noogutas ja väljus sõnatult. Christie'l oli süda raske, et nende kauane sõprus nii rumala lõpu leidis, kuid praegu oli ta elus kõige tähtsam Ross.

Ta ei hakanud tülitama missis Perkinsit, kes segas pliidil ploomikompotti, kust hoovav magus lõhn täitis kogu köögi, ja keetis ise kohvi.

"See on nagu ilmsiks saanud unenägu. Ma poleks iialgi osanud arvata, et siia tagasi tulen. Te teate, et oleksin jäänud siia ka ilma palgata, kuid mul oli tarvis teenida midagi vanaduspäeviks," rääkis missis Perkins. "Osa päevast töötab meil kaks koristajat. Kas mister Donahew arutas seda teiega? Tuleb ka täie töökohaga aednik. Mul on juba pool tosinat kandidaati, kes on valmis sellest võimalusest kinni hakkama. Kas tahate nendega rääkida?"

"Ei, valige teie," vastas Christie naeratades. Ta poleks miski hinna eest hakanud rikkuma selle naise hingerahu, mille andis talle oma kohustuste täitmine. "Te teate paremini, keda meil vaja läheb, sest majapidamine on teie hoolel."

Christie asetas kohvinõud kandikule ja väljus toast, jättes missis Perkinsi parimasse tujusse.

Rossi kabinetti minnes tundis ta tugevat erutust. Kogu ta tulevik oleneb sellest, kuidas mees ta sõnadesse suhtub. Kui palju teisi naisi on talle neid sõnu sosistanud? Näiteks Fleur kohe kindlasti. Ja mis on temast saanud!

Kuid tema, Christie, on Rossi naine ja mees on öelnud, et nende abielu ei lahutata. See lisas talle julgust ja vaigistas pisut südamekloppimist.

Ross oli kummargil paberivirna kohal ja töötas. Ta ei tõstnud naise poole pilku, kui see kandiku lauaservale

asetas. Ta üksnes pomises midagi tänuks. Christie tõmbas rahunemiseks sügavalt hinge ja vaatas ringi. Tuba polnud eriti muutunud, kuigi paneel oli puhastatud ja poleeritud ning riiuleilt koristatud isa hobusekasvatuse alased raamatud.

Vähehaaval Christie südamekloppimine lakkas. Tobe oleks niiviisi ähmitseda enne, kui öelda oma mehele, et ta on õnnelik ning pühendab kogu elu mehele ja nende lastele, et ta loodab kannatlikult, et ka mees temasse armub...

"Noh?" Ross kergitas pead. Pinges näojooned muutsid ta ilme väsinuks. Mees vaatas temast nagu läbi, otsekui oleks ta tühi koht.

Christie naeratas närviliselt. Issand, kuidas ta armastas meest isegi siis, kui ta tema vastu külm oli! Tahtes Rossile lähemal olla, tema soojust tunda, astus Christie ta selja taha, pani käed ümber tema kaela ja surus põse ta vastu, et nende juuksed segunesid, ning pahvatas kähedalt:

"Ross. Ma armastan sind. Enne sind pole ma kellelegi neid sõnu öelnud, ja see on tõsi."

Naine langetas pea ja surus huuled ta kaelale. Ta teadis, et tuleks veel väga palju öelda, kuid ei suutnud leida õigeid sõnu, sest erutusest kippus tal hing kinni jääma.

"Kas tõesti?" küsis Ross vaikselt ja rahulikult. Selles küsimuses oli nii palju varjamatut irooniat, et see mõjus Christie'le nagu piitsahoop. Sellest mürgisest toonist kostis keeldumist. Christie ajas end sirgu. Ross pani rahulikult sulepea kõrvale ja küsis jahedalt: "Sa vist tahtsid öelda, et armastad minu maksujõulisust? Sa tead väga hästi, millise kivi all vähk peitub. Ainus, mida sa minus armastad, on minu pangaarve."

"Pole tõsi!" pahvatas Christie.

"Pole või?" Ross pöördus tema poole ja ta silmad

rääkisid põlgusest. "Abiellumisel sa teadsid, et mul on raha, kuid ma polnud kuulnud sinult tänaseni ühtki ilusat sõna armastusest. Tahaks teada, miks? Seepärast, et koju naastes nägid oma silmaga, kui rikas ma olen, ning mõistsid, et ma ei koonerda kulutustega, et sulle meele järele olla. Pole tarvis mingeid pidulikke armutõotusi, Christie." Tema hääl kõlas väsinult ja lootusetult. "Ma ei vaja ega taha neid. Sa meeldid mulle rohkem, kui ei silmakirjatse."

Christie silmis särasid pisarad ja kõri kuivas, kuid pisarad ei suutnud ta valu leevendada.

"Rahal ei ole tunnetega midagi tegemist," lausus ta vaevaga. "Sa pead mind uskuma."

"Tõsi või? Oleks huvitav teada, miks. Kas ma näin olevat nii kergeusklik?" Nüüd kõlas ta hääl süüdistavalt. "Mõni nädal tagasi küsisid, kui kaua ma mõtlen sinuga abielus olla. Sa ei jõua ära oodata hetke, mil lahutame. Täidad oma osa tehingust ja kaod. Mõni minut tagasi kuulsin, kuidas su sõber sind süüdistas, et abiellusid minuga raha pärast, ja sa ei püüdnudki teda ümber veenda. Kuigi me mõlemad teame, miks me abiellusime, võinuksid üles tunnistada, et kõhklesid kaua, enne kui muuta meie kokkulepe püsivaks. Nüüd aga said suhu maitse sellest, mida võib teha tõeliselt suur raha."

"Aga kas meie intiimne lähedus sulle midagi ei öelnud? Ma ei saanuks sulle nii anduda, kui poleks sinusse armunud!"

Ross pigistas läbi hammaste:

"Sa vist pead mind täielikuks idioodiks?" Ross näitas naisele ust. "On üldiselt teada, et sinu klassi kuuluvad naisedki tegelevad aeg-ajalt oma lõbuks maailma vanima ametiga. Ära käitu minuga nagu tolaga. See ajab südame läilaks."

12

Leedi Maud istus oma võõrastetoa kaugemas nurgas trooni meenutaval toolil. Ta kandis musta, pärlitega ehitud sametkleiti.

Näis, et tema kodust on aeg mööda vaadanud. Seda muljet süvendasid veelgi keelpillikvarteti muusikud, kes mängisid potipalmide all hea maitse ja suure tundeküllusega.

Christie võttis kelneri kandikult vahuveiniklaasi ja püüdis süveneda sellesse, mida teda ümbritsev külalistesalk rääkis. Kõik vanad tuttavad, ei mingeid üllatusi. Paarid tantsisid, Ross lõbustas majaperenaist leedi Maudi.

Pärast üht kokteiliõhtut ja pühapäevast hilist hommikueinet palus Ross töörohkusele viidates, et Christie kõik kutsed tagasi lükkaks. See riivas naist, sest säherduste kutsete saamine oli ainus põhjus, miks mees temaga abiellus.

Leedi Maudi sünnipäev oli mõistagi teine asi. Rossile meeldis see vana rahurikkuja. Kuni viimse hetkeni oli Christie arvanud, et mees ei saabugi õigeks ajaks. Öö enne seda oli Ross veetnud Londonis oma korteris. Tal oli liiga palju tegemist selleks, et teekonnale aega raisata, ning saabus Liddiat Halli üksnes dušši võtma ja ümber riietuma.

Nüüd jääb ta sageli Londonisse, mõlgutas Christie oma mõtteid. Tumedad rõngad naise silmade all rääkisid unetutest öödest. Kui Ross viibis Hallis, nägi naine teda üksnes lõunalauas. Mees polnud pärast mandrilt saabumist kordagi temaga koos maganud. Näis, et nende abielule on rist peale tõmmatud. Mees hülgas ta armastuse ja pärast seda polnud enam mõtet fiktiivabielu

jätkata. Kui ta end kätte võtab, läheb muidugi tagasi endisele tööle. Marus Rossi süüdistuse pärast, et ta kaldub kõrvalt meelelahutust otsima, kolis ta oma lapsepõlve magamistuppa. Sellest peale oli ta saatjaks kurbus, sest ta teadis, et Ross ei tule enam kunagi ta juurde armukesena. Mehele polnud teda enam olemas.

"Kas tantsime, Christie?" kostis hääl. Tema juurde astus Howard. Ta võttis naise käest puutumata vahuveiniklaasi, andis selle oma isale ja tõmbas ta suure vestibüüli keskele tantsupõrandale.

Tantsuviis kõlas ahvatlevalt. Christie pani käe noormehe õlale, kartes iga hetk nutma puhkeda. Ta polnud kunagi olnud piripill, kuid armastus oli teda muutnud. Armastus muutis kõike. Christie tundis lausa vastupandamatut soovi panna pea vana sõbra õlale ja talle oma muret pihtida, aga sellest ei tulnud midagi. Kiivus ja viha hõivasid teda täielikult, kui ta nägi Rossi punapäise, tulekarva kleidis iludusega tantsivat. Ta tundis ära ühe leedi Maudi õe lapselastest. Ross oli ilmselt rahul sellega, et neiu talle käed kaela ümber põimis ja kogu kehaga ta vastu liibus.

Tema pidanuks olema mehe embuses, mitte aga mingi vulgaarne punapäine näitsik! Ross pidanuks sülelema teda, nende kehad liikunuks nagu üheks tükiks. Ent pärast mandrilt saabumist oli Ross lakanud teda ihaldamast. Mehe kirg oli lõpuni läbi põlenud, ta oli naisest väsinud. See oli niihästi ilmselge kui ka alandav.

Mees polnud teda kunagi armastanud, kuigi sai jagu Christie keelust teda mitte puudutada. Nüüd oli ta tähelepanu kandunud uutele seksiseiklustele. Ent punapäine näitsik ei kujuta endast ohtu, see on niisama tühiasi, arvas Christie külmalt, kuid jälgis samal ajal kiivalt, kuidas punapea end üha tihedamalt mehe sihvakate reite vastu surub.

Kiivusehoog viis ta endast välja. Christie komistas.

Howard haaras temast kinni ning naine tundis ta kuuma hingust oma kõrva ääres, kui noormees ette pani:

"Võib-olla läheme hingame värsket õhku?"

Vestibüül oli juba tantsijaid täis. Christie tundis, et ei suuda enam hetkegi jälgida, kuidas Rossi ja punapea suhted arenevad. Sestap vastas ta:

"Miks ka mitte?"

Ta laskis Howardil juhtida end läbi tantsijate terrassile värskesse ööõhku ja hõbedasse kuuvalgusse. Noormees toetus kivipiirdele.

"Siin on parem. Minu arvates on Maudi iga-aastased sünnipäevapeod muutunud pisut igavaks. Ent sinu mees tunneb end siin lõbusalt."

"Leedi Maud meeldib talle," vastas Christie ja vaatas vihkavalt otsa vanale sõbrale, kes ta haavadele soola puistas. Ent Howard jätkas:

"Teda rahuldab rohkem Sophie seltskond. See tüdruk on tuntud südametemurdja, kuid ka Ross on talle kahtlemata paras paariline. Tal on kuhjaga kogemusi..."

"Ma ei tea, mida sa sellega öelda tahad," vastas Christie külmalt. Ta ei tahtnud, et keegi, isegi mitte Howard, aimaks, kuidas armukadedus teda praegu kõrvetab.

"Kas tõesti?" Howardi hääl kõlas madalalt ja tungivalt. Terrassil oli üsna vaikne. Kostis ainult lehtede sahinat ja tasaseid muusikahelisid.

Läbi õhukese siidkleidi tungiv öötuul pani Christie vabisema. Ootamatult haaras Howard ta embusse ja pmises kähedalt:

"Kui sulle oli nii väga raha vaja, siis oleksid võinud pöörduda minu poole. Ma pole küll nii rikas nagu Donahew, kuid sind oleksin ikka suutnud aidata. Sa tead, et oleksin sinu eest hoolitsenud."

"Palun jäta järele!" anus Christie hingeldades. Ent Howardi käed ümbritsesid teda terasvõruna ja riisusid talt liikumisvõime ning ta niiske suu kutsus esile vas-

tikuselaine. See andis naisele jõudu ta eemale tõugata.

"Aga miks?" küsis Howard pahinal hingates ja tegi kohmaka katse temast taas kinni haarata. Sealjuures rebenes üks ta kleidi kitsastest õlapaeltest. "Tead, sellest hetkest peale, kui me tol õhtul suudlesime, kui sinu palvel armunuid mängisime, polnud see mulle enam mäng."

"Ei!" hüüdis Christie ja vaatas talle hirmunult otsa. "See oli ainult mäng," ütles Christie, keda mehe tuline, tema kuuvalgusest hõbetatud ja katkenud paela tõttu paljastunud rinnakumerusele sihitud pilk hingeldama pani. "Ma olin rumal," sõnas ta väriseva häälega. "Nagu laps, egoistlik laps. Minu ainus soov tookord oli Rossile näidata, et ei lähe nii, nagu tema soovib. Ma ei mõelnud võimalikele tagajärgedele."

Minevikus, kui ta aitas Howardit vabaneda talle naiseks kippuvatest näitsikutest, piisas käepuudutusest või teineteisele silma vaatamisest võistlejannale mõistaandmiseks, et Howardi huvi on sihitud teisele. Christie oli alati pidanud seda pisut julmaks, kuid Howard kinnitas, et endine armuke on hakanud perutama ja on tarvis karmimaid meetmeid. Nüüd kahetses Christie sügavalt, et oli Howardilt samasugust teenet palunud.

"Howard, ma vihkan end selle pärast, et sind sellesse loosse tirisin. Oh, miks ma ometi tagajärgedele ei mõelnud! See oli tõesti ainult mäng. Me tunneme teineteist terve elu, oleme nagu vend ja õde."

Howard haaras taas ta käed ja pigistas neid nii, et sõrmused nahasse lõikusid, ja tõmbas teda enda poole.

"Aga see suudlus muutis kõik mulle hoopis tõsisemaks!"

"Andesta mulle, kui suudad!" Christie püüdis teda ettevaatlikult eemale tõugata. Ta heitis endale ette, et see rumal mäng oli Howardit niiviisi traumeerinud. "Ma armastan Rossi," sõnas ta hingeldades. "Ma pole kunagi nii armastanud!"

"Siis oled pime ja lihtsameelne!" hüüdis noormees.

"Ross ei hooli sinust tuhkagi. Kui Sophie'ga mehkeldamisest on sulle veel vähe, siis soovitan temalt küsida, mida ta tegi eile öösel selle sileda näoga brünetiga!"

Mehe häälest kostev pilge pani Christie suu kinni, ta silmist paistev kaastunne tungis otse südamesse. Ta ei teadnud, millest mees räägib, ja ei tahtnudki teada. Teadmine tooks kaasa abielu lahutamise ja kõigi nende lootuste purunemise, mida ta oli kannatlikult hellitanud. Ent Howard ladus kõik tõigad lagedale.

"Ta õhtustas eile öösel temaga "Tinkersis". Ma olin seal. Nad näisid olevat pehmelt öeldes väga lähedased, hoopis lähedasemad, kui lihtsalt head sõbrad. Pole midagi öelda, naine on väga ilus. Mind nähes jäid nad vait – kes oskas arvata, et nad on nii mõistlikud? – kuid suutsin tabada ta nime. Fleur. Ja tal oli ilmselt prantsuse hääldamine.

Christie vaatas Howardile jahmunult otsa ning ta keel tõrkus. Seega siis nähti Rossi taas koos Fleuriga, nüüd juba siin, Londonis. Kõik need ööd, millal ta kodus ei olnud, veetis mees temaga! Polnud siis ime, et ta ei tulnud nende ühisest voodist rahuldust otsima! Oo, kuidas ta praegu meest vihkas! Christie vankus nagu tugevast hoobist ja ta ümber hakkas kõik ujuma.

Howard toetas teda, surus enda vastu ja sosistas:

"Lahuta end sellest lurjusest ja tõusikust. Olen alati sinu käsutuses, Christie, sa tead seda!"

Äkitselt pöördus kõik pahupidi. Howard lendas vastu rinnatist ja langes põrandale selili. Christie tundis, kuidas ta jalad maast lahti rebiti. Ross oli ta sülle kahmanud. Ross ei öelnud ühtki sõna ja polnudki tarvis midagi öelda. Ross oli nii marus, et nähtavasti ei kontrollinud oma tegusid. Mees kandis ta auto juurde, avas tagaukse ja peaaegu viskas ta istmele. Täielikus vaikuses läbisid nad tohutu kiirusega viis miili Liddiat Hallini. Ross pidurdas järsult maja ees ja sõnas külmalt:

"Võid saada lahutuse ja joosta oma Mortmayne'i sülelema."

Mees väljus autost ja paugatas ukse kinni.

Üle naise põskede veeresid solvangupisarad. Ta jäi liikumatult istuma. Alles mõne minuti pärast jõudis temani adumus tohutust kaotusest, kõige selle lõpust, mis oli alles alanud ja millest ta ammutas elujõudu.

Christie ronis autost välja ja tormas majja, pühkides jooksult pisaraid. Vestibüülis põrkas ta kokku Rossiga. Mees heitis põrandale kaks kohvrit.

"Võtan oma asjad kaasa ja enam tagasi ei tule," ütles ta. "Ma ei taha sind enam näha. Võid võtta selle maja ja kõik, mis selles on. Howard aga võib võtta minu õnnistusel sinu!"

"Aga mulle pole Howardit vaja!"

"Pool tundi tagasi jäi sootuks teistsugune mulje," sõnas Ross süngelt. Tema pilgu eest ei jäänud varjule rebenenud õlapael.

Magamistoa ukse paugatus vabastas Christie šokist. Ta on kaotaja, kõik räägib tema vastu, kuid ta ei ole mängust väljas. Mitte päriselt. Christie heitis kõrge kontsaga kingad jalast ja ruttas trepist üles. Kui ta magamistuppa jooksis, lõkendas ta nägu pingest ja vihast ning kuldsed juuksed langesid korratute salkudena õlgadele. Ta armastas ikka veel Rossi, vaatamata mehe tegudele, kuid ta ei luba end jalge alla tallata!

"Kuidas sa julged mind süüdistada, lurjus ja ringiaeleja!" Naine kargas talle kallale, kavatsedes lajatada kõrvakiilu, kui see pea kohvri kohalt tõstab, mehisel näol raevuilme. Mees ei lasknud teda rääkida armastusest, kuid vihkamisest – oo jaa, seda võib ta vabalt väljendada. "Sa ajad mind iiveldama!" karjus naine. "Sa süüdistad mind Howardi armastamises ja selles, nagu kavandaksin jumal teab milliseid truudusemurdmisi, kuid ise jätkad oma räpaseid suhteid Fleuriga ja sepitsed veel üht Sophie'ga!"

Ross ajas end pikkamisi sirgu. Ta nägu oli kalk.

"Sophie üksnes riputas end mulle kaela," kuulutas ta vihaselt. "Mul tuli taktitult tema küüsist vabaneda, kui nägin sind Howardiga minema lipsamas. Ja sul on ilmselt peas ajude asemel kõlkad või põhk, kui arvad, et olen kunagi Fleuriga maganud!"

"Või nii?! Aga kuidas on selle tuurisõiduga, mille te sinu jutu järgi koos tegite? Kolm päeva ja ööd "Vetevaimul"! Aga kuidas on möödunud ööga? Teid nähti koos "Tinkersis", ja mulle öeldi..."

"Aitab!" katkestas mees. "Viisin Fleuri merele seepärast, et ta oli jalult varisemas. Ta vajas täielikku lõõgastust, sest oli end tööga ära tapnud. Pealegi hukkus pisut aega enne seda liiklusõnnetuses ta vend. Lisaks kõigele on ta väärtuslik töötaja ja tõeline sõber. Jah, ma õhtustasin temaga eile." Ross heitis kohvrisse kimbu särke. "Tahtsin teda keelitada Ameerikasse minemisest loobuma. See ei õnnestunud, kuid katsetada tuli ikkagi. Kui oleksin mõelnud temaga öö voodis veeta, võinuksime õhtustada minu ruumides, mitte aga restoranis kõigi silme all. Arvatavasti mõistad seda isegi sina. Ma pole kunagi Fleuri puudutanud, isegi mitte sellele mõelnud. Nähtavasti on sulle kasulik arvata, et ma petan sind, et vabandada omaenda truudusemurdmist..."

"Aga meie vahel ei olnud midagi!" marutses Christie. Ta ei suutnud Rossi juttu uskuda. Kui ta ei armatsenud Fleuriga, miks ta siis naise juurde ei tulnud? Midagi polnud muutunud, kuid ometi lakkas mees päevapealt teda ihaldamast.

"Enne abiellumist ei kartnud sa mulle näidata, et teie vahel on midagi. Ja laususid just tema nime, kui sind esimest korda puudutasin," tuletas Ross talle mõrult meelde. "Mida ma pidin tundma? Vihkasin end, kui sinuga armatsesin, teades, et näed minus Howardit, kuid kurat võtku, ma ei suutnud vastu panna!"

Ross tõmbas väsinult peoga üle juuste. Ta täis täiesti kurnatuna. Ta kummardus oma kohvreid võtma ja viskas öölauale oma majavõtme.

"Nüüd on kõik," sõnas ta mornilt ja ainult ta silmade helk andis tunnistust temas möllavatest tunnetest. "Esmakordselt elus olen heitluses lüüa saanud. Mandril veedetud nädalad avasid mu silmad sinu iseloomu nende omaduste nägemiseks, mille olemasolust ma varem ei julgenud unistadagi. Need päevad kuuluvad küllap mu elu kõige õnnelikumate hulka. Hakkasin uskuma, et oled lõpuks ometi Howardit unustamas, et kiindud minusse ja et su sügavas hingepõhjas on sündimas tunne. Ent iga kord, kui lubasin endale pisut unistada, paiskasid mind jälle pikali."

"Aga kuidas?" sosistas Christie, püüdes taibata, millest mees rääkis. "Ma pole endale kunagi lubanud..."

"Kas tõesti?" katkestas Ross väsinult. "Oli kuidas oli, aga see mõjus. Üks näide. Nautisin su rõõmu, kui nägid restaureeritud maja. Tegin seda kõike sinu pärast. Ainult sinu heaks. Sina aga pidasid seda kõike pelgalt kapitalimahutuseks kohta, kus võiksid oma neetud sõpru lõbustada. See hajutas mu lootused ja ulmad. Kui sa siis tulid järgmisel päeval minu juurde, silmad hiilgamas rõõmust oma sõbra Howardiga väikese kohtumise üle, ja hakkasid sädistama sellest, kuidas sa mind armastad, mõistsin, et enam ma vastu ei pea. Oleksin pidanud lahkuma juba siis."

Uks tema järel sulgus vaikselt. Christie jäi keset tuba abitult seisma. Ta püüdis mõista, mida Ross tahtis talle öelda, kuid see ei haakunud tema kujutlustega nende suhetest. Kuidas panna kokku piltmõistatus, kui pooled tükid on puudu?

Ent juhtugu mis tahes, Christie ei suutnud lasta Rossi oma elust lahkuda, saamata teada kogu tõde. Raske välisukse kolksatus pani ta tegutsema. Naine jooksis

trepist alla, seejärel läbi vestibüüli ja mööda juurdesõiduteed, pööramata tähelepanu sellele, et kruusakivid ta sukkade õhukese siidi katki rebisid ja jalataldu kriimustasid.

"Ross!"

Mees asetas parajasti kohvreid pakiruumi. Christie hüüet kuuldes pöördus ta ümber, püüdmatagi varjata näo põlglikku ilmet.

"Ma ei valetanud sulle ei Howardi ega oma armastuse kohta!" karjus ta hingeldades, heitnud kõrvale kogu uhkuse. Ainus püüd oli saada teada kogu tõde mehe kohta, keda ta armastab ja jääb alati armastama. See, mis ta ütles, ei jätnud Christie'le mingit lootust, kuid ta ei saanud lasta meest minema enne, kui on nende sassiläinud suhteis selguse saanud.

Ross seisis rahulikult ja sõnagi lausumata. See vaikus hirmutas naist rohkem, kui solvav sõnavaling, mis oli talle juba mitu korda kaela langenud. Ent ta ei tahtnud meest sellise tobeda tüki hoos minema lasta.

"Minu ja Howardi vahel ei ole midagi," alustas ta kindlalt. "Kui sa ise kolm nädalat enne pulmi end meile lõunale pakkusid ja mind Howardi süleluses leidsid, siis oli see mäng. Palusin Howardit teeselda, et armastame teineteist, sest tollal ei teadnud ma sinust õieti midagi ja tahtsin abielu vältida. Sa kasutasid ju seekord lubamatut võtet, et saavutada minult nõusolek abiellumiseks."

Christie täheldas tahtmatult, et mehe silmad hakkavad vähehaaval pehmenema ning vaod suunurkades silenema.

"See näitab, et olid isepäine ja ülbe tüdruk ja oled selleks jäänud. Aga kas sa täna terrassil ka mängisid? Kas mängisid siis, kui sa basseini ääres ta nime ütlesid – sellise läheduse hetkel?"

"Jah... Ei!" hüüdis Christie segaduses ja ta nägu

lõi häbist lõõmama. "Tänane ei olnud mäng. Tunneme Howardiga teineteist terve igaviku ja mulle polnud pähegi tulnud, et ta võib mind näha romantilises valguses. Aga ma eksisin ja vihkan end selle pärast, et tekitasin tahtmatult temas enda vastu tunde," tunnistas ta kibedusega. "Aga kui ma ta nime nimetasin, siis mängisin tõesti. Ma magasin, kui sa mind puudutasid, ja mina... ma tahtsin, et su puudutused jätkuksid. Taibanud, et ei valitse end enam ja olen valmis sulle anduma, laususin Howardi nime, teades, et sa arvad mind temale mõtlevat, ja see mõjus..."

"Mis siis ikka..." lausus Ross kuivalt ja jätkas siis pikkamisi, nagu tema sõnu analüüsides: "Ent hiljem võtsid mind oma voodis rõõmuga vastu. Tahaksin teada, kuidas seda seletada."

"Sellega, et selleks ajaks olin juba jõudnud sinusse armuda!" hüüdis Christie meeleheitel selle pärast, et mees ei taha märgata silmanähtavat. Naine põrutas kärsitult jalga vastu maad ja langes samas valust istuma – teravad kivid olid talle sügavalt talda tunginud.

"Christie, mis sul on?"

Tugevad käed toetasid Christie't ja kui Ross kummardus ta jalga vaatama, vandus ta vaikselt. Ootamatult puhkes naine nutma, kuid neil pisarail polnud kehalise valuga midagi ühist. Ta lämbus nuukseist. Ross haaras ta sülle ja kandis ta väiksesse võõrastetuppa, kus missis Perkins oli äsja kamina läitnud.

"Lase ma vaatan su haavu korralikult," sõnas Ross, laskus ta ette põlvili ja uuris jalga. Siis ajas mees end sirgu, mureilme näol. "Lama rahulikult. Toon kohe vett."

Meest oodates vaatas Christie tulle. Ta keha võbises üleelatust. Ross muutus nii hellaks ja hoolitsevaks, kui nägi, et naine on end vigastanud, nagu armastaks teda. Aga see oli pettekujutlus. Ta pole teda kunagi armastanud ega hakkagi armastama...

Kui Ross naasis vee, vati ja joodiga, oli Christie juba oma näo korda seadnud ja nuuskas viimast korda nina. Siis ütles ta mehele ilmetul häälel:

"Ma poleks tohtinud sukis välja joosta."

Ross vastas järsult:

"Sul olid mõttes tähtsamad asjad."

Seda naine teadis, ent teda hämmastas, et ka Ross seda tunnistas. Kui mees ta ette põlvitas, tekkis tal ületamatu soov silitada viimast korda tema pehmeid tumedaid juukseid, kuid Christie surus selle tuhina maha. Mees on ammu ta vastu huvi kaotanud. Kindlasti oleks naise puudutus talle vastumeelne. Ometi ei klappinud ta järelduses midagi. Tervikpildi saamiseks oli mingi lüli puudu. Äkitselt lõhuti ta põhjalikud konstruktsioonid sõnadega:

"Pean su sukad jalast ära võtma."

Mehe soojad sõrmed libisesid ta seeliku alla ning puudutasid sukki ära tõmmates ta reie sisekülje kuuma atlassi. Christie süda hakkas puperdama. Rebenenud siid heideti kõrvale. Ross pesi ta haavad ja kriimustused puhtaks, kuivatas õrnalt ja määris joodiga. Siis haaras ta naise sõnalausumatult sülle ja kandis trepist üles. Christie põimis käed ta kaela ümber, toetas roosatanud põse mehe tugevale õlale ning kuulis mehe tugevaid südamelööke, mis näisid tema omi kordavat.

"Kas sa tõesti mind armastad?" küsis Ross ebalevalt, kui oli naise suurt voodit katvale tekile asetanud, aga kui ta Christie'le näkku vaatas, vabanes ta otsekohe oma kõhklustest.

"Millal sa tundsid, et armastad mind?" küsis mees, seistes nii, et naine ta näoilmet ei näinud.

Christie tõusis istuma ja kattis silmad kätega. Ross vääris seda, et ta oma küsimusele vastuse saaks, ja naine alustas summutatult:

"Juba ammu. Sel päeval, kui sa käskisid mind Philippe

Recault'ga ja Fleur Moreau'ga lõunale minna. Selleks ajaks juba mõistsin, et sul on jõudu ja otsusekindlust kümne tarvis, et sa hoolitsed oma alluvate eest ja teed neile head. Ja ma pole ju pime – sa oled veetlevaim mees kõigist, keda olen näinud ja keda kunagi veel näen."

Christie tahtnuks lisada oma kiivusešokist, mis teda tabas, kui nägi teda Cannes'is koos Fleuriga, kuid Ross katkestas teda:

"Miks sa seda mulle siis ei öelnud?"

"See avastus vapustas mind," tunnistas naine kähedalt. "Olin armunud sinusse nii, et ei märganudki seda. Kui mandril ringi sõitsime, oli mitu silmapilku, mil olin valmis seda sulle ütlema. Näis, et olime saanud lähedasteks. Kui aga koju tagasi tulime, siis sa muutusid, muutusid kuidagi kaugeks. Pealegi," Christie kergitas jonnakalt lõuga, "ei teadnud ma, kuidas sa mu ülestunnistusse suhtud. See, et olen sinusse armunud, löönuks meie kokkuleppe segi. Sa ei armastanud mind ja..."

"Ei armastanud sind?!" hüüdis Ross ja kahmas ta süle lusse. "Mina ju armusin sinusse esimesest pilgust, sellest hetkest, kui sind Ascotis nägin. Nagu sina, kallis, nii ei teadnud minagi, mis mind sinu poole tõmbab. Arvasin, et see on kõigest iha. Kui meid tutvustati, naeratasid külmalt ja vaatasid minust läbi. Siis tundsin tahtmist sind emmata ja suudlustega su näolt see kõrk ilme minema pühkida! Selleks aga oli mul tarvis pääseda aristokraatide ringkonda."

"Ma mäletan seda juhust väga uduselt. Mul oli kohutav migreen," sõnas Christie vaikselt, langetas pea rinnale, tundes, kuidas see ootamatust õnnest pööritama hakkab. Ross armastab teda!

"Ah selles oli siis asi!" hüüdis Ross kergendatult ja jätkas: "Seal, kus mina kasvasin, polnud kohta ilule. Mind ümbritsesid pori, urkad ja viletsus. Kui mul läks korda pääseda Londonisse, käisin sageli pildigaleriides

ja parkides, otsisin elus kaunist, tundsin nälga ilu järele igasugustes vormides. Ma ei suutnud sellest küllastuda." Ross silitas õrnalt naise kuldseid juukseid ja sõrmitses ta lokke. "See nälg nii tugevnes kui leidis rahulduse, kui sind nägin. Lihtsamalt öeldes olid sa kaunim kõigest, mida olin eales näinud. Elustunud kunstiteos, poeem, lihaks ja vereks saanud laul täiuslikkusest. Mäletan, kuidas sa riides olid, kuidas sa rääkisid ja liikusid. Kõik. Sina aga vaatasid mind nii, nagu poleks ma väärt kõndima sinuga ühel maapinnal. Siis taipasin, et pean sind endale saamal. Sa olid mu veres, magus mürk, maagia, saladus. Sa olid seda kõike korraga ja rohkemgi veel." Ross vaikis pisut ja jätkas siis oma pihtimust: "Sa jälitasid mu hinge, panid mu südame laulma. Sa pistsid mind oma võlude vangikongi ja viskasid võtme minema."

Christie kuulas teda võlutult. Tema silmadesse tikkusid pisarad.

"Kui ma sulle seda kõike tähendasin, miks sa siis seda mulle ei öelnud?"

"Kuidas ma tohtisin?!"

Mees suudles ta pisaraist märgi põski. Nüüd paistis ta silmist tõesti armastus.

"Küllap ei talitanud ma päris õigesti, kuid kogusin andmeid ja sain teada, et kuulud ühiskonna koorekihti. Püüdsin kujutleda sinu reageeringut oma lähenemiskatsetele. Mulle ei meeldinud mu vastus omaenda küsimusele: sa ei kuulu kaugeltki ühiskonna kõrgkihtidesse. Mulle see muret ei teinud, kuid arvasin, et sulle teeb. Nagu sa tead, läksin Lassiteri juurde Pierre'i otsima ja kohtasin su isa. Olin temaga juba hea tuttav ja lootsin tema kaudu sinu seltskonda pääseda. Siis kuulsin tema kõikumalöönud rahalisest seisundist. Õnn naeratas mulle." Ross libistas sõrme pikkamisi üle naise huulte. "Ei, kurat võtku, õnn naeris lausa laginal! Mulle teodi

võimalus sind kätte saada otse kandikul ette. Ülejäänut sa tead..."

"Aga ma ei tea, miks sa ei rääkinud oma tunnetest siis, kui meie abielu juba laabuma hakkas?" küsis Christie ja põimis käed ümber mehe kaela.

"Nendest rääkis sulle mu keha," sõnas Ross kähedalt. "Rohkemaga ei julgenud ma riskida. Ja ära unusta – arvasin, et oled armunud Howardisse."

"Mina aga arvasin, et sulle meeldib, kui sul on voodis kuulekas naisekeha, ja kui pole käepärast Fleuri, käin ka mina..." Ta vaikis ja ohhetas, kui mehe käsi ta rinda puudutas. Nüüd kõlasid ta sõnad vaevukuuldavalt: "Olid mulle öelnud, et abiellud minuga üksnes kõrgemasse seltskonda pääsemiseks."

"Kõrgemasse seltskonda?" kordas Ross irooniliselt. "Ma polnud põrmugi huvitatud millessegi nii vanamoodsasse ja igavasse pääsemisest. Lõin omale seisundi enda kätega. Olen Ross Donahew. Mind ei saa ära osta võimalusega käia mingi poole aruga leedi Maudi sünnipäeval."

"Aga sa ju ütlesid..."

"Ma mäletan, mida ütlesin," vastas Ross naeruseguse häälega. "Ma ei saanud sulle tõtt rääkida – seda, et olen sinu pärast aru kaotanud -, ja seepärast kasutasin väljamõeldist."

Ta hakkas pikkamisi naist lahti riietama. Christie armupinge tõusis ja ta pomises hingeldades:

"Kõigest, mida me teeme, on oluline üksnes see. Armasta mind, Ross. Ära jäta mind kunagi maha!"

Ross embas naise paljast keha ja toetas pea ta võbisevale rinnale.

"Ma armastan sind igavesti, ikka ja jälle..."

Seejärel katkes nende jutt ööhämaruses ja algas teekond taevasse.

OÜ Greif. Tellimus nr. 1105.